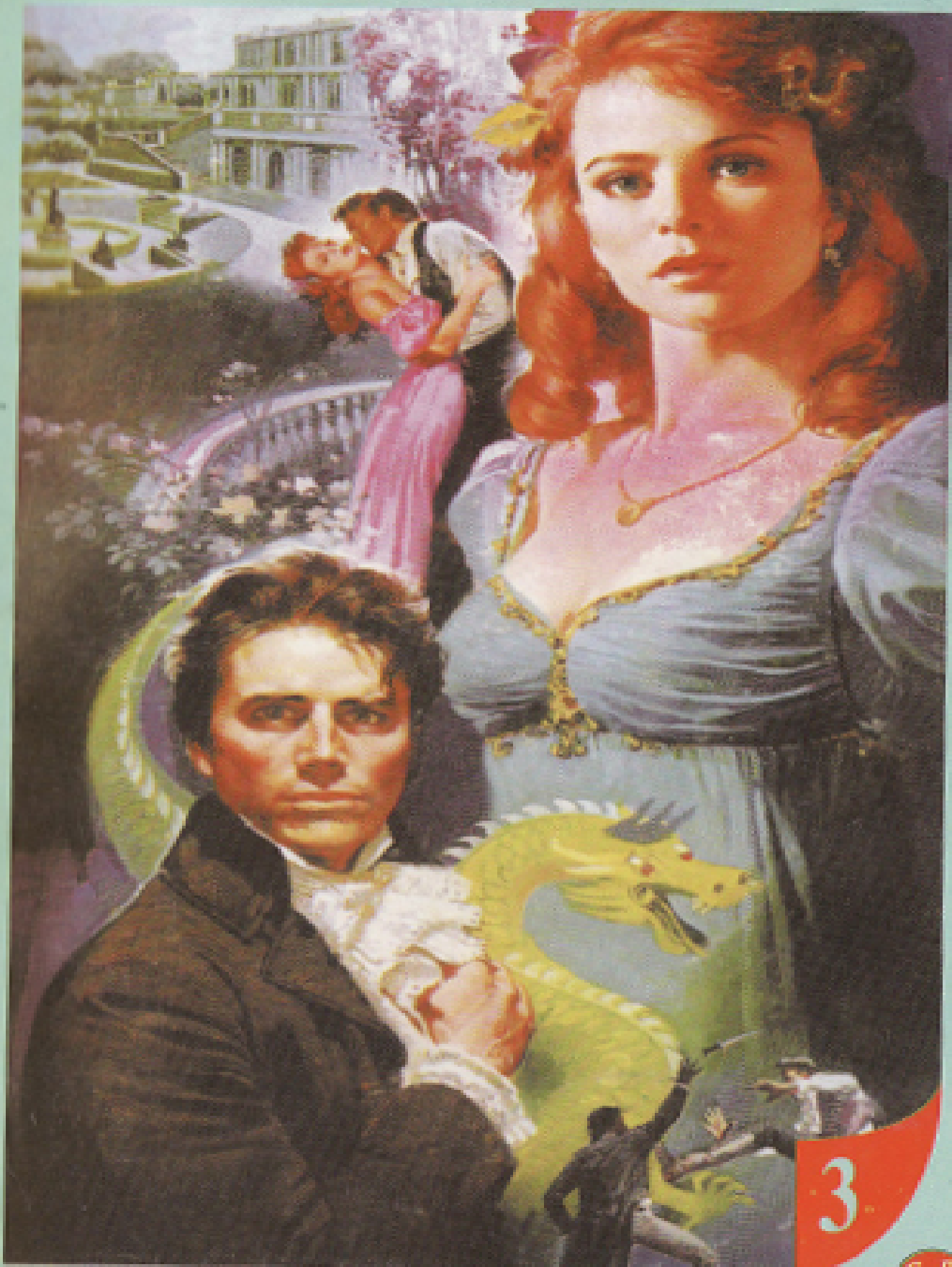

СКАНДАЛ

А
М
Л
Н
Д
А
К
У
И
К

Р
О
М
А
Н
Т
И
Ч
Н
И
В
Р
Е
М
Е
Н
А

КАУЧУКОВИ

АМАНДА КУИК СКАНДАЛ

Превод: Анна Златева

chitanka.info

Заради своята репутация, завинаги опетнена от едно младежко неблагоприятие, прекрасната Емили Фарингдън води живот на стара мома до момента, в който започва една необикновена кореспонденция и се влюбва безумно. Чувствителен и интелигентен, нейният благороден приятел по перо изглежда превъплъщава представата на Емили за истински мъж. Но Саймън Трейхерн, загадъчният граф на Блейд, изобщо не е това, за което се представя. Воден от тъмни, загадъчни страсти и от една трагична тайна, Блейд е накарал цялото лондонско общество да падне в краката му, но не и Емили... Никога Емили. Но макар и да знае истинската причина за неговото ухажване, тя се отдава на прелъстителния му чар.

ГЛАВА 1

Дъщерята бе ключът за неговото отмъщение. Беше разбрал това преди няколко месеца. Чрез нея ще се реваншира на целия клан Фарингдън. Четирима мъже му дължаха сметка за това, което се случи с него преди двадесет и три години, а най-много му дължеше Бродърик Фарингдън.

Тя беше средството, с което той щеше да възстанови първородните си права и да накаже онези, които му ги отнеха.

Саймън Оугъстъс Трейхерн, граф на Блейд, спря едрия си кестеняв жребец до няколкото величествени бряста и се загледа в голямата къща. Не беше виждал Сейнт Клер Хол цели двадесет и три години, но в замислените му очи той изглеждаше същият, какъвто бе в деня, когато го напусна.

Огрени от слабите лъчи на късното зимно слънце, каменните стени на къщата блестяха като сив мрамор. Сградата беше изключително изящна и нямаше нищо общо с онези резиденции, представляващи архитектурна смесица без собствен облик. Тя беше в твърде популярния през миналия век класически стил, който ѝ придаваше тържествен вид на отминало величие.

Сейнт Клер Хол не беше масивна като някои други, но беше непоклатима и елегантна във всяко едно отношение — от високите прозорци до широкото стълбище, което водеше към външната врата.

Саймън забеляза, че докато къщата не се бе променила, за пейзажа наоколо не можеше да се каже същото. Строгият, сдържан ландшафт бе изчезнал; нямаше ги безкрайните зелени поляни и класическия фонтан. На тяхно място се бяха появили цветни градини.

Твърде много цветни градини.

Очевидно някой ги беше засаждал с голямо усърдие.

Дори сега, по средата на зимата, те стопляха къщата. През пролетта и лятото студентите сиви стени на Сейнт Клер Хол щяха да се издигат над топла шарена палитра от прекрасни цветя, щръкнали лози и фантастично подредени храсти.

Това бе нелепо. Къщата никога не е била приветлива и гостоприемна. Тя не можеше да бъде заобиколена от ярки, весели градини и подрязани храсти с причудливи форми. Саймън се досещаше кой може да бъде обвинен за това насилие над пейзажа.

Конят постоянно се изправяше на задните си крака. Графът разсеяно го потупа по врата с облечената си в кожена ръкавица ръка.

— Още малко, Леп Сенг — измърмори той на жребеца, докато дърпаше юздата. — Ще им го върна на тези негодници Фарингдънови. След двадесет и три години най-после ще се реванширам.

И дъщерята е ключът за това — помисли си той.

Мис Емили Фарингдън не беше невинно, младо създание, току-що излязло от училище. Тя бе на двадесет и четири години и, според лейди Джилингъм, нямаше големи шансове за добър брак. Говореше се за някакъв скандал в миналото на госпожицата, който бе унищожил всяка надежда за достойни кандидати. Този факт направи Емили Фарингдън изключително подходяща за замисъла на Саймън.

Той си помисли, че след като е прекарал толкова години сред най-различни култури в Източна Индия, едва ли ще продължи дълго да разсъждава като англичанин. Наистина, приятели и познати често го обвиняваха за неговата мистериозност и чудатост.

Вероятно имаха право. Отмъщението например — за Саймън то не беше проста работа, а нещо изискващо изключително внимание и прецизност. Съгласно разбиранията на източните общества трябваше да се унищожат цялото семейство, а не само един от неговите членове.

Един почтен английски джентълмен с благороднически произход никога не би посмял дори да си помисли, че може да използва невинна жена в своя опит за отмъщение. Но Саймън отдавна бе разбрал, че няма никакви проблеми със съвестта си. Никакви.

Освен това, ако слуховете бяха верни, дамата съвсем не беше невинна.

Докато яздеше по обратния път към дома на своите домакини, Саймън се чувстваше изпълнен с хладно задоволство. След двадесет и три години Сейнт Клер Хол и отмъщението най-после бяха в ръцете му.

Емили Фарингдън знаеше, че е влюбена. Тя никога не се бе срещала с мъжа на своите мечти, но това ни най-малко не променяше увереността ѝ.

От писмата му знаеше, че С. О. Трейхерн е човек, с когото може да се общува на по-високо равнище. Той беше образец сред мъжете — един мъж с изискана чувствителност, с въображение и ум. Един мъж със силен характер.

Накратко, той беше изключителен.

Ясно бе, че шансът да установи интимна връзка с него е по-малък, отколкото да спечели на хазарт.

Емили въздъхна, сложи очилата си със сребърни рамки и взе писмото на С. О. Трейхерн от купчината писма, вестници и списания, които получаваше всяка сутрин. За последните няколко месеца се беше научила да разпознава смелия, изящен почерк и необикновения печат, изобразяващ глава на дракон. Обширната кореспонденция на Емили и многото различни записки винаги затрупваха огромното махагоново бюро, но тя всеки път успяваше веднага да разпознае писмото му.

Емили си служеше много внимателно с ножа за отваряне на писма, за да не развали прекрасния печат, всяко нещо от неговите писма беше важно и си заслужаваше да бъде съхранено в специалната кутия, която беше купила за тази цел.

Тя отлепяше внимателно восъчния печат, когато вратата на библиотеката се отвори и влезе брат ѝ.

— Добро утро, Ем, виждам, че си затрупана с работа, както винаги. Как го правиш, мила моя сестро?

— Здравей, Чарлз.

Чарлз Фарингдън я целуна нежно по бузата и седна грациозно на стола от другата страна на бюрото. Той дари Емили с една безгрижна и предразполагаща усмивка, запазена марка на мъжете от рода Фарингдън, и кръстоса крака. Както винаги, беше елегантно облечен.

— Честно казано, не знам какво щяхме да правим, ако ти не обичаше да се затваряш тук и да се отдаваш на тази гадна, отегчителна кореспонденция.

Емили неохотно остави писмото на бюрото и дискретно го покри с последния брой на едно списание за джентълмени. Писмата на Трейхерн бяха нейна лична кореспонденция и не трябваше да бъдат

оставяни отворени, защото можеха да привлекат случайния интерес на някой от членовете на семейството.

— Изглеждаш в отлично настроение — каза мило тя. — Предполагам, че си преодолял разочарованието от последната си загуба и възнамеряваш скоро да се върнеш в града.

Тя се вгледа в елегантния си брат през кръглите стъкла на очилата, чувствайки добре познатата смесица от раздразнение и обич. Емили обичаше Чарлз така, както обичаше и неговия брат близък Девлин и своя безгрижен, общителен баща. Но беше факт, че мъжете от нейното семейство проявяваха склонност към безотговорност и небрежност. Красивата ѝ майка, починала преди шест години, също се оплакваше от това.

Но въпреки всичко Емили трябваше да признае, че с изключение на нея самата, семейство Фарингдън е весела компания.

Тази сутрин Чарлз беше, както винаги, изключително привлекателен в костюма си за езда.

Сакото му беше изработено от Уестън; Емили знаеше това, защото бе платила сметката. Бричовете му бяха скроени така, че да подчертават прекрасната му фигура, а ботушите бяха толкова добре лъснати, че Емили почти се оглеждаше в тях.

Висок, с руса коса, която на слънце блестеше като златна, и с очи сини като лятно небе, Чарлз беше типичен Фарингдън. Като допълнение към чертите на млад Адонис той притежаваше и чара на Фарингдънови.

— Както обикновено, аз се възстанових бързо — увери я весело Чарлз. — Заминавам за Лондон след няколко минути. Ако имаш да предадеш нещо за Дейвънпорт, с радост ще свърша тази работа. Трябва да задмина по пътя за града пощенската кола; обзаложил съм се с Пиърсън.

Емили поклати глава.

— Не, днес няма нищо за господин Дейвънпорт. Може би следващата седмица, когато разбере от кореспондентите си в Есекс и Кент какво става с лятната реколта на боба. Тогава ще взема решение.

Чарлз набръчка изящия си нос.

— Боб. Как е възможно да се интересуваш от такива неща като производството на боб, Емили? Толкова е отегчително.

— Не по-отегчително от металургията, въгледобива или жътвата — отвърна тя. — Учудвам се, че не проявяваш поне мъничко интерес към тези неща. Всичко, на което се радваш в своя живот — от прекрасните ботуши до новия кон — е резултат от внимателното следене на неща като реколтата от боб.

Чарлз се засмя, протегна напред ръце с дланите навън и се изправи.

— Стига лекции, Ем. Те са по-отегчителни дори от боба. Във всеки случай, новият кон е чудесен. Татко ми помогна да го избира, а той, както знаеш, има набито око за породистите животни.

— Да, но този кон е ужасно скъп, Чарлз!

— Мисли за него като за добра инвестиция — той бързо я целуна по бузата. — Е, ако нямаш новини за Дейвънпорт, да тръгвам. Ще се видим отново, когато ще се нуждаем от почивка след картите.

Емили му се усмихна замислено.

— Предай моите поздрави на татко и Девлин. Почти ми се иска да тръгна за Лондон с теб.

— Глупости, винаги си казвала, че се чувстваш най-добре тук, в провинцията, където имаш цял куп занимания, запълващи целия ти ден. — Чарлз се упъти към вратата. — във всеки случай, днес е четвъртък. Имаш среща с твоето литературно общество следобед, нали? Не би желала да я пропуснеш.

— Не. Предполагам, не. Довиждане. Чарлз.

— Довиждане, Ем.

Емили изчака, докато вратата на библиотеката се затвори зад гърба на брат й, и взе писмото на Трейхерн. Усмихна се със стаено задоволство, когато видя елегантния почерк, изпълващ целия лист.

Мила моя мис Фарингдън,

Страхувам се, че това писмо ще бъде твърде кратко, но се надявам, че ще ми простите, след като ви обясня всичко. Причината е, че много скоро ще пристигна във вашия край. Ще бъда гост на лорд Джилингъм, който, както знаете, е ваш съсед. Уверен съм, че няма да ме сметнете за безразсъден като ви кажа, че се надявам да

бъдете така любезна да ми дадете възможност да се срещна с вас.

Емили замръзна на място, Трейхерн ще пристигне в Литъл Дипингтън, помисли си тя.

Не можеше да повярва на очите си. Сърцето ѝ заби лудо от вълнение. Тя погледна още веднъж писмото и препречете първите редове.

Истина е. Той ще бъде гост на лорд Джилингъм, който има къща недалеч от Сейнт Клер Хол. С треперещи пръсти Емили внимателно остави писмото и пое няколко глътки въздух, за да овладее вълнението, разтърсило цялото ѝ тяло.

Тази част от нея, която настояваше да се срещне с Трейхерн, се бореше с другата, която се страхуваше от подобна среща. Това объркване я накара да се почувства слаба и уязвима.

Правейки отчаяни усилия да възстанови бързо здравия си разум, Емили си внуши, че от подобна среща не би могла да се получи никаква любовна връзка. Всъщност тя бе готова да загуби безценната си колекция от писма, станала толкова важна за нея през последните няколко месеца.

Заедно с това се появяваше ужасният риск Трейхерн да научи за онзи злополучен инцидент от нейното минало. Неговата домакиня, лейди Джилингъм, естествено знаеше всичко за онова ужасно петно върху репутацията на Емили. Впрочем всички в околностите на Литъл Дипингтън знаеха тази история. Тя се случи преди пет години и никой не говори много за нея, но така или иначе не остана в тайна.

Емили се опита да бъде реалистка. Рано или късно все някой щеше да каже на Трейхерн.

— По дяволите — каза ядосано тя и изтръпна.

Едно от неприятните неща в живота ѝ беше, че стоеше твърде дълго сама в голямата къща, имайки за единствена компания прислугата, от която бе усвоила много вредни навици. Например беше свободна да ругае като мъж всеки път, когато ѝ се поиска, и често го правеше. Емили реши, че трябва да сдържа езика си пред Трейхерн. Беше убедена, че мъж с неговата изискана чувствителност ще сметне ругаенето за нещо твърде непристойно за една жена.

Емили въздъхна. Щеше да бъде много трудно да се издигне до равнището на Трейхерн. С угризение се запита дали не го е заблудила за нивото на своя интелект и маниери.

Тя стана от креслото и отиде до прозореца, откъдето се виждаха градините. Още не знаеше дали да се радва, или да плаче от неговото писмо. Имаше чувството, че полита в дълбока пропаст.

С. О. Трейхерн идваше в Литъл Дипингтън! Емили просто не можеше да възприеме това. Възможностите и рисковете от срещата надхвърляха въображението ѝ. Той не бе казал кога ще дойде, но по всичко личеше, че може да пристигне твърде скоро. Сигурно след няколко седмици... или следващия месец.

Тя би могла да измисли някакво внезапно посещение при далечен роднина...

Но Емили не смяташе, че би могла да понесе изпускането на тази възможност, дори ако това би разрушило всичко. Колко е ужасно да се размишлява за среща с любимия мъж!

— По дяволите — каза отново Емили. После осъзна, че се смее като ненормална, а след това се усети, че плаче. Хаосът от чувства бе по-голям от онзи, който можеше да понесе. Тя се върна обратно на голямото бюро и погледна тази част от писмото, която още не беше прочела.

Благодаря ви, че ми изпратихте препис от вашата последна поема „Мисли в тъмните часове преди зазоряване“. Прочетох я с голям интерес и трябва да заявя, че съм поразен от начина, по който правите връзка между разбита урна и спечелено сърце. Много чувствено. Уверен съм, че когато четете това писмо, вече сте получили положителен отговор от вашия издател.

вечно ваш:

С. О. Трейхерн

Сега Емили разбра, че не може да се втурне да посещава някой несъществуващ роднина. Да става каквото ще. Тя не искаше да изпусне възможността да се срещне с мъжа, който така добре разбира нейната поезия и който намира стиховете ѝ за толкова чувствени.

Емили внимателно сгъна писмото и го пхна в корсажа на износената си светлосиня рокля. Един бегъл поглед към часовника ѝ напомни, че трябва да се върне към работата си. Имаше още много неща за вършене, преди да отиде на среща с членовете на литературния кръжок.

Емили намери последното писмо от своя издател, след като вече бе преполовила кореспонденцията си. Веднага го разпозна, защото беше получила много подобни. Господин Паунд, човек с явно ограничен интелект и груба душа, не намираше поезията ѝ за „много чувствена“.

Но както и да е, новината, че С. О, Трейхерн ще бъде скоро в Литъл Дипингтън, стопляше сърцето ѝ.

— По дяволите, не разбирам защо бихте желали да присъствате на сбирката на местното литературно общество, Блейд?

Рошавите вежди на лорд Джилингъм се свиха, докато се взираше в своя гост. Той и Саймън чакаха на двора пред вилата да им докарат конете, с които смятаха да се разхождат из околността.

— Помислих си, че може да бъде забавно — отвърна Саймън. Той ставаше нетърпелив сега, когато му оставаха няколко минути до срещата с мис Емили Фарингдън.

— Забавно? Вие сте странен човек, Блейд. След всички тези години, прекарани на Изток? Казвам ви, не живеете толкова дълго сред чужденци. Тогава на хората им хрумват странни неща.

— Но това ми осигури богатството — напомни му сухо графът.

— Добре, стига толкова. — Джилингъм се изкашля и смени темата. — Казах на госпожиците Ингълбрайт, че ще присъствате. Ще бъдете повече от добре дошъл, предполагам, но трябва да ви предупредя, че това общество не е нищо друго освен няколко стари моми, които се събират веднъж седмично и си говорят за една дузина непризнати поети. Жените са склонни към подобни романтични щуротии, знаете.

— Разбирам. Но за мен това е без значение. Аз съм любопитен да видя как се развличат хората в провинцията.

— Правете каквото искате. Аз ще дойда с вас и ще се ви представя, но след това ще се оправяте сам. Няма да възразите, ако не

се мотая наоколо, нали?

— Разбира се, че не — измърмори Саймън, докато конярят извеждаше конете. — Това е моя идея и съм напълно готов да понеса последствията.

Саймън се метна на седлото на Леп Сенг и потегли надолу със своя домакин. Нетърпението му растеше и го разяждаше отвътре, но той се стараеше да го потиска. Гордеше се с несломимата си способност за самоконтрол.

Никак не се съмняваше в гостоприемството на госпожиците Ингълбрайт и дузината стари моми, любителки на поезията. Не беше хубавец от типа на лордовете Байрон и Ашбрук, но все пак беше граф. Този прост факт (с който бе съвсем наясно), комбиниран с неговото огромно богатство и мощ, беше напълно достатъчен, за да заличи множество човешки недостатъци така, както се заличават грехове, съдебни грешки и други подобни. Нямаше никакво съмнение, че дамите ще изпаднат в шок, когато разберат, че графът на Блейд е пожелал да присъства на тяхната скромна сбирка.

Вила „Роза“ наистина беше скромно място. Тя представляваше уютна къща, разположена до тясна алея недалеч от селото и заобиколена от малка розова градина.

Две дребни женици с посивели коси и на неопределена възраст стояха пред вратата и поздравяваха три други, които току-що бяха пристигнали пеша. За да се предпазят от студа, всички бяха навлекли дебели женски манта с един и същ цвят. Старомодните бонета бяха вързани здраво под брадичките им.

Докато яздеше редом с лорд Джилингъм, Саймън разгледа дамите и моментално разбра, че ще се сблъска с ято нервозни посивели гълъби. Изруга тихо под носа си, чудейки се коя от тези безлични птици е Емили Фарингдън. Испита странен смут и осъзна, че е малко уплашен.

От писмата на Емили графът си бе изградил образ, много различен от този на старомодна, строга жена на средна възраст. Бе очаквал да види млада жена, изпълнена с енергия и преливаща от романтизъм.

Пет чифта очи предпазливо надничаха изпод смешните бонета. Нито един от тези погледи не принадлежеше на жена под

четиридесетте. Саймън се намръщи. Беше сигурен, че мис Фарингдън е много по-млада. И по-красива.

— Добър ден, дами. — Джилингъм галантно сне шапка и се усмихна весело. — Доведох ви един гост. Позволете ми да ви представя графа на Блейд. Той наскоро се върна от Източна Индия и се интересува как вървят работите сред литературните кръгове в Англия.

Предварително подготвен за този момент, Саймън свалеше своята шапка от бобър, когато внезапно усети, че в петте чифта очи, които го гледаха, не личеше и най-малък признак на гостоприемство. Очите му се присвиха, когато Джилингъм започна да го представя. Нямаше никакво съмнение, че дамите от Литературния кръжок в четвъртък следобед не се впечатлиха от неговото появяване. Всъщност той видя раздражение и подозрителност по лицата им. Човек можеше да си помисли, че дамите биха предпочели въобще да не беше идвал.

Джилингъм набързо приключи с формалностите.

— Мис Лавиния Ингълбрайт, мис Присцила Ингълбрайт, мис Брейсгърдъл, мис Хорнсби, мис Остли.

Жените кимаха учтиво, но не и ентузиазирано. Саймън разбра, че мис Фарингдън отсъства. Не можеше да отрече, че си отдъхна, но така нещата се усложняваха още повече. Надяваше се, че тя просто е закъсняла.

— Много мило от ваша страна, че се присъединявате към нас, милорд — каза мис Брейсгърдъл. Тя беше висока, кокалеста жена с продълговато лице.

— Да, наистина — заяви рязко по-възрастната от сестрите Ингълбрайт. Гласът ѝ звучеше така, сякаш би предпочела Саймън да е отишъл например на лов. — Колко мило от ваша страна, че се интересувате от нашето малко провинциално общество. Страхувам се обаче, че ще ни намерите за твърде безинтересни. Тук не е като в блестящите лондонски салони.

— Не, съвсем не е като на лондонските сбирки — бързо добави пълничката, старомодна мис Остли. — Тук сме малко изостанали, милорд.

— Присъствал съм на не особено блестящи литературни сбирки в Лондон — отвърна скромно Саймън, любопитен да види какъв отговор ще получи. Нещо не беше в ред. — Хората там са просто няколко групички от клюкарстващи дами и контета, които предпочитат да

обсъждат поредния скандал в обществото вместо последните литературни произведения.

Петте дами се спогледаха учудено. По-младата Ингълбрайт се изкашля леко.

— Понякога и на нас ни се случва да се отклоним в такава посока с подобни глупави разговори, милорд. Ние се интересуваме от градския живот главно заради слуховете.

— Тогава аз бих могъл да ви осведомя за последните — отвърна Саймън, почти развеселен. Те няма да се отърват толкова лесно от него; той ще реши кога да напусне.

Жените отново се спогледаха, чувствайки се още по-неуверени и раздражени. В този момент конският тропот, идващ отдолу по алеята, привлече вниманието на всички.

— О, ето я и мис Фарингдън — каза мис Хорнсби, като за пръв път показва признаци на истинско вълнение.

Най-после мис Фарингдън — помисли си Саймън. Той погледна през рамо сивата кобила, която се приближаваше към тях. Нещо в него се стегна.

Първото, което разбра, бе, че жената върху гърба на кобилата в много по-голяма степен беше яхнала, отколкото седнала странично върху седлото. Второто нещо, което му направи впечатление, бе, че тя не е руса като другите Фарингдънови. Яркочервени къдрици се развяваха под сламеното боне.

Нещо блестеше на лицето на дамата. Саймън бе силно заинтригуван. Емили Фарингдън носеше очила със сребърни рамки! Той не беше виждал нито една жена от своите познати да носи очила на публично място.

— Мис Емили Фарингдън — прошепна тихо лорд Джилингъм. — От не лошо семейство, предполагам, но повечето от тях са картоиграчи. Както знаете, наричат ги „лекомислените, безотговорни Фарингдън“. Изключвайки мис Емили, разбира се. Тя е добро момиче, но имаше една злополучна история преди години.

— А, да, случката. — Саймън си припомни клюката, подробности за която бе научил от своята домакиня. Това беше твърде полезна информация. Въпреки че не му бяха известни всички подробности от миналото на Емили, това, което знаеше, бе достатъчно,

за да получи голямо тактическо предимство в кампанията, която се готвеше да започне.

Той не можеше да свали очи от Емили Фарингдън. С почуда забеляза, че около малкото ѝ носле имаше дузина лунички. А очите зад блещукащите стъкла на очилата бяха зелени. Неповторимо зелени.

Лорд Джилингъм се изкашля дискретно в шепите си.

— По-добре да не бях казал нищо — измърмори той. — Това се случи, когато тя бе едва на деветнадесет години, бедното дете. Естествено сега никой не споменава за това. Вярвам, че и вие няма да говорите.

— Разбира се, че не — отвърна Саймън.

Лорд Джилингъм се изправи леко на седлото и се усмихна мило на Емили.

— Добър ден, мис Емили.

— Добър ден, милорд. Прекрасен ден, нали? — Емили спря кобилата и се усмихна топло на Джилингъм. — Ще се присъедините ли към нас следобед?

Тя започна да слиза сама от коня.

— Разрешете, мис Фарингдън — Саймън вече бе слязъл от седлото, хвърляйки юздите на Джилингъм. Докато крачеше напред, погледът му се плъзна по Емили. Щеше да има неприятности, ако вярваше, че ще сграбчи своята плячка веднага.

Всички Фарингдън, които познаваше, бяха високи, русокоси и изключително красиви. Сега, когато гледаше Емили, единственото заключение, което можеше да направи, бе, че преди двадесет и четири години някоя палава фея се е вмъкнала в детската стая на семейство Фарингдън. Емили дори малко приличаше на фея. Иначе, в сравнение с другите Фарингдън, не изглеждаше като оживяла статуя на богиня. Беше малко по-ниска, много крехка и с малки гърди. Всъщност всичко в нея изглеждаше нежно и деликатно — от малкото носле до нежните извивки на бедрата, почти неразличими под тежката тъкан на старомодните, износени дрехи за езда.

Слънчевите лъчи блеснаха още веднъж по очилата на Емили, когато тя се обърна и погледна към Саймън. Под погледа на тези зелени любопитни очи, в които причудливо се смесваха интелигентност и природна невинност, той се почувства като на тръни.

В този момент Саймън реши, че дамата е всичко друго, но не и безлична и тъпа. Също като писмата си, помисли си той. Малко старомодна, разбира се, но определено не глупава. Дамата имаше характер.

Саймън се протегна и ръцете му се обвиха около тънкото кръстче на Емили. Под пръстите си, твърде силни за нейното нежно тяло, той почувства колко гъвкава и ловка е тя. И колко женствена.

Проклятие! Той се възбуди само при докосването си до нея!

Саймън замръзна на място, но мигновено възвърна самообладанието си. Джилингъм припряно започна да го представя, но Емили не слушаше внимателно.

— Благодаря ви, сър — каза тя. Вниманието ѝ бе съсредоточено върху дамската чанта, окачена на седлото. — Блей ли казахте? Прекрасно, ние наистина не сме свикнали да развличаме графове в четвъртък следобед.

— Името ми е Саймън Оугъстъс Трейхерн — подчерта Саймън. — Сигурно ме знаете само като С. О. Трейхерн, мис Фарингдън.

Устата на Емили застина отворена, а големите ѝ очи се разшириха от ужас.

— С. О. Трейхерн? Не, не е възможно да сте мистър Трейхерн!

Тя се отскубна от ръцете му така, сякаш пареха.

— Внимавайте, мис Фарингдън! — извика Саймън, виждайки, че кобилата изправя уплашено глава.

Но предупреждението дойде твърде късно. Ботушът на Емили се заби в издутия корем на животното. Горката кобила започна да скача нервно и дамската чанта падна пред копитата. Очилата на Емили започнаха да се изхлузват от носа ѝ. Тя се опита да ги върне на мястото им и същевременно да запази равновесие, но за жалост бе почти слязла от кобилата и когато тя изпръхтя и направи още едно внезапно движение, Емили започна да се свлича надолу.

— Мили Боже — изпищя мис Брейсгърдъл, — тя пада от коня!

— Казвам ви... — започна лорд Джилингъм, очевидно обезпокоен.

Една от сестрите Ингълбрайт се хвърли отчаяно напред, за да хване юздата на кобилата.

Това беше нещото, което животното не можа да понесе. То се изправи на задните си крака и изпълни въздуха с газовете, подули

корема му.

— По дяволите — изруга Емили, губейки окончателно равновесие, и падна право в ръцете на Саймън.

ГЛАВА 2

На Емили ѝ се искаше подът на вила „Роза“ да се отвори под стола ѝ и тя да потъне вдън земя. Беше покрусена и унижена, гърчеше се от болка и мъка. Би дала всичко, за да може да изчезне като дим, но за съжаление натурата ѝ не беше толкова деликатна и безпътна. Освен това беше просто бясна. Изключително нечестно бе голямата ѝ любов, Блейд, да се появи в момент, за който не беше подготвена.

Тя отпи глътка чай, за да успокои нервите си, докато слушаше как дамите от литературния кръжок правят плахи опити да обсъждат последните статии от най-новия брой на „Единбургски преглед“. Липсата на ентузиазъм се чувстваше осезаемо у всички.

Чашата затрака, докато Емили преместваше чинийката. Този шум я накара да осъзнае колко силно бяха обтегнати нервите ѝ. Трябваше ѝ съвсем малко, за да разлее чая по целия килим.

— Предполагам, че няма да ви изненада рецензията за последното творение на Саути. — Студеният, дълбок глас на Саймън прекъсна разговорите и ласкавите отзиви за извънредно тенденциозната творба на Джон Макдоналд „Кратка география на персийската империя“. — Както обикновено, рецензентите грешат в своите статии. Те просто не знаят как да разглеждат Саути. Разбира се, те не знаят да тълкуват правилно също и Уърдсуърт и Коулридж, нали? Човек би помислил, че искат да им отмъстят за нещо.

Повърхностният разговор, и без това започнал много трудно, явно щеше да замре напълно.

Саймън отпи от чая и се огледа наоколо, изпълнен с очакване. Тъй като никой не отговори, той храбро се опита да възобнови разговора:

— Разбира се, какво може да се очаква от толкова много шотландци, които наричат себе си рецензенти? Както беше казал преди няколко години Байрон, критиците от Единбург са дребнави и духовно ограничени. Склонен съм да се съглася. А какво мисли вашата малка групичка по въпроса?

— Вие намекувате за статията на Байрон „Английски поети и шотландски рецензенти“, нали, милорд? — отбеляза учтиво мис Хорнсби.

— Именно. — в гласа на Саймън се прокрадна нетърпение.

Мис Хорнсби пребледня така, сякаш беше ударена. Една-две от присъстващите дами се изкашляха и се спогледаха неспокойно.

— Още чай, милорд? — обади се смело Лавиния Ингълбрайт, като хвана чайника.

— Благодаря — отвърна сухо Саймън.

Емили трепна от видимото раздражение и разочарование на графа. Разговорът стигна до задънена улица, ала тя не можеше да удържи напирания в нея смях. Това, че Саймън охлади следобедната сбирка, беше донякъде забавно.

Сякаш в стаята имаше дракон. Всички знаеха, че трябва да са извънредно учтиви, но никой не знаеше как точно да се държи. Седнал близо до камината, Трейхерн сякаш изпълваше цялото пространство в малката, уютна женска стая. Всъщност той я препълваше със своята непреодолима и изтънчено опасна мъжественост.

Емили потръпна от странно вълнение, докато го изучаваше скришом. Графът бе едър мъж, здрав, строен, с широки рамене. Яките му бедра се очертаваха ясно под изпънатите бричове. Емили забеляза, че Лавиния Ингълбрайт хвърля трескави, тревожни погледи към крехкия стол, на който бе седнал графът. Бедната Лавиния вероятно се боеше, че нежната мебел може да се счупи. Назряваше истинско бедствие.

Би било интересна гледка — графът, паднал на земята сред парчетиите от стола на Лавиния — помисли си Емили. В следващия миг тя усети, че започва да изпада в нервна възбуда, граничеща с истерия. Никога ли нямаше да свърши този безкраен следобед?

Тя въздъхна тежко и се заоглежда, като се опитваше да открие най-близката маса, за да остави чинийката и чашата. Всичко ѝ се виждаше твърде неясно без очилата. Естествено веднага щом графът я пусна на земята, тя ги бе свалила и прибрала в чантата си. Но непоправимото беше станало — той я видя с очила. Това беше просто непоносимо.

Ала далеч не беше всичко! Блейд я видя как яздеше, обкрачила кобилата, вместо седнала по женски на седлото. И на всичкото отгоре

бе облечена в най-старите си дрехи за езда и със старомодно боне. Разбира се, преди да напусне Сейнт Клер Хол, тя не напудри луничките си. Никога не го правеше, когато беше в Литъл Дипингтън; хората от околността знаеха много добре как изглежда.

Мили Боже, какъв провал.

От друга страна, графът на Блейд — Саймън Оугъстъс Трейхерн — бе изключително изряден, точно както си го представяше. Наистина, тя бе смутена от студенината в странните му златисти очи, но подобно нещо можеше да се очаква от очите на един дракон.

Противоречивите му, трудно разгадаеми черти я завариха напълно неподготвена. Не беше негова грешка, че нямаше и следа от нежност и топлина в суровите очертания на брадичката му, по строгите скули на лицето и по носа му. Това е лице на човек със силен характер, помисли си Емили. Лице, показващо огромната сила на една воля. Едно неотразимо мъжко лице. Лице за пример сред мъжете.

Колко жалко, че е граф. Сега разстоянието между тях е много по-голямо отпреди, когато беше просто С. О. Трейхерн.

Чашката и чинийката подрънкваха несигурно в ръцете ѝ.

— Нека оставя чашата вместо вас, мис Фарингдън. — За момент силните му, топли пръсти докоснаха нейните, ловко измъквайки чашата от ръцете ѝ.

— Благодаря. — Емили прехапа устни и отново седна. Сега унижението достигна своя предел. Очевидно тя трябваше да предаде чашата на някого, но вероятно не на него. По дяволите. Тя отправи отчаяна молитва за по-бърз край на този кошмар.

— Предлагам ви да си сложите очилата, мис Фарингдън — прошепна тихо Саймън, когато дамите започнаха вял спор за обективността на „Единбургски преглед“. — Няма никакъв смисъл да се движите полусляпа. Аз и вие сме стари приятели. Няма от какво да се притеснявате, когато сте с мен.

Емили въздъхна.

— Предполагам, че сте прав, милорд. Във всеки случай вече ме видяхте с тях, нали? — Тя бръкна в чантичката си и извади очилата. Суровото му лице и невероятно хладните му очи се съсредоточиха. Тя осъзна, че той я изучава много внимателно и реши, че може да прочете мислите му. — Не съм това, което очаквахте, нали, милорд?

Устните му леко се изкривиха от учудване.

— Вие сте много по-интересна личност, отколкото предполагах, когато четях писмата ви, мис Фарингдън. Уверявам ви, не съм разочарован. Мога само да се надявам, че и вие сте на същото мнение за мен.

От вълнение устата на Емили за миг остана отворена. Тя бързо я затвори и заекна:

— Разочарована? О, не, не, мистър Трейхерн... исках да кажа, милорд...

Тя се изчерви и си припомни, че е на двадесет и четири години, а не глупава малка ученичка. Още повече, че кореспондираше с този мъж от няколко месеца.

— Добре, напредваме — отвърна Саймън, явно удовлетворен. Той отпи още една глътка от чая и по гримасата, която направи, беше ясно, че не одобрява сорта.

Решена да се държи като възрастна, Емили се опита да се включи в разговора, който се водеше в стаята. Другите най-сетне бяха успели да подхванат някаква банална дискусия за влиянието на поетите от така наречената „езерна школа“ и Емили направи всичко възможно да ги подкрепи в усилията им. Графът продължаваше да пие мълчаливо чай.

Емили се чувстваше по-добре до момента, в който Саймън остави чашата и се присъедини към тях.

— Като говорим за Байрон и неговите творби — каза спокойно графът — чел ли е някой от вас последната поема на лорд Ашбрук „Героят от Марлина“? Според мен това е една доста слаба имитация на Байрон, която не казва нищо. Ашбрук просто не е толкова интересен, нали? Липсва му чувството за ирония. Но иначе няма никакво съмнение, че е твърде популярен сред някои среди. Любопитен съм да чуя и вашето мнение.

Реакцията след явно безобидния коментар бе незабавна. Сестрите Ингълбрайт въздъхнаха едновременно. Мис Хорнсби и мис Остли се спогледаха. Устата на мис Брейсгърдъл затрепери. Емили заби поглед надолу към ръцете си, силно стиснати в скута ѝ.

Дори Саймън, въпреки леденото си спокойствие, изглеждаше малко слисан от внезапната тишина, която се възцари в стаята. Този път тя наистина бе по-различна отпреди. Те всичките изглеждаха

притеснени и нервни, а отношението им бе направо враждебно. Той се огледа, доста учуден.

— Изглежда не сте чели Ашбрук?

— Не, милорд, не сме го чели.

Емили вдигна очи, усещайки как бузите ѝ се обагрят в червено, и посегна към чашата си, като правеше отчаяни усилия да овладее треперещите си пръсти.

— Не е голяма загуба, уверявам ви — каза спокойно Саймън. Очите му бяха опасно любопитни, като на дракон, който вече е набелязал жертвата си.

Дамите изведнъж се оживиха, сякаш самото споменаване на Ашбрук бе сигнал за отклоняване на разговора в друга посока и към нова дискусия. Гласовете им ставаха все по-силни, изпълвайки гостната с дълги, прозаични размиели за последната творба на Мария Еджуърт, наречена „Патронаж“. Дори „Единбургски преглед“, който обикновено ласкаеше мис Еджуърт, сега беше спестил хвалебствията си. Дамите сравниха със земята редакторите на вестника.

Със студена, непроницаема усмивка Саймън се облегна на стола и остави разговора да минава край ушите му.

— Простете ми — пошепна той на Емили. — изглежда, казах нещо нередно.

— О, не, милорд. — Тя се задави с чая си, започна да диша тежко и очите ѝ се насълзиха. — Ние просто не сме запознати с творбите на лорд Ашбрук.

— Разбирам. — Саймън се протегна и съвсем небрежно потупа Емили по гърба. Тя се вцепени за миг, след което възвърна самообладанието си и започна да диша нормално.

— Благодаря, милорд.

— Моля.

Графът се изправи на крака. На лицето му бе изписана язвителна усмивка. В стаята моментално се възцари тишина, този път съвсем явно изпълнена с надежда. Всички се надяваха той да си отиде. Саймън повдигна вежди и каза:

— Ако ми разрешите, трябва да тръгвам. Обещах на лейди Джилингъм, че няма да се бавя. Вярвам, че ще имам голямото удоволствие да се срещна и друг път с вас. Този следобед беше изключително поучителен за мен, уверявам ви.

Последва няколкоминутна размяна на любезности, след което Саймън набързо бе изпроводен до вратата. Той благодари мило и тръгна надолу по пътеката, водеща към портала, където бе вързан жребецът му. Графът го яхна, докосна с ръка шапката си и потегли по алеята.

Облекчение настъпи във вила „Роза“. Петте жени се обърнаха вкупом към Емили.

— Бях започнала да си мисля, че никога няма да си тръгне — измърмори Присцила Ингълбрайт и бавно се отпусна на стола си. — Лавиния, скъпа, би ли наляла на всички още чай?

— Разбира се. — Сестра ѝ взе чайника, докато останалите заемаха местата си. — Бях шокирана, когато лорд Джилингъм ми съобщи, че Блейд желае да ни посети. Нямахме как да му откажа. Джилингъм каза, че графът бил голяма клечка в Лондон и бил много известен.

— Предполагам, че е останал доволен — каза сестра ѝ, — но той едва се побираше в нашата малка групичка.

— Едва — въздъхна мис Хорнсби. — все едно да развличаш огромен звяр, който по някакъв начин се е вмъкнал в стаята.

— Дракон — уточни скромно Емили.

— Дракон е най-точната дума — съгласи се веднага мис Остли. — Блейд е твърде страховит на външен вид, нали? Има нещо странно в очите му, което те кара да бъдеш непрекъснато нащрек. Много студени очи.

— Ние трябва да се чувстваме поласкани, че ни посети един граф, и аз съм убедена, че наистина всички сме. Но ако трябва да говоря откровенно, изпитвам огромно облекчение, че той си отиде — заяви Присцила Ингълбрайт. — Толкова е изтощително, когато има мъж наоколо.

— Доколкото си спомням, преди години неговото семейство е живяло в съседство с нас — каза замислено Лавиния.

Емили се сепна.

— Сигурна ли сте?

— О, да. Беше преди повече от двадесет години. Ние с Присцила току-що се бяхме нанесли. Доколкото си спомням, семейството на графа притежаваше доста земя в околността... — Лавиния внезапно

замълча; погледът ѝ беше някак странен. — Както ви казах, това беше преди двадесет години и вече не си спомням подробностите.

— Трябва да кажа, че появяването му разстрои нашата работа — отбеляза мис Хорнсби. — От доста време чакаме доклада на Емили, а днес бяхме принудени да говорим за литературни рецензии. Дълбоко съм разочарована. Но сега вече можем да се върнем към нашата работа. — Тя погледна с очакване Емили. — Е, скъпа, как вървят нещата?

Емили нагласи добре очилата си и взе чантата си. Сега, когато Трейхерн си бе заминал, тя се чувстваше много по-добре.

— Уважаеми дами от нашия литературен кръжок, щастлива съм да ви съобщя добри новини — говорейки, тя започна да рови из чантата си и извади няколко листа. — Акциите за плавателния канал, които бяхме закупили, се продадоха със значителна печалба. Получих отговора на мистър Дейвнпорт със сутрешната поща. Той вече е занесъл полиците в банката и ги е депозирал във вашите сметки.

— О, скъпа — каза мис Брейсгърдъл с блеснали от радост очи, — надявам се, че ще мога да си позволя една малка къщичка близо до пътя. Колко е хубаво да знаая, че ще имам покрив над главата си, когато след една година взема и последната си заплата от училището!

— Толкова е вълнуващо — заяви мис Хорнсби. — Помисли си, Марта — обърна се тя към мис Остли, — на път сме да си осигурим по една прилична пенсия.

— Точно така — отвърна Марта Остли. — Защото, както се разбра, никой от нашите работодатели няма да си направи труда да ни осигури пенсия. Колко е хубаво да знаеш, че няма да прекарваш старините си в бедност.

— Както вървят нещата, скоро аз и Лавиния ще имаме достатъчно пари, за да открием училище за млади дами — каза радостно Присцила Ингълбрайт. — Дълго време това ми се струваше непостижима мечта, а сега почти се сбъдна.

— Благодаря ти, Емили — добави Лавиния Ингълбрайт с топла усмивка. — Тръпки ме побиват, като си помисля какво би станало с всички ни, ако не беше твоят прекрасен план да изтеглим спестяванията си и да ги вложим в акции, Емили. — Мис Хорнсби поклати глава. — Страхувах се, че ще правя компания на моите

застаряващи роднини. Те, горките, са толкова бедни и всичките са самотници. Принудени са да се унижават за всяка трохичка подаяние.

— Ние сме спасени и всичко това дължим на Емили — заключи мис Брейсгърдъл. — И ако има някакъв начин, по който можем да ти се отплатим, Емили, кажи го веднага.

— Вие всички хилядократно сте ми се отплатили с вашето приятелство — увери ги искрено Емили. — Никога няма да забравя как ми помогнахте преди пет години, когато извърших голямата щуротия.

— Глупости, мила — каза мис Брейсгърдъл. — всичко, което направихме, бе, че настояхме да продължиш да посещаваш тези сбирки.

„Вследствие на което пазителите на морала в Литъл Дипингтън не одумваха момичето на Фарингдънови заради Злополучния Инцидент“ — помисли си Емили в изблик на обич. Винаги щеше да бъде благодарна на дамите от Литературния Кръжок в Четвъртък Следобед.

Лавиния Ингълбрайт се изправи. Очите ѝ блестяха.

— Знаете ли, смятам, че случаят трябва да се полее. Да извадя ли бутилката бордо, която пазим, Присцила?

— Прекрасна идея — отвърна Присцила.

Саймън бе принуден почти половин час да разхожда жребеца си между дърветата, докато пляката му благоволи да се появи. Графът изруга тихичко. Нещата не вървяха така гладко, както бе очаквал, когато уреди своето присъствие на сбирката на кръжока. Принуден да предприеме стратегическо отстъпление, той реши да причака Емили, когато тя се прибира в Сейнт Клер Хол.

Саймън очакваше литературната сбирка да приключи скоро след заминаването му, но явно добрите дами от кръжока най-накрая бяха намерили за какво да си говорят. Стана му ужасно студено, въпреки че този следобед времето бе необичайно топло за сезона и само фактът, че нищо живо не се мяркаше наоколо, показваше, че е краят на февруари.

Леп Сенг изцвили леко и наостри изящните си уши. Саймън спря и се заослушва. В далечината се чу тропот на копита. „Време е“ —

каза си той, докато се качваше на коня си, но в следващия миг застина на място, защото чу Емили да пее с пълен глас:

*Какво му е доброто на мъжа, любезни дами, питам
ви?*

*Да имахме в главите ум, във пъкъла да сме ги
тикнали.*

*От всичко живо полза имало, ни казват,
Че даже и пиявиците като пример ни показват,
но ако искаш, драга, ползата от мъж да разбереш,
във панталоните му трябва да се взреш.*

Въпреки лошото си настроение, Саймън се засмя. Очевидно след неговото заминаване членовете на литературния кръжок са пили нещо по-силно от чай.

Той дръпна юздата и накара Леп Сенг да излезе изпод дърветата и да застане по средата на пътя. В момента, когато кобилата на Емили излезе от завоя, бе вече готов.

Отначало тя не го видя. Беше твърде увлечена в неприличната си песничка. Очилата ѝ проблясваха, а червените къдрици подскачаха в ритъма на мелодията. Изведнъж Саймън бе обзет от желанието да види как изглежда тази огнена коса, ако се спусне свободно по раменете.

— Проклятие! — измърмори той, докато чакаше Емили да забележи, че е застанал точно на пътя ѝ. Последното нещо, което би искал, бе да почувства физическо влечение към нея. За това, което възнамеряваше да прави, му бе необходим бистър ум. Хладнокръвното отмъщение изисква хладнокръвно мислене.

— Добър ден, мис Фарингдън.

Емили се сепна и рязко спря кобилата.

— Какво правите тук, милорд? — Лицето ѝ поруменя, а в очите ѝ се четеше тревога. — Да не би да сте загубили пътя? Джилингъмови живеят точно зад малкото възвишение. Тръгнете наляво по реката и вървете право към хълма.

— Благодаря ви — отвърна Саймън, — само че не съм се загубил. Чаках ви и бях започнал да се страхувам, че сте тръгнала по друг път.

Тя го изгледа недоумяващо.

— Но вие казахте, че Джилингъмови ви очакват да се приберете скоро.

— Признавам, че това беше извинение, за да напусна по-рано. Усетих, че моето присъствие има отрицателен ефект върху настроението на дамите от литературния ви кръжок.

Емили започна да мига като бухал.

— Боя се, че сте прав, милорд. Не сме свикнали да забавляваме дракони... — Тя изглеждаше ужасена и моментално се опита да се поправи: — Искам да кажа, графове.

— Дракон? На такъв ли приличам, мис Фарингдън?

— О, не, милорд — увери го тя бързо. — Може би само погледът ви прилича леко.

Саймън се усмихна страшно.

— А какво ще кажете за зъбите?

— Само най-малка прилика, но това е без значение, повярвайте. Вие изглеждате точно така, както си ви представях.

Саймън бавно си пое дъх, опитвайки се с всички сили да остане невъзмутим.

— Бихте ли желали да повървите малко с мен? Имаме доста неща да си казваме.

— Така ли?

— Разбира се. Ние сме стари приятели, нали?

— Нима?

— Поправете ме, ако греша, мис Фарингдън, но съм останал с впечатлението, че си кореспондираме от няколко месеца.

Емили се обърка съвсем.

— О, да, милорд. Така е. — Червените ѝ къдрици изскочиха изпод бонето, докато кимаше с глава в знак на съгласие. — Имам чувството, че ви познавам от години.

— Чувствата ни са взаимни.

— Проблемът е, че никога не съм очаквала да ви видя на живо.

— Разбирам. Какво бихте казали за една разходка надолу по рекичката? — Саймън слезе от коня и тръгна право към нея, водейки Леп Сенг за юздата.

Тя го гледаше с нескрит копнеж.

— Ще ми бъде много приятно, милорд, но се страхувам, че няма да е много прилично.

— Глупости. Кой ще ни види? А дори и да ни види някой, може да иде да приказва колкото си иска. Та ние се запознахме съвсем благоприлично на сбирката на местния литературен кръжок.

Колебанието ѝ изчезна моментално. Тя го възнагради с топла усмивка.

— Вие сте напълно прав, милорд. Трябва да ви кажа, че още не мога да повярвам в нашата среща. Това е кулминацията на всичките ми надежди.

Тя започна да слиза от кобилата и Саймън протегна ръце, за да ѝ помогне. Този път тя не загуби равновесие, а скочи точно в ръцете му. Той почувства, че е малко объркан. Една част от него желаше това меко, изящно женско тяло; другата част се противопоставяше.

— Съжалявам, че не ви предупредих за следобедната ни среща, но исках да ви изненадам. — Той поведе конете към дърветата. — Предполагах, че много ще се изненадате.

— Много умно от ваша страна — увери го тя. — Обичам изненадите, поне повечето от тях.

— Но не винаги, нали? — На устните му грееше иронична усмивка.

— Просто бих искала да изглеждам по най-добрия начин, когато се видим — добави Емили. — Не можете да си представите колко съм притеснена, откакто получих писмото ви тази сутрин. Смятах, че ще ми трябват седмици, докато се приготвя. Никога не съм предполагала, че нещата ще се развият по този начин.

Саймън погледна към нея и откри, че се е долепила до рамото му. Тя бе мъничка, но движенията ѝ бяха омайващи, леки и грациозни.

— Позволете ми да ви кажа, че изглеждате великолепно, мис Фарингдън. Истината е, че съм очарован от момента, в който ви видях. Заклевам се.

— Наистина ли? — Тя бе напълно объркана от това изявление.

— Самата истина.

Очите ѝ заблестяха от удоволствие.

— Благодаря ви, милорд. Уверявам ви, че съм очарована от вас по същия начин.

Това бе толкова лесно и просто, помисли си Саймън.

— Знаете ли, ние не бяхме планирали да говорим за поезия или да обсъждаме последните рецензии — обясни Емили, крачейки редом с него.

— А за какво възнамерявахте да говорите?

— За инвестиции. — Тя си придаде небрежен вид.

— Инвестиции?

— Разбирам, че може да ви се сторя неделикатна. — в погледа ѝ се четеше загриженост. — Повярвайте, днешният ден беше твърде необикновен. Трябваше да съобщя доста добри новини, свързани с инвестициите, които направиха моите приятелки. Разбирате ли, те всички са загрижени за своите пенсии. Никой няма право да ги вини.

— Вие се занимавате с техните бъдещи пенсии?

— Имам известен опит във финансовите дела, така че правя каквото мога. Дамите, с които се срещнахте днес, винаги са били много добри с мен. Това е най-малкото, което мога да направя за тях. — Тя се усмихна поверително. — Но повярвайте, обикновено водим оживени дискусии за последните издадени книги и поеми. През последната седмица спорихме много за книгата на мис Остин „Гордост и предразсъдъци“. Мислех да ви пратя писмо по този повод.

— Какво мислите за романа?

— Е, добър е. Искам да кажа, че мис Остин е много добра писателка. Притежава забележителна дарба да осветлява различни страни от характера, но...

— Но? — попита любопитно той.

— Проблемът е, че темата е твърде прозаична. Не сте ли съгласен? Тя пише за толкова обикновени хора и събития.

— Мис Остин не е Байрон, съгласен съм с вас.

— Това е самата истина — ентузиазирано се съгласи Емили. — Нейните книги са твърде забавни, но им липсва вълнението на лорд Байрон, да не говорим за любов към приключенията или силна страст. В литературния кръжок наскоро приключихме с „Гяур“.

— Хареса ли ви?

— О, да. Такава прекрасна атмосфера, толкова забележителни събития и безумна страст. Харесвам я дори повече от „Чайлд Харолд“. С нетърпение чакам следващата му книга.

— Както и повечето хора в Лондон — каза Саймън.

— Кажете ми, сър, знаете ли как трябва да се произнася Г в „Гяур“, меко или твърдо? Последния четвъртък изгубихме доста време в дискусии по този въпрос. Мис Брейсгърдъл, която има отлични познания по древна история, счита, че трябва да се произнася меко.

— Аз нямам никакви познания по този въпрос — подчерта Саймън. Той все още не беше чел поемата, а и нямаше никакво намерение да го прави. Бе насочил разговора към романтичните произведения само за да постави своя капан. Сега, когато капанът вече бе заложен, страстните, епични поеми, изпълнени с приключения, изобщо не го вълнуваха. Той имаше да върши далеч по-важни неща.

— Предполагам, че няма особено значение — увери го Емили, — имам предвид това, как се произнася Г в „Гяур“.

Саймън сви рамене.

— Предполагам, че това засяга само Байрон.

Те достигнаха потока, откъдето се виждаше пътят. Графът машинално се обърна и тръгна надясно срещу течението. Емили повдигна полите на овехтялата си рокля с неподправена грациозност, която някак си придаде стил на старите ѝ дрехи, и се огледа с любопитство.

— Извинете, милорд, но, изглежда, вие знаете къде отивате. Да не би да помните този път от детските си години, когато сте живели по тези места?

Саймън я изгледа отстрани и се зачуди от кого ли е успяла да получи такава важна информация.

— Откъде знаете, че семейството ми е имало къща тук?

— Лавиния Ингълбрайт спомена за това.

— Оттогава мина доста време — отвърна много внимателно той.

— Това е изключително приятно съвпадение, нали? Само си представете, милорд — вие започвате кореспонденция с мен, защото случайно откривате, че споделям вашия интерес към романтичната литература. Аз след това научавам, че като дете вие сте живели близо до Литъл Дипингтън. А сега се срещаме. Не е за вярване.

— Животът е пълен със странни съвпадения.

— Предпочитам да мисля за тези неща като за съдба. Знаете ли, даже си ви представям как като малко момче сте тичали край този поток с кучето си. Имахте ли куче, сър?

— Мисля, че имах.

— Така си и знаех — кимна Емили. — Аз лично често идвам тук. Спомняте ли си моята поема „Стихове от летен ден край езерото“?

— Съвсем ясно.

— Написах ги, когато седях край малкото езерце — каза гордо Емили. — Може би си спомняте някой друг ред?

Саймън се загледа в зелените ѝ очи, пълни с надежда, и отчаяно се опита да си припомни няколко думи от милата, но банална поема, която тя му бе изпратила в едно от своите писма. Изпита огромно облекчение, че силната му памет и този път не му изневери, и изрецитира:

*В теб съглеждам, езерце прекрасно,
лъчите слънчеви как бляскат и горят.
Това е толкова прекрасна гледка,
която ражда тука моята мечта.*

— Вие си спомнихте! — Емили бе толкова развълнувана, сякаш току-що бе получила от него няколко скъпоценни камъка. След това се изчерви и добави с поверителен тон: — Разбирам, че трябва да преработя някои части. Не навсякъде римите са издържани добре.

— Е — започна внимателно Саймън, — трудно е да се каже...

— В момента това не е важно — отвърна радостно тя. — Сега работя над един по-голям проект, който е по-важен от тази поема.

— По-голям проект? — Саймън усети, че разговорът започва да му се изплъзва.

— Да, нарекла съм го „Мистериозната дама“. Това ще бъде дълга, епична поема, пълна с приключения и страст по маниера на Байрон. — Тя го погледна срамежливо. — вие сте единственият човек, милорд, който знае за това... освен членовете на литературния кръжок, разбира се.

— За мен е голяма чест — каза Саймън. — Значи приключения и силни страсти?

— О, да. Разказва се за една млада жена, чиито коси имат цвета на залязващото слънце, и как тя търси своя любим, който е изчезнал. Разбирате ли, те искат да се оженят, но нейното семейство не одобрило младежа и забранило на двамата да се виждат. Той бил принуден да

напусне, но преди да замине, подарил на своята любима пръстен и обещал, че ще се върне. Тогава щели да се оженят въпреки волята на семейството ѝ.

— Но нещо се провалило?

— Да, той не се завърнал и героинята разбрала, че се нуждае от нейната помощ, тъй като е изпаднал в беда.

— А тя откъде знае това? — попита Саймън.

— Тя и героят са толкова близки, толкова обвързани от своята чиста и искрена любов, че умеят да общуват помежду си дори когато не са заедно. Тя просто знае, че той е в беда, затова напуска дома си и тръгва да го търси.

— Доста рисковано начинание. Може би той просто е използвал несъгласието на нейните родители, за да я изостави. Може би ѝ се е наситил и когато те са го отхвърлили, е използвал този хитър ход, за да се измъкне от заплетената ситуация, в която е попаднал.

Веднага след като каза това, му се прииска да се ритне. Изражението на лицето на Емили говореше доста красноречиво, че е казал не това, което трябва.

— О, не — въздъхна тя, — няма нищо такова.

— Разбира се — съгласи се Саймън, като се усмихваше насила. — Простете ми, аз просто ви подразних. Откъде мога да зная, нали вие пишете поемата?

— Точно така. Обещавам ви, че ще има добър край.

— Кажете ми, мис Фарингдън, ако някой сега ви даде десет хиляди лири, какво ще направите с тях?

Безумното вълнение на Емили изчезна моментално. Замечтаният ѝ поглед внезапно стана много съсредоточен. В зелените ѝ очи светеха остър ум и проникателност.

— Бих купила няколко акции за канала, може би и няколко банкови облигации, и щях да вложа парите при четири процента лихва. За последното бих била по-предпазлива. Скоро уморителната война с Наполеон ще свърши и цените на фондовете ще паднат. Човек трябва да внимава много, когато работи с пари на правителството.

— Чудесно — измърмори Саймън. — Искях да се убедя, че вие сте жената, която ми трябва. Бях започнал да се чудя.

— Моля? — Емили го гледаше, без да разбира нищо.

— Няма значение. Просто се пошегувах. — Той се усмихна. — вашият финансов съвет ми допадна много, мис Фарингдън. Мнението ви почти съвпада с моето.

— Играете ли на борсата?

— Между другото. Финансовите ми интереси ги разностранни.

Саймън насочи конете към две близки дървета и ги завърза там, после хвана Емили за ръката и я поведе към един голям камък близо до езерцето.

Той я наблюдаваше как сяда и грациозно намества тежките си дрехи. Най-после бе ударил решителният час.

— Не можете да си представите какво значи за мен всичко това — започна Саймън, докато сядаше до нея. — Много често съм си спомнял за тази местност. И всеки път, когато съм го правил, съм си представял, че вие сте до мен. След като прочетох вашата поема, разбрах, че обичате това място така, както и аз.

Тя се огледа наоколо, любувайки се на затревените брегове, плитчините и камъните, които очертаваха езерото.

— Сигурен ли сте, че сте познали точното място, описано в моите стихове?

Саймън проследи погледа ѝ и си спомни колко пъти бе идвал тук през своето самотно детство. Тогава бягаше от тиранията на баща си и търсеше спокойствие от безкрайните капризи на своята малодушна, болнава майка...

— Да, мис Фарингдън. Познавам това място.

— Много е красиво. Идвам често тук, за да бъда сама и да мисля за моята поема „Мистериозната дама“. Сега, когато зная, че сте обичали да идвате тук и да размишлявате, това място ще има още по-голяма стойност за мен.

— Ласкаете ме.

— Просто говоря истината. Толкова е странно, нали? — Тя се обърна към него; лицето ѝ беше сериозно, а веждите — смръщени. — Но аз се почувствах ваша близка от момента, в който прочетох първото ви писмо. Не смятате ли, че нашето запознанство чрез пощата е най-причудливият ход на съдбата?

— Най-причудливият? — Саймън си спомни колко седмици бе прекарал в търсене на най-подходящия начин за контакт с мис Емили Фарингдън. Едно писмо, адресирано до нея под претекст, че е чул за

нейните увлечения по поезията, му се бе сторило най-бързият и прост начин за завръщането му в Сейнт Клер Хол.

— Знам от вашето първо писмо, че сте доста особен, милорд.

— Аз бях този, който остана с впечатлението, че кореспондира с една много особена жена. — Саймън галантно взе ръката ѝ и я целуна, а тя се усмихна леко.

— От много време мечтая за отношения като нашите — призна Емили.

Той ѝ хвърли преценяващ поглед. Ставаше все по-лесно — жената бе почти влюбена в него. Саймън още веднъж потисна терзаещото чувство за вина, загнездило се в съзнанието му.

— Кажете ми, мис Фарингдън, как преценявате нашите отношения.

Тя се изчерви, но очите ѝ горяха от ентузиазъм.

— Много чисти отношения, милорд. На високо равнище.

— Високо равнище ли?

— Да. Така, както аз виждам нещата, връзката ни е на интелектуална основа. Отношенията на метафизична основа облагородяват душата. Дружбата ни се състои в споделяне на чувства и взаимно разбиране. Човек дори би помислил, че между нас съществува и спиритична връзка, милорд. Съюз, неопетнен от банални мисли и сравнения. Страстите ни са изключително извисени.

— По дяволите — каза Саймън.

— Милорд?

Тя го погледна с непресторена невинност. Той искаше да я смути, но въпреки поетичната си натура Емили не беше толкова наивна. Освен това бе на двадесет и четири години и с една злополучна история зад гърба си.

— Страхувам се, че сте надценили моите добродетели, мис Фарингдън — рече грубо той. — Не съм дошъл в Хемпшир, за да създавам метафизична връзка с вас.

Пламъкът в очите ѝ мигом угасна.

— Извинете, милорд?

Саймън скръцна със зъби и пусна ръката ѝ.

— Дойдох с много по-земни намерения, мис Фарингдън.

— Какви са те, милорд?

— Тук съм, за да поискам ръката ви от мистър Фарингдън.

Реакцията ѝ съвсем не беше такава, каквато бе очаквал от една стара мома с неприятно минало.

— По дяволите! — извика Емили.

Саймън загуби търпение.

— Смятам, мис Фарингдън, че трябва да забравите за духовно извисената любов, с мисълта за която сте живели няколко месеца.

— За какво говорите, милорд?

— Разбира се, че за силната страст, мис Фарингдън. — Той я стисна в прегръдките си. — Изведнъж ме обзе любопитството, дали можете да ѝ се наслаждавате.

ГЛАВА 3

Емили стоеше зашеметена, хваната в желязна прегръдка. Бяха изминали пет години, откакто бе имала интимна близост с мъж. А това, че мъжът сега бе Саймън, направо не беше за вярване. Той бе нейният другар в царството на метафизиката, нейният благороден, интелигентен, чувствителен приятел, на когото тя изповядваше душата си.

Само в най-тъмните часове на нощта и в своите най-потайни мечти си бе позволявала да си го представи и като истински любовник.

— О, Саймън — промълви тя, като го гледаше с почуда. Прегръдката му бе толкова силна, че раменете ѝ трепереха.

Той не отговори. Златните му очи блестяха от напрежение, което при всеки друг мъж би означавало предупреждение. В погледа му се четеше повече раздражение и нетърпение, отколкото мило чувство, но това вероятно бе плод на нейното въображение.

Без да продума, той свали очилата и бонето ѝ и ги постави на камъка до своята шапка. След това се наведе към нея и Емили забрави всичко друго освен властната топлина на неговата целувка. Тя бе точно такава, за каквата бе мечтала през безсънните си нощи. Всъщност, дори повече. Емили никога не си беше представяла напълно силата на неговите целувки, защото никога дотогава не бе изживявала подобно нещо. Целувките отпреди пет години не струваха нищо. Ласките на ръцете му и преливащата интимност на устните му направо разбиха крехките ѝ илюзии и ѝ показаха какво значи истинска страст.

Ръцете му, обгърнали кръста ѝ, започнаха бавно да се плъзгат нагоре към гърдите ѝ. Емили смътно усещаше, че трябва да спре всичко това, ала не ѝ достигаха сили да го стори. Това бе С. О. Трейхерн — мъжът, когото обичаше с чиста и благородна страст, мъжът на нейните мечти. Сега, в този момент на безумно откровение, тя с огромно учудване осъзна, че той отвръща на любовта ѝ.

Пръстите на Саймън продължаваха да се плъзгат нагоре по бродерията на роклята ѝ за езда, докато достигнаха меките издатини на

гърдите ѝ. Емили чу как той изохка, когато ги погали с палец. Гърдите ѝ се повдигнаха под тежките вълнени дрехи; тя изтръпна, а Саймън ги обхвана с длани.

— Ела тук, фейо — прошепна той с груб, дрезгав глас, като я притискаше към себе си. Тя бе здраво сграбчена в прегръдката му. Силата му би трябвало да я уплаши, но това не стана. Той бе нейният дракон и Емили знаеше, че ще я пази.

Инстинктивно ръцете ѝ го обгърнаха, а пръстите ѝ се вкопчиха в плата на сакото му. Той мирише хубаво, помисли си тя. Комбинация от конска и мъжка топлина. Уханието му я опияняваше и тя потъна още по-дълбоко в прегръдките му.

— Подай ми устните си — насърчи я мило Саймън.

Емили се подчини, без да се замисля. Без ни какво предупреждение езикът му се плъзна в устата ѝ. Тя се задъха и се опита да се отдръпне, защо то внезапно разбра каква е издутината в панталоните му под бедрото ѝ. Знаеше, че се изчервява.

— Мили Боже, Емили.

За момент светът сякаш бе спрял да се върти. Тя едва дишаше.

— Емили, отвори очи и ме погледни.

Зашеметена от силното изживяване, тя повдигна клепки и се вгледа в суровото му лице. Той беше толкова близо, че можеше да го разгледа без очила. Емили бе запленена от топлината в очите му. Огън гореше в златистия му поглед — див пламък на мъжко желание, но поставен под твърд контрол.

— Дракон — пошепна тя, като докосна твърдите му бузи с нежните си пръсти. — Моят мил дракон със златните очи.

Зениците му се присвиха.

— Драконите имат лоша репутация сред девствените момичета.

Тя му се усмихна нежно.

— Няма смисъл да дишате огън и дим, за да ме изплашите, милорд. Зная, че с вас съм в пълна безопасност.

— Кое ви кара да сте толкова сигурна?

— Познавам ви много добре. Препрочитах по няколко пъти всяко ваше писмо. Трябва да ви кажа, че още не мога да повярвам, че това се случи.

— Също и аз. — Той я пусна и прекара ръка през черната си коса. — Мили Боже, трябва да съм си загубил ума.

— Знам какво ви е. Сигурна съм, че с вас става това, което поетите наричат див и сладострастен изблик на чувства. Много е вълнуващо, нали?

Емили се изправи, чувствайки се малко замаяна и засрамена, но все пак щастлива.

— Вълнуващо е само едно от определенията. Аз бих могъл да ви изброя още няколко.

— Например?

— Глупаво.

Емили изтръпна.

— Нещо нередно ли има, милорд? — Тя започна да търси очилата си, за да може по-добре да види изражението на лицето му.

— Ето. — Той ѝ подаде очилата и тя ги сложи. Веднага видя, че Саймън е ядосан и намръщен.

— Нещо не е наред. Какво, милорд?

Той я изгледа подигравателно.

— Вие ме питате какво се случи преди малко?

Емили вдигна глава и го погледна.

— Вие ме целунахте. Беше прекрасно, най-прекрасното изживяване, което някога съм имала. Защо трябва да има нещо нередно?

— По дяволите, още пет минути и ние щяхме... Няма значение.

— Още пет минути и щяхме да бъдем от любовта на златния, безкраен бряг отнесени.

— Мили Боже! Сега не е време за поетични отклонения. — Саймън се загледа в тихите води на езерото. Опита се да каже нещо, но устните му само се свиха беззвучно, след което внезапно се разсмя. — На любовта на златния безкраен бряг! Откъде го прочетохте?

— Сама го измислих — гордо отвърна Емили. — Това е част от поемата, за която ви казах, че работя над нея — „Мистериозната дама“. Все още търся подходяща рима на „брега“.

— Опитайте ли с „отегча“?

Тя се усмихна.

— Опитвате се да ме дразните. Кажете ми истината, сър, как ви се струва стихът?

Той я погледна през рамо; златните му очи горяха от страст, но Емили се страхуваше да не ѝ се изсмее.

— Изключително предадено, мис Фарингдън. Елате тук.

Тя с готовност се върна в прегръдката му, но този път той само я целуна нежно по челото и по върха на нослето.

— Сега внимавайте, мис Фарингдън, защото ще ви кажа нещо изключително важно.

— Да, милорд.

— Отсега нататък всеки път, когато има опасност да отидем на златния бряг на любовта, ме удряйте по лицето. Ясен ли съм?

Тя го гледаше напълно шокирана.

— Никога няма да направя подобно нещо.

— Да, ще го направите, ако изобщо имате малко здрав разум.

— Сигурна съм, че няма да прекрачите границата на благоприличието, милорд.

— Вече я прекрачих — каза той през зъби. Веселото му настроение беше изчезнало.

— Проблемът е — каза тя, леко намръщена, — че не съм убедена дали можем да разчитаме на здравия ми разум в подобни ситуации. Убеждавала съм се в това много пъти. Следователно трябва да заложим на вашето чувство за чест и благоприличие. Не се тревожете, милорд, сигурна съм, че вие знаете да се оправяте.

— Какво, за Бога, искате да кажете с това, че губите здравия си разум в подобни ситуации?

— О, нищо, нищо, милорд — отвърна бързо Емили. Не искаше да дава обяснения за злополучното си прежеждие. Въпреки това Саймън навярно вече бе чул за любовната ѝ история и затова би трябвало да прекрати този разговор. — в моето семейство смятат, че любовта ми към романтичната литература има отрицателно влияние върху мен.

— А така ли е? — Златните му очи бяха непроницаеми.

Емили се изчерви и се загледа в изящния възел на вратовръзката му, който не изглеждаше ни най-малко пострадал от изблика на луда страст.

— Вие трябва да знаете отговора, милорд. Познавате ме по-добре от всеки друг.

— Заради вашите писма? — Той хвана нежно брадичката ѝ и я накара да го погледне в очите. — Знаете ли, може би сте права. Имам

чувството, че вие сте една тъжна, неразбрана млада жена. Но грешите, като мислите, че знаете за мен толкова, колкото аз за вас.

— Нито за миг не съм помисляла, че убежденията ми може да са погрешни, милорд. — Тя го погледна напрегнато. — Чрез нашите писма вие и аз създадохме най-прекрасната мисловна и духовна връзка, която може да се създаде. Сигурна съм, че нашето общуване на високо ниво ни научи да се разбираме добре един друг...

— Достатъчно — прекъсна я рязко той. — Мис Фарингдън, ужасно грешите, като смятате, че можете да се доверите изцяло на един мъж, особено когато става дума за чувства.

Тя се усмихна ведро, защото знаеше, че той греши.

— Не мисля така, милорд. Не и във вашия случай. Бих ви доверила сърцето и живота си.

— По дяволите. — Саймън поклати глава и пусна брадичката ѝ. — Изглежда вашето семейство е право. Никакъв здрав разум в подобни ситуации. Вие не осъзнавате рисковете, които поемате, впускайки се в любовна връзка.

Тя повдигна рамене.

— Произхождам от семейство на комарджии, милорд, това е в кръвта ми.

— И колко пъти сте поемали подобен риск? — попита внезапно той.

Емили се загледа в езерото, търсейки подходящите думи. Знаеше, че достойнството изисква да му каже цялата истина, но същевременно не искаше да разруши идилията, като му разправи историята си.

— Никога не съм се влюбвала. Поне не истински. Веднъж, преди доста време, мислех, че съм влюбена, но се оказа, че съм сгрещила. Оттогава не съм поемала подобен риск с никого.

— Интересно.

Тя се обърна и срещна студените му, преценяващи очи.

— Милорд?

Саймън каза нещо под нос и се изправи на крака.

— Не ми обръщайте внимание. Очевидно в момента мислите ми са объркани. Това е пряко следствие от приближаването на златния бряг на любовта. Хайде да тръгваме. Ще яздя с вас до Сейнт Клер Хол.

— Нещо лошо ли казах, милорд?

— Съвсем не. Вярвам, че всичко между нас занапред ще върви много добре. Аз просто се нуждаех от малко информация, преди да продължа по-нататък и я получих.

— Разбирам, много умно. — Емили си отдъхна и му се усмихна, без да се притеснява, че това, което бе на сърцето ѝ, е изписано в очите. Тя знаеше много добре, че за тях двамата няма бъдеще; но имаше настояще и бе решена да му се радва колкото може по-дълго. — В последното си писмо писахте, че сте дълбоко впечатлен от моите стихове за урните и разбитите сърца.

Устните му леко се изкривиха, когато я хвана за ръката и я поведе към чакащите коне.

— Това е вярно, мис Фарингдън.

— Радвам се, че сте се заинтересували от тях — каза тя радостно. — Мистър Паунд, моят издател, не мисли като вас. Тази сутрин получих още един отказ от него.

— Явно мистър Паунд има по-лош вкус дори от критиците в „Единбургски преглед“.

Емили се изсмя възхитена.

— Напълно сте прав. — Тя замълча, а изражението ѝ стана сериозно, сякаш бе обзета от чувство за вина. Бе длъжна да го предупреди. — Милорд?

— Да, мис Фарингдън? — Саймън бе зает с отвързването на сивата кобила.

— Сериозно ли говорехте, когато казахте, че сте тук, за да... за да поискате ръката ми от моя баща?

— Да, мис Фарингдън, сериозно говорех. — Той ѝ помогна да се качи на седлото.

Тя докосна ръката му, която се плъзгаше по крака ѝ. В очите ѝ се появиха сълзи.

— Това е невъзможно и вие скоро ще го разберете, но искам да знаете, че ще ви бъда винаги благодарна за този момент. Ще пазя този спомен в сърцето си до края на своя живот.

— Какви ги говорите? — намръщи се Саймън.

Емили не можеше да стои повече край него — той щеше да види сълзите ѝ. Тя бодна с глезени кобилата и тръгна встрани, по пътя за Сейнт Клер Хол. Хладният вятър отнасяше капчиците, които се стичаха по бузите ѝ.

Саймън едва успя да сдържи любопитството си, докато лейди Джилингъм стане от масата и ги остави да пият портото си след вечеря. Веднага, щом дамата ги напусна, те отдъхнаха успокоени. Отпуснаха се удобно в столовете, кръстосаха крака и вдигнаха чашите. Лорд Джилингъм запали пура.

Саймън се приготви да прави това, което джентълмените правят от незапомнени времена — да говорят за жени на бутилка порто. Джилингъм бе в добро настроение, тъй като бе изпил прилично количество вино по време на вечерята.

— Доволен ли сте от посещението си на литературния кръжок? — попита Джилингъм, като го гледаше изкосо през синия дим на пурата.

— Беше интересно. — Саймън въртеше в ръка кристалната чаша, наблюдавайки играта на светлината по ръбчетата. — Очевидно страстта към романтичната поезия се е разпространила и извън Лондон, поне сред жените.

— Знаете ли какво ще последва от всичко това? — Джилингъм тъжно поклати глава. — всички тези романтични щуротии ще имат отрицателно отражение върху жените.

— Вероятно това няма да засегне добрите дами от Литъл Дипингтън.

— Сигурно това не се отнася до по-възрастните дами като сестрите Ингълбрайт например, но може да навреди на по-младите.

— Такива като мис Фарингдън? — подхвърли Саймън.

— Проклетите романтични глупости съвсем разсипаха бедното момиче. Жалко. Но така или иначе тя няма шанс — израсна сред нехранимайковци и комарджии. Въпрос на време бе кога ще я сполети нещастieto, особено след смъртта на майка ѝ. Тя почина преди шест години. Беше прекрасна жена. Много красива. Всички Фарингдън са красиви — и мъже, и жени. Само мис Фарингдън прави изключение — тази червена коса, луничките, а на всичкото отгоре и очилата. Можеше да прикрие част от недостатъците си, но горкото момиче никога не е имало късмет.

— Заради смъртта на майка си?

— Последвана от една неприятна случка — обясни тъжно Джилингъм.

— Колко неприятна е била тази случка? — попита внимателно Саймън. Време е да науча всички подробности, помисли си той.

— Според баща ѝ, доста. Горкото дете.

— Преди пет години ли се е случило?

— Горедолу. Спомням си, че мис Фарингдън беше на деветнадесет години по онова време. Беше загубила майка си преди една година. Проклетият ѝ баща и непрокопсаните ѝ братя непрестанно отсъстваха и я оставяха съвсем самичка в голямата къща. Не можете дълго да удържите един Фарингдън да не играе. Във всеки случай мис Фарингдън бе оставена повече или по-малко да прави каквото си иска, като имаше за единствена компания прислугата. Няма никакво съмнение, че е била самотна. Нямаше и кой да я посъветва. Сякаш всичко бе готово за нещастieto.

Саймън протегна ръка към бутилката и напълни догоре чашата на домакина си.

— И то се случи?

— Нещастieto? То се случи скоро. Както обикновено става, появи се един млад безделник.

— Разбирам. — Саймън отпи от чашата си и се зачуди защо постоянно прекъсва разговора. Вероятно се страхуваше да не приключат с темата, преди да е научил достатъчно. Много отдавна беше разбрал, че всякакъв вид информация е от жизнено значение, особено когато става въпрос за отмъщение. — Този млад мъж още ли живее тук?

— Ашбрук? По дяволите, не! Никога повече не съм го виждал оттогава. Чух, че получил титла преди няколко години и сега е барон и поет. Обикаля салоните на Лондон; сигурно сте го виждали. Ето това е тази мания по романтичната поезия.

Пръстите на Саймън се бяха свили от само себе си около чашата. При споменаването на името на Ашбрук той ясно си спомни петте чифта обвиняващи очи, насочени към него, когато следобеда случайно заговори за последната поема на Ашбрук. Тази му нетактичност го накара сега да потръпне.

— Значи Ашбрук е човекът, който провали мис Ем... искам да кажа, мис Фарингдън?

— Увещава я да избяга с него. Много тъжно.

— Бягство?

— Горката мис Фарингдън вярвала, че я обича. Но аз лично се съмнявам, че той изобщо някога е искал да се ожени за нея. На следващия ден старият Фарингдън ги хванал и оттогава Ашбрук не се е появявал насам. Но лошото вече било станало. Фарингдън ми довери, че били изкарали една нощ в някаква странноприемница.

— Разбирам.

— Лоша работа. Емили е малка и сладка. Никой не говори за случилото се, понеже никой не иска да я нарани. Бъдете и вие внимателен.

— Естествено.

Саймън внезапно си припомни изражението на лицето ѝ, когато се опитваше да му обясни, че е напълно невъзможно да поиска ръката ѝ. Очевидно тя като всички останали е убедена, че за нея няма бъдеще. Най-много можеше да се надява на един благороден, чист, интелектуален романс, поддържан чрез кореспонденция. Нищо чудно, че така се обърка, когато го видя за пръв път.

Саймън си спомни, че беше виждал един-два пъти Ашбрук в Лондон на балове. Този човек полагаше големи усилия да си създаде образ на мъж с изострена чувствителност и циничен вкус. Дамите, които се навъртаха около него, очевидно го намираха за привлекателен. Не беше тайна, че те гледаха на него като на представител на новия романтичен стил, разпространен от Байрон.

— Защо Фарингдън не е настоял Ашбрук да се ожени за дъщеря му? — попита Саймън.

— Сигурно е опитал, но Ашбрук му е отказал. Знаете, че един мъж не може да бъде насилен. Въпрос на чест е. Освен това Фарингдън няма толкова силни позиции в обществото. Единственото, което би могло да му помогне, е далечната връзка с някакъв разорен барон от Нортъмбърленд.

— Значи Фарингдън се е провалил?

— Боя се, че е така. Нашата малка мис Фарингдън се бе изгубила от погледите на мъжете от семейството, което е било достатъчно да привлече вниманието на Ашбрук. Мисля, че младият мъж просто си е играл с чувствата ѝ и дамата плати цената за своята неопитност и недискретност. Това често се случва на младите момичета.

Саймън разглеждаше виното в чашата си.

— Учуден съм, че нито Бродърик Фарингдън, нито братята близнаци са потърсили сметка на Ашбрук.

— Фарингдънови поемат рискове само когато играят комар, никога и със самите себе си.

— Разбирам.

— Много жалко — заключи Джилингъм и се пресегна към бутилката. — Добре че бяха дамите от литературния кръжок.

Саймън го погледна.

— Защо?

— Събраха се и взеха мис Фарингдън в тяхната група. Дадох ясно да се разбере, че няма да я пренебрегват, въпреки че в очите на обществото тя бе опетнена. Трябва да ви кажа откровенно, че всички дами от кръжока ѝ завиждат тайно. Тя донесе малко вълнение в техния еднообразен живот.

Саймън си помисли, че това е направо изключителен коментар от страна на лорда. Той се зачуди дали Джилингъм знае, че Емили се е отплатила ни своите благодетелки, като е осигурила старините им.

— Значи мис Фарингдън няма да може да се омъжи заради този скандал. Знаете ли, трудно ми е да повярвам, че никой досега не се е опитал да поиска ръката ѝ. Тя е доста интригуваща личност.

— Е, Прендергаст винаги е подръка — каза замислено Джилингъм.

Саймън се намръщи.

— Кой е този Прендергаст?

— Провинциален аристократ. Притежава прилично парче земя в околността. Съпругата му почина преди година и той ясно даде да се разбере, че е готов да забрави за инцидента в миналото на мис Фарингдън. Честно казано, той не е мечтата мм едно младо момиче, но пък и мис Фарингдън не е младо момиче... Тя, както изглежда, няма голям избор.

Няколко часа по-късно Саймън се отказа от опитите си да заспи. Той повдигна дебелия завивки, стана от леглото, облече ризата си и обу бричовете и ботушите. След това взе балтона си и излезе от стаята.

Откакто се бе завърнал в Литъл Дипингтън, неспокойствието го преследваше непрекъснато. Затова той реши, че една разходка би му помогнала. В къщата беше студено и тъмно. Отначало Саймън смяташе да запали свещ, но после се отказа. Винаги се бе ориентирал много добре в тъмнината.

Той тихо тръгна надолу по стълбите към трапезарията, откъдето се стигаше до кухнята. Малко по-късно беше навън. Нощта бе ясна и мразовита. Лесно беше да намери пътя през гората до Сейнт Клер Хол. Бяха минали години, откакто бе вървял нощем по тези места, но помнеше всичко.

Десет минути по-късно Саймън крачеше по хубавия път към къщата. Ботушите му скърцаха по замръзналата земя. Той спря пред елегантното стълбище, обърна се и тръгна през градините към другата страна на къщата. Голямо бе учудването му, когато видя, че прозорецът на библиотеката все още свети.

Стомахът му се сви. Светлините блестяха по същия начин както през онази нощ преди двадесет и три години. Той си спомни как тогава нахлу в библиотеката, където намери баща си да лежи по очи на бюрото плувнал в кръв. Сега Саймън разбра какво го беше довело тук — той искаше да узнае дали духът на баща му все още витае край махагоновото бюро. Някъде дълбоко в себе си Саймън очакваше, че ще види пистолета в ръката на мъртвия граф и кръвта по стените, примесена с парченца разкъсана плът и мозък. Тази страховита картина се беше запечатала в паметта му завинаги.

Но вместо да срещне духа на човека, който загуби всичко и ги напусна като страхливец, оставяйки едно дванадесетгодишно дете на произвола на съдбата, Саймън видя Емили. Тя беше седнала в един огромен стол и изглеждаше съвсем мъничка и ефирна до голямото махагоново бюро. Светлината на свещите придаваше на червената ѝ коса такъв блясък, какъвто слънцето — на неговия жребец Леп Сенг.

Беше облечена в старомодна рокля и носеше бяла шапчица на главата си. Краката ѝ, свити под стола, бяха обути в меки сатенени чехли. Тя упорито пишеше с паче перо в една книга, подвързана с кожа. Саймън си помисли, че такова романтично същество като Емили сигурно си води дневник. Или може би съставяше нови строфи от „Мистериозната дама“.

Той реши да я погледа още няколко минути, като си каза, че след това ще си тръгне. Въпреки това остана чак докато Емили остави перото и стана. Очите му внимателно следяха как тя изгаси лампите и взе свещта, за да освети водещото към стаята ѝ стълбище.

След малко Саймън осъзна, че все още стои неподвижен, загледан в тъмната стая. Против волята си тръгна обратно. Помисли си, че не видя това, за което беше дошъл; духът на неговия баща, който би трябвало да живее в библиотеката, бе прогонен от една червенокоса и зеленоока Титания, седнала на мястото му.

Следващата седмица Емили живя като на седмото небе, носена от облаци. Никога преди това римуването не ѝ се беше удавало толкова лесно. Тя бе вдъхновена от всичко, което виждаше или докосваше, но най-вече от Саймън. Знаеше, че е като на сапунен мехур, който я носи по вятъра, но може всеки момент да се спуска и тя да падне на земята. Ала бе решила да се радва на този полет колкото може по-дълго. Напоследък ѝ се бяха случили доста приятни неща.

Емили беше влюбена и нейният любим явно подреждаше нещата така, че да бъде непрекъснато с нея. Срещна го у семейство Хетърсидж в събота вечер; беше ѝ партньор на бридж и те спечелиха. Как може такава двойка да загуби, помисли си Емили.

Саймън присъстваше и на музикалния следобед у Сюърдови в понеделник. Двамата тайно си размениха погледи и се усмигнаха, когато по-младата дъщеря на Сюърд направи грешка, докато свиреше на пиано. Когато тя свърши, ръкопляскаха толкова силно, че я изкараха на бис.

Когато Емили отиде на пазар, Саймън също посети селото, дори успя да си поприказват. И най-сетне той излизаше на езда всеки път, когато и Емили правеше това.

Към края на седмицата Саймън се появи внезапно пред портата на градината на викария точно когато Емили си вземаше сбогом със съпругата на викария — мисис Ладлоу. Графът яздеше кафявия си жребец Леп Сенг. След като слезе от коня и поздрави учтиво двете дами, той поговори известно време с тях, след това им пожела успешен ден, възседна коня си и се усмигна на Емили.

— Надявам се, че ще запазите за мен един танц утре вечер на бала у Джилингъмови, мис Фарингдън — каза той, докато опъваше юздата на жребеца.

— О, да, разбира се — отвърна Емили, останала почти без дъх. Това ще бъде първият ни танц, помисли си тя, докато гледеше как графът препуска по алеята. Едва сдържаше вълнението си.

— Боже, Боже — промърмори жената на викария. — Блейд проявява подчертан интерес към вас, млада госпожице.

Емили се изчерви, защото знаеше за какво си мисли мисис Ладлоу. Тя беше мила жена и съжаляваше Емили, защото рано или късно Блейд щеше да научи за злополучното ѝ минало и това щеше да бъде крият на ухажването му.

— Графът е много мил и внимателен — каза тихо Емили и остана силно изненадана от последвалата забележка.

— Едно време неговото семейство живееше тук — рече замислено мисис Ладлоу. — Доколкото си спомням, преди повече от двадесет години.

Емили, която очакваше само внимателно предупреждение да не подклажда интереса на графа към себе си, се изненада много.

— Така каза и мис Ингълбрайт...

— Момчето и майка му заминаха след смъртта на бащата. Беше доста тъжно. — Мисис Ладлоу понечи да продължи, но внезапно смени темата и поклати строго глава. — Това няма никакво значение, скъпа. Всичко бе преди толкова много години. Емили, сигурна съм, че ще облечете най-хубавата си рокля утре вечер, нали?

Емили се усмихна, питайки се дали сега ще последва съвет или предупреждение.

— Предполагам — отвърна тя с лека нотка на неподчинение.

— Добре, добре. Младите хора трябва да се забавляват, когато могат. О, да не забравя. Сигурна съм, че бедните в Литъл Дипингтън ще ви бъдат много благодарни за дрехите, които донесохте днес.

Значи нямаше да има предупреждения, Емили въздъхна с облекчение и тръгна към своята кобила, която беше вързана наблизо.

Все още всичко беше много объркано. Изглежда никой не смяташе, че тя не трябва да флиртува с графа. Или поне никой не се е почувствал задължен да му разкаже за миналото ѝ. Емили започна да се чуди дали моралистите в Литъл Дипингтън не се надяваха на добър

завършек на тяхната дружба. Все едно, рано или късно някой щеше да се разприказва.

Когато Саймън се появи на следващата сбирка на литературния кръжок, Емили най-сетне осъзна, че нещата не вървят като по вода. Знаеше, че повече няма право да позволява на Саймън да я ухажва така открито, след като положението е толкова безнадеждно.

Започна да се чувства виновна, защото знаеше, че това няма да трае дълго. Скандалите винаги излизаха наяве. Ако никой не се наемаше да каже истината на Саймън, значи тази ужасна задача се падаше на нея.

Емили се боеше от този момент повече от всичко на света. Спомни си, че от самото начало любовта ѝ към графа на Блейд бе обречена. Наближаваше часът, който щеше да сложи край на този романтичен маскарад.

ГЛАВА 4

Емили привърши буйния шотландски танц, като съзнаваше, че се смее твърде волно и е поруменяла. Беше изключително радостна, но и напрегната същевременно и знаеше причината за това — подготвяше се за предстоящата задача.

Съвестта не ѝ позволяваше да крие повече истината, която трябваше да каже на Саймън. Вечерта, докато се приготвяше за бала, тя се закле пред себе си, че ще изпълни дълга си без повече отлагане. Колкото повече се увеличаваше по мечтите си, толкова по-добре разбираше, че не може да продължава да чака, докато стане непоправимото. Трябваше да вземе нещата в свои ръце и да приключи веднъж завинаги. Не можеше да живее повече по този начин. Разочарованието ѝ щеше да бъде много по-голямо, ако Саймън сам открие истината и си отиде обиден.

Тя нарочно избра най-хубавата си рокля, ушита специално за нея от селските шивачки. Тази вечер щеше да я носи за пръв път — светлозелена рокля от муселин, украсена с жълти панделки. Очилата ѝ бяха дискретно закачени на една от тях. Без очила щеше да ѝ бъде трудно, но Емили категорично отказа да ги носи тази вечер.

Роклята ѝ бе скроена така, че да разкрива прекрасните ѝ гърди. Надяваше се това да я направи по-привлекателна. Когато за първи път облече новия си тоалет, тя се притесни, че той още повече подчертава крехкостта на фигурата ѝ.

— О, не, не сте права — настоя нейната прислужница Лизи с пламнали от възхищение очи. — Изглеждате толкова нежна и деликатна, сякаш ще полетите.

Емили би искала тя да е права. Не се чувстваше особено лека и нежна тази вечер. Струваше ѝ се, че в стомаха ѝ има оловна топка, която нараства с всяка изминала минута.

Малката бална зала на Джилингъмови бе препълнена с провинциални аристократи, облечени с най-хубавите си дрехи. Лорд и лейди Джилингъм бяха известни с това, че имаха любезността да канят

един-два пъти годишно своите по-малко забележителни съседи. Присъствието на Саймън само донякъде ги извиняваше за липсата на подобни събития напоследък. Затова за този бал домакините се бяха погрижили и да има шампанско и бюфет със закуски.

Докато танцуваха своя първи танц, Саймън и Емили бяха в центъра на вниманието. Без очилата си и загубила романтичното си настроение, Емили успя да пренебрегне всички любопитни погледи, отправени към нея и графа. Саймън, от своя страна, въобще не ги забелязваше, понеже никога не благоволяваше да обръща внимание на подобни неща.

Емили се осланяше на неговата самоувереност. Чувството за вътрешна сила и сигурност, което бе неотменима част от неговия характер, понякога плашеше, но сега беше изключително впечатляващо.

Емили сложи за няколко секунди очилата си и крадешком започна да оглежда тълпата, докато забеляза Саймън, който говореше с викария. Графът на Блейд, без каквото и да е съмнение, е най-привлекателният и величествен мъж в салона, реши Емили. Естествено тя беше малко предубедена, но не можеше да се отрече, че в своето строго черно-бяло вечерно облекло той беше много изискан. Още повече, че стаята бе препълнена от мъже с жилетки и сака изцяло в ярки цветове.

— Добър вечер, мис Фарингдън. Желаете ли чаша лимонада?

Емили изпъшка, когато чу неканения глас на Елиас Прендергаст. Тя свали очилата, защото не се нуждаеше от тях, за да види познатото охранено, румено лице. Мистър Прендергаст бе стегнал тялото си с корсети, за всеки случай. Всеки път, когато правеше някакво движение, те издаваха странен шум.

— Не, благодаря — отвърна Емили, като си помисли че това, от което се нуждае, е чаша шампанско. Тя отвори ветрилото си и започна да го размахва толкова по-усърдно, колкото повече Прендергаст се приближаваше към нея. Той издаваше такава миризма, сякаш не се беше къпал цял месец. Принадлежеше към старата школа и изпитваше силно недоверие към новата мода да се използва вода и сапун. Вместо това предпочиташе да употреби по-голямо количество парфюм.

— Искан да ви кажа, че вече не тъгувам така, мис Фарингдън — започна Прендергаст, като си придаваше важност. — Мисля, че има за

какво да си поговорим.

Емили се усмихна учтиво.

— Убедена съм, че това няма да е редно, сър. Сигурно ще искате да изчакате, докато се върне баща ми.

— Да, точно така — каза Прендергаст с явно раздражение. — Вашият баща не прекарва много време в провинцията. Неговите посещения и отсъствия са непредсказуеми, нали?

— Той е много зает със своята работа в града. Прекрасен бал, нали? — Емили продължаваше да размахва грациозно ветрилото си. — Лейди Джилингъм винаги е била чудесна домакиня.

Рошавите вежди на Прендергаст се свиха заплашително и той се изкашля. Сърцето на Емили се сви; имаше ужасно предчувствие за това, което щеше да последва.

— Мис Фарингдън, скъпа, чувствам, че трябва да бъда ваш съветник, щом баща ви отсъства. — Думите на Прендергаст прозвучаха зловещо. — Прави ми впечатление, че в тази къща има гостенин, с когото напоследък ви виждат много често.

— Вие ме изнервяте, сър. Много съм любопитна откъде сте научили тази клюка. Сигурна съм, че е много отегчително да се обръща внимание на слуховете.

Прендергаст измънка нещо и я погледна сърдито. На всички бе известно много добре, че докато мисис Прендергаст беше жива, той беше едно жалко същество, което никога не се бе осмелявало да направи подобна остра забележка.

— Вижте сега, млада госпожице. Аз просто отлично зная колко лесно може да се завърти главата на една жена, когато вниманието ѝ се насочи към романтични неща, както Блейд прави това с Вас. Ето това искам да ви кажа, ако не възразявате.

— Възразявам.

Колкото повече се разгневяваше, толкова усмивката ѝ ставаше по-изкуствена. Прендергаст бе решил да развали дори малкото време, което тя прекарваше със Саймън.

Лицето на Прендергаст придоби буреносен израз, който се виждаше ясно и без очила.

— Говоря така само защото съм дълбоко загрижен за вашата репутация, мис Фарингдън.

— Всички знаят много добре каква е репутацията ми, сър. Затова ви моля да не се грижите повече за нея.

— Сега явно не сте на себе си, но не трябва да сте толкова глупава — възрази той. — Достатъчно е, че съществува онзи ужасен скандал в миналото ви. Но тогава бяхте млада и направихте грешка. Подобни неща се случват с младите момичета. Аз съм мъж и имам известен опит в превъзпитанието на своенравни жени. Готов съм да забравя случилото се.

— Много мило от ваша страна, сър.

— Да, така е. Естествено Блейд не би могъл да извърши подобно нещо. Той трябва да мисли за своята титла и за честта на семейството си.

Пръстите на Емили се свиха около ветрилото.

— Моля ви, не се затормозявайте с повече съвети, сър.

Прендергаст се наежи и се нахвърли върху Емили, скърцайки с корсета си.

— Мис Фарингдън, веднъж вие вече си позволихте да се поддадете на крайните си чувства. Това ви донесе опетняване в очите на обществото. Сигурен съм, че не сте си извлякла поука от онази неприятна случка.

— Уверявам ви, че не съм забравила нищо — отвърна през зъби Емили. — Но вие започвате да ме дразните, сър.

— Мис Фарингдън, вие не ме разбрахте. Моите намерения са съвсем честни. Аз просто искам да ви помогна да намерите отдушник на вашата склонност към неблагодарумия.

Той хвана ръката ѝ и я стисна между влажните си, меки длани.

— Моля ви, пуснете ми ръката. — Емили се опита безуспешно да изтръгне пръстите си от здравата му хватка.

Прендергаст пренебрегна нейните усилия и стисна още по-здраво ръката ѝ. Той се наведе толкова близко над нея, че дъхът му и силният парфюм почти я задушиха, след което продължи с поверителен тон:

— Мис Фарингдън, много добре разбирам колко е трудно за жена с вашата чувственост да се съобразява с ограниченията, които налага обществото. Убеден съм, че ще се чувствате много по-щастлива, ако се омъжите. В рамките на брачното ложе ще можете да дадете воля на своята импулсивност, която сега сте принудена да прикривате.

— Сър, ако не ме пуснете веднага, кълна се, ще извърша нещо драматично.

Но Прендергаст бе твърде зает със своята мисия.

— Вие се нуждаете от мъж, който може да овладее вашия излишък от емоции, скъпа моя. Уверявам ви, че аз съм точно такъв мъж. Затова възнамерявам да уведомя колкото може по-скоро баща ви за своите намерения.

— Не! — прошепна Емили, ужасена от тази възможност.

Прендергаст продължи, правейки се, че не чува протестите ѝ:

— Написах писмо на баща ви, в което го предупредих на каква опасност сте изложена и му обещах, че ще ви пазя от прекаленото внимание на Блейд.

— Гледайте си работата, сър. Не желая да бъда опазвана от неговото внимание.

— Той просто си играе с вашите чувства, скъпа моя, точно както се случи и преди пет години.

Накрая Емили загуби търпение. Тя сви ветрилото си и го забодде в ръката на Прендергаст. Ударът бе толкова силен, че ветрилото се разпадна на парчета.

Прендергаст изохка и веднага я пусна, като разтриваше ръката си. Закръглените му бузи се зачервиха силно.

— Мис Фарингдън, вие наистина сте много страстна. Трудно ще ми е да издържа, докато се венчаем, но ви обещавам, че ще се справя с вас. При това много добре.

— По-добре не чакайте със затаен дъх — посъветва го Саймън с обичайния си хладен, сериозен глас.

Емили подскочи от радост, когато го усети до себе си. Тя се усмихна лъчезарно на дракона и си помисли, че той е достатъчно голям и силен, а освен това има много страшни зъби.

— Здравейте, милорд — каза радостно Емили.

— Забавлявате ли се?

— Да. Помислих си, че може би желаете от това. — Той ѝ подаде чаша шампанско.

— Колко сте досетлив, сър! — Пръстите на Емили грациозно обхванаха чашата.

— Мис Фарингдън предпочита лимонада — заяви Прендергаст.

— Грешите. — Емили отпи една глътка. — В този момент мис Фарингдън предпочита шампанско.

Прендергаст бе потресен.

— Ще обсъдим тези неща в по-подходящо време, мис Фарингдън!

— Кои неща? Предпочитанията ми към шампанското? Сигурна съм, че няма нужда да се обсъждат.

— Имам предвид други, много по-важни неща — изсъска Прендергаст. — Извинете ме, трябва да говоря с един приятел.

Той отривисто кимна и се оттегли с достойнство, донякъде нарушавано от посърцването на корсета му.

Емили въздъхна леко. Колкото и да беше противен, Прендергаст беше прав в едно — тя не можеше да зальгва повече Саймън. След като отпи още една глътка от шампанското, Емили вдигна очи към графа. Беше толкова близо до него, че и без очилата си успя да види в погледа му добре познатия ѝ възпламеняващ огън.

— Изглежда има съревнование за вашата ръка — промърмори Саймън.

Емили извърна глава толкова бързо, че къдриците ѝ подскочиха.

— Не обръщайте внимание на мистър Прендергаст. Той си беше досадник дори още преди бедната му съпруга да се спомине. Саймън, трябва да говоря с вас.

— Целият съм в слух.

— Не, не тук и не сега. — Тя се огледа, за да види дали има някой, който да е твърде близо до тях. — Трябва да говоря с вас насаме.

— Това звучи доста обещаващо.

— Боя се, че темата никак няма да ви развесели. Всъщност тя е извънредно сериозна. Кога ще мога да ви видя? Всичко това трае доста дълго и...

Емили бързо сложи очилата си и хвърли още един поглед наоколо, след което добави:

— Има неща, които трябва да ви бъдат казани.

— Хм.

— Много пъти се въздържах да ви осведомя за някои събития от миналото. Държах се доста страхливо, но най-сетне разбрах, че това е мое задължение.

— Вие ме плашите, скъпа. Чувствам се като герой от книгите на „Минерва Прес“. Започвам да треперя от страх пред непознатото.

— Милорд, вие много добре знаете, че нищо не може да ви накара да треперите от страх — каза натъртено Емили. — Заклевам се, че темата е достатъчно трудна и ви моля да не ми се подигравате.

— Дори не съм и помислял. Е, добре, след като не ми позволявате да треперя от страх, ще събирам кураж за тази ужасяваща тема. Какво ще кажете за вашата библиотека в един часа сутринта? Вие ще бъдете на сигурно място у дома си, а прислугата вече ще спи.

Емили изпусна очилата си от почуда.

— Моята библиотека? Вие искате да дойдете в Сейнт Клер през нощта?

— Можете ли да организирате всичко така, че да бъдете сама в библиотеката?

Тя се намръщи и се замисли как да реши проблема.

— Е, добре, ще го уредя. Аз често работя в библиотеката, след като си легне прислугата. Няма да заключвам външната врата, за да влезете.

— Добре. — Той изпи шампанското си и се загледа в двойките, които си почиваха между танците. — Трябва да сте сигурна, че ще бъдете в библиотеката. Защото аз ще дойда.

Емили сложи очилата си и потърси погледа му. Както обикновено, от изражението на лицето му не можеше да се разбере нищо. Тя намираще за изключително това, че той умее да прикрива чувствата и страстната си натура зад маската на хладна пресметливост.

— Много добре, милорд, в един часа.

Емили трябваше да признае, че мистериозният начин, по който Саймън приключи разговора, е страшно интригуващ. Около графа на Блейд никога нищо не бе обичайно. Тя щеше да помни цял живот неговото мило ухажване; тези спомени щяха да я вдъхновяват за поезия и мечти през годините, които ѝ предстояха.

Няколко минути преди един часа Емили седеше край махагоновото бюро втренчена в бутилката коняк. Беше сложила очилата си, но щеше да ги свали и прибере в горното чекмедже на бюрото веднага, когато Саймън пристигне.

Бутилката изглеждаше много примамливо. Беше пълна, а Емили беше изнервена от очакването. От доста време се чудеше дали да не си налее една чашка за успокоение. Стрелките по циферблати на големия часовник се движеха толкова бавно, че Емили се питаше дали не са спрели въобще. Две свещи бяха единственото осветление в стаята. Дървата за сутринта бяха подредени в камината, но тя не посмя да запали огъня. Утре някой от персонала щеше да забележи, че тя пак е стояла до късно и всички отново щяха да се тревожат, че работи прекалено много. Ето защо стаята изглеждаше твърде неприветлива.

Внезапно Емили усети, че кожата на ръцете и настръхва от нахлулия в стаята студен въздух. Тя потръпна в тънката си рокля и се зачуди дали не се е отворил някой прозорец. Опита се да стане, но в този момент почувства, че в стаята има някой. Тя скочи, готова да се разпищи, и хвана ножа за отваряне на писма, който лежеше на бюрото.

Но викът ѝ така и не се чу. Силна мъжка ръка запуши устата ѝ и Емили бързо бе придърпана към едно здраво мъжко тяло. Когато разбра кой я държи, се отпусна с облекчение.

— Ще се чувствам в много по-голяма степен добре дошъл, ако оставите ножа — каза Саймън, като махна ръката си от устата ѝ. След това загаси свещта, която държеше в другата си ръка.

— Саймън, по дяволите! — Емили захвърли ножа и се обърна, гледайки го гневно през очилата си. — Изплашихте ме до смърт. Как смееете да се промъквате така? Откъде дойдохте? Наблюдавам вратата от часове.

Саймън свали балтона си и небрежно кимна към един от рафтовете с книги, който бавно и тихо се плъзгаше обратно на мястото си в стената. Емили видя тъмния проход, който зееше зад рафта, и очите ѝ се разшириха от почуда и възхищение.

— Таен вход? Саймън, това е прекрасно!

Тя се завъртя около графа и се втурна към затварящата се пролука в стената. Всички мисли за дълго планираното признание останаха на заден план пред възможността за приключения.

— Сдържайте ентусиазма си, мис Фарингдън! — Саймън се протегна и я спря, хващайки я за ръката. — Лавицата ще ви затисне. Твърде тежка е, за да можете да я отворите с ръце. Трябва да се използва скритият лост.

— Какъв скрит лост? Къде е той? О, това е толкова вълнуващо! Точно като в смразяващите романи на „Минерва Прес“, за които споменахте тази вечер. Просто не мога да повярвам. Като си помисля само, че съм прекарала тук целия си живот и не съм разбрала за тази тайна!

— Успокойте се. Има два лоста. — Явно учуден от неударжимото ѝ вълнение, Саймън се огледа и видя бутилката с бренди. Той остави тежкия си балтон на един стол и посегна към бутилката.

— Два?

— Единият е в тайния проход зад стената, а другият е скрит в самата библиотека. — Докато говореше, той напълни две чаши с коняк. — Човекът, който е построил Сейнт Клер Хол, е бил убеден в необходимостта от аварийни пътища за бягство.

Емили продължаваше да гледа към лавицата.

— Но откъде знаете за тайния проход?

— Още ли не сте разбрали? Учудвате ме. Знам за този проход, защото съм живял тук.

Тези думи внезапно приковаха цялото ѝ внимание. Емили се обърна рязко и го видя, седнал на стола, отпуснат и уморен, да отпива от коняка си. Ти забеляза, че е сменил вечерното си облекло — сега беше облечен просто, с бричове, ботуши и ленена риза. Не носеше дори вратовръзка и приличаше ни човек, който си почива с удоволствие в собствения си дом.

В собствения си дом!

Без да продума, Саймън и предложи втората чаша. Емили осъзна, че той се държи така, сякаш е домакинят, а тя — гостенката.

— Сейнт Клер е била вашата семейна къща в провинцията? Какво невероятно съвпадение!

Емили хвана чашата с две ръце и се загледа в лицето му.

— Това също можете да го запишете в дневника си. — Той отпи голяма глътка коняк.

Емили прехапа устни и се опита да отгатне какво е настроението му.

— Трябва да сте били много малко момче, когато сте напуснали.

— На дванадесет.

— Защо досега не сте споменавали, че някога Сейнт Клер е бил ваш дом?

Той повдигна рамене.

— Не го намирах за особено важно.

Емили отпи една глътка и се намръщи. Имаше ясното чувство, че е загубила нещо, но не знаеше какво точно. Романтичното ѝ въображение я завладя отново.

— Очевидно е, че това странно съвпадение е още един елемент от обречените ни взаимоотношения, милорд — обади се най-сетне тя.

Саймън я изгледа проникателно.

— Обречени ли казахте? Трябва да призная, че не съм така добре запознат с романтичната поезия, както вие. Може би ще ми обясните?

Емили отпи още една глътка и започна да се разхожда напред-назад из стаята. Меките ѝ чехли потъваха в килима и не издаваха никакъв звук.

— Трябва да ви заявя, милорд, че нашата дружба няма да има щастлив край. И то заради мен.

Той се загледа в нея с присвити, изпитателни очи.

— Защо?

Емили стисна чашата толкова силно, че кокалчетата на ръката ѝ побеляха. Не можеше да види очите на Саймън — беше в другия край на стаята. Тя тръгна към бюрото. Помисли, че е по-добре да му го каже бързо и да приключи с въпроса веднъж завинаги.

— Милорд, трябва да призная, че ви заблуждавах по най-безсрамен начин, флиртувах жестоко с вас, подведох ви и ви позволих да вярвате, че вашето предложение за женитба ще бъде благосклонно прието от мен.

Последва кратка, предизвикателна тишина.

— Опитвате се да ми кажете, че моето предложение за женитба няма да бъде добре прието от Вас?

— О, не, милорд. Не е така — тя му хвърли измъчен поглед, завъртя се на пети и тръгна смело към срещуположния край на стаята. — Уверявам ви, че ще бъда дълбоко поласкана от такова предложение. Но съвестта не ми позволява да ви поощря за подобна стъпка.

— И как възнамерявате да го сторите?

— Като ви кажа истината за себе си. Истина, която очаквах да ви каже някой друг. Всъщност не мога да си обясня защо никой досега не

ви е споменавал за моя злощастен инцидент. Изглежда добрите хора в Литъл Дипингтън са решили да мълчат по този въпрос, така че аз сама трябва да си призная всичко.

— Признанието ви трябва да е доста интересно, щом се налага да бъде направено по това време на нощта.

Разнесе се нежен звън на кристал. Емили рискува да хвърли един кос поглед към графа и видя, че той си налива още коняк. Това я подсети да направи същото и за себе си.

— Милорд, ще се опитам да говоря колкото може по-просто. — Емили пое дъх и се концентрира. — Ужасната истина е, че вие не можете да поискате ръката ми, защото аз съм пропаднала жена.

— Пропаднала? Изглеждате съвсем добре.

Емили затвори очи и спря пред лавицата в далечния край на стаята.

— Вие преиначавате думите ми, милорд — каза тихо тя. — Опитвам се да ви кажа, че съм пропаднала за обществеността. Ще бъда пряма. В моето минало има един голям скандал.

— Скандал?

— Скандал с мъж. Моето семейство ми даде да разбере, че нито един почтен мъж, особено ако е с благородническа титла като вас, няма да поиска ръката ми.

„Ето, че го направих“ — помисли си Емили и зачака бурята, която трябваше да се развихри. Графът на Блейд едва ли щеше да се зарадва, че е бил воден за носа повече от седмица.

— Да не би да обсъждаме глупостите, които сте направили, когато сте били на деветнадесет години? — попита иронично Саймън.

Емили бе потресена.

— Нима знаете за инцидента, милорд?

— Преди да започна нещо, обикновено се старая да събера колкото може повече информация. Това ми е стар навик; добих го, докато живях на Изток.

Тя се обърна и се взря в него, чудейки се как е възможно да приема всичко с такова безразличие.

— Милорд, не става въпрос за някаква дреболия. Това бе обвързващо или поне би трябвало да бъде такова. Страхувам се, че се отдалох на временно романтично увлечение... и платих за това.

— Всичко става все по-интересно.

— По дяволите, Блейд, това не е шега! Не разбирате ли? Аз бях избягала с мъж! Баща ми се зае с нас... — тя се изкашля, — но вече беше твърде късно.

— Твърде късно? — Графът повдигна вежди, без да изглежда ни най-малко смутен.

— Трябваше да прекараме нощта на пътя — изхлипа Емили и отмести погледа си от искрящите очи на Саймън. — Баща ми не успя да ни намери до сутринта.

— Разбирам. Кажете ми нещо, Емили. Имам чувството, че вие не съжालявате много за случилото се?

Тя започна отново да крачи из стаята.

— Уверявам ви, че сега съжالياвам. Но трябва да призная, че по онова време тази случка бе най-вълнуващото събитие в живота ми. — Емили въздъхна отчаяно. — Но след това тате ми обясни, че то ще си остане единственото вълнуващо събитие в живота ми, защото вече никой приличен мъж не би се заинтересувал от мен. Той ме доведе вкъщи и ми каза, че трябва да посветя живота си на изучаването на финансовите операции, инвестиции и борсови игри.

— Това харесва ли ви?

— Да, понякога. В тази работа има нещо изключително привлекателно. Тя замълча за миг и махна весело с ръка: — Ала бала! — после си пое дълбоко дъх и продължи: — Милорд, смятам, че след като вече сте осведомен по въпроса, трябва да се откажете от намерението си да поискате ръката ми.

— Рядко се отказвам от намеренията си, Емили. Имам репутацията на човек, който върши всичко докрай. Може да попитате всекиго в Лондон.

— Едва ли смятате да продължите по същия начин — отвърна тя. — Мъже с вашето положение не се женят за опетнени момичета. Е, сега, след като направих своето признание и ако все още не сте напълно отвратен от мен, бих желала да кажа още нещо.

— Уверявам ви, Емили, нямам намерение да ви напусна. Любопитен съм да чуя какво още имате да ми казвате.

— Е, добре. Тогава може би се чудите защо съм облечена с пеньоар на тази тайна среща?

— Предполагам, че ви е студено, а халатът топли значително повече от прекрасната рокля, с която бяхте облечена тази вечер.

Библиотеката винаги е била студена.

Емили изстена и за пръв път се замисли дали графът на Блейд не е малко глупав в някои отношения. Тя се загледа в лавицата с книги, докато събираше сили да продължи.

— Облечена съм с пенъоар, защото искам да ви предложа незаконна връзка от романтично естество.

— Страхувам се, че не ви разбирам, скъпа. Ние вече имаме законна връзка от романтично естество.

Тя се обърна към него напълно изгубила търпение.

— Мислех, че сте истински мъж, сър. Моля ви, внимавайте. След като няма възможност за брак помежду ни и след като съм безнадеждно влюбена във вас, реших да ви предложа любовна връзка.

Той я изгледа с насмешка.

— Любовна връзка?

— Предлагам ви любов, тъпак такъв! — Осъзнавайки какво бе казала, Емили спря да диша от ужас. Тя покрушена затвори очи. Лицето ѝ гореше. — Милорд, простете ми. Не исках да ви нарека тъпак. Боя се, че нервите ми са крайно разстроени, и трябва да призная, че трудно се владея. Понякога не мога да се контролирам.

— Вие очевидно сте жена на голямата страст, точно както каза Прендергаст.

— А вие очевидно сте мъж, който умее да се забавлява при странни ситуации.

Емили остави чашата си. Ясно беше, че пи повече, отколкото можеше да понесе. Тя мушна ръцете си в джобовете на пенъоара и попита раздражено:

— Е, какво ще кажете за моето предложение?

Графът се изправи бавно, прекоси стаята и отиде при нея. Силните му ръце нежно обхванаха раменете ѝ.

— Емили, скъпа моя, можете да бъдете сигурна, че вашето предложение ми прави голяма чест.

Сърцето ѝ спря да бие.

— Но?

— Но аз мисля, че вие сте изключително страстно създание и притежавате горещ, романтичен темперамент, затова най-добре ще бъде, ако ми позволите да ви водя.

— Защо? — извика тя. — Мислите ли, че можете да бъдете толкова хладнокръвен в любовта, колкото във всички други неща?

— Всеки, който ме познава, ще ви каже, че мога и че обикновено съм хладнокръвен във всичко. Предупреждавам ви, Емили.

— Глупости. Искате просто да ме впечатлите. Няма смисъл да се опитвате да ми доказвате, че сте хладнокръвен, защото аз зная истината. Не забравяйте, че научих доста за вас от писмата ви, милорд. Нашите мисли се срещнаха и общуваха на високо ниво. Всеки от нас надникна дълбоко в душата на другия.

— Вярвайте в каквото искате, скъпа. Все пак трябва да признаете поне това, че съм по-възрастен и съм видял повече неща на този свят.

— Без съмнение. Аз съм прекарала целия си живот в Литъл Дипингтън.

— Тогава ще ми дадете повече права и възможност аз да вземам решенията, които засягат същността на нашите бъдещи отношения.

— Така ли?

— Да, Емили — каза много нежно той, — точно така.

После наведе глава и я целуна по връхчето на нослето.

— Убеден съм, че така ще е най-добре, поне до първата ни брачна нощ, когато ще се отдадем напълно на силната ви страст.

— Значи ще трябва да чакаме вечно, милорд — пошепна тя, — защото не възнамерявам да се омъжа за Елиас Прендергаст, а той е единственият, който ми е направил подобно предложение.

— Не, скъпа, не е така. Аз ще ви направя предложение веднага щом вашият баща се завърне в Литъл Дипингтън.

Емили го погледна озадачено.

— Вие ще ми направите предложение? Но, милорд, аз току-що ви обясних, че съм жена, опетнена в очите на обществото.

— Аз мисля — каза хладно Саймън — да не обсъждаме повече неприятните моменти от вашето минало.

— Наистина ли?

— Започвате да разбирате.

Той я целуна нежно по устните, след което се отдръпна и се усмихна. Тя хвана голямата му длан в своите мънички ръце и попита:

— Саймън, сериозно ли говорите? Вие искате да ми направите предложение независимо от миналото ми?

— О, да, Емили. Съвсем сериозно възнамерявам да поискам ръката ви.

Тя не можеше да повярва. Цялото ѝ съществуване се изпълни с радостно вълнение.

— А не бихте ли желали да установим незаконна връзка тази вечер?

— Естествено че е трудно да се устои на жена със страст, силна като вашата, Емили, но възнамерявам да дочакам първата ни брачна нощ.

— О!

Виждайки разочарованието, изписано в очите ѝ, Саймън се усмихна леко. Той взе ръката ѝ и я притисна до устните си. Очите му не се откъсваха от нейните.

— Което не значи, мила моя, че не можем да си позволим да опитаме от забранения плод.

Тя обгърна врата му с ръце и промълви:

— Значи ли това, че ще ме целувате?

— И това, между другите неща.

Той наведе глава и драконовите му очи добиха цвета на разтопено злато. Топлите му устни се впиха в шията на Емили.

— О, Саймън...

— Харесва ми, когато изговаряш името ми по този начин. Много ми харесва. Почти толкова, колкото ми харесват тръпките ти, когато те докосна.

Той я стисна здраво през кръста и я повдигна от пода. Тя го гледаше смаяна; докато я поставяше върху махагоновото бюро, ръцете ѝ обгърнаха раменете му.

Саймън се облегна на ръба и много съсредоточено започна да сваля пеньоара ѝ. Очите му я следяха внимателно, докато бавно разтваряше полите на пеньоара, откривайки бродираната муселинена нощница с дълбоко деколте. Емили почувства, че се изчервява от главата до петите. Без съмнение той виждаше гърдите ѝ, които прозираха през меката тъкан. Тя си припомни, че е паднала жена и може би Саймън очакваше нещо повече от нея в това отношение.

— Милорд, това ли наричате целуване? — попита тя, като се надяваше думите ѝ да прозвучат като на преситена от всичко жена.

— Не, наричам го вкусване на забранения плод — усмихна се той и я целуна по устните. Ръката му се спусна към гърдите ѝ.

Емили изпъшка уплашено, но после въздъхна нежно и ръцете ѝ се обвиха около него. Пръстите на Саймън галеха гърдите ѝ и я изпълваха с желание. Устните му се впиваха все по-силно в нейните. Топлината на тялото му прогони хладината от стаята. Омаяна от вълнение и от милувките му, Емили не усети как ръката му се плъзна към краката ѝ. Той повдигна краищата на нощницата до бедрата ѝ и я хвана за коленете, после бавно и нежно разтвори краката ѝ и с едно движение се намести между тях.

Очите на Емили се разшириха.

— Милорд... Саймън, аз...

— Тихо, мила моя — прошепна той, без да отлепя устните си от нейните, и продължи да я милва. Пръстите му се плъзгаха по вътрешната страна на бедрата ѝ. — Ти си толкова мека, като топла коприна...

Инстинктивно тя се опита да го обвие с краката си и почувства неговите твърди мъжки бедра. Кожата ѝ се докосна до грубата тъкан на бричовите му. Това усещане я изплаши.

— Затвори очи и не мисли за това, което правя — каза тихо Саймън. Ръцете му се приближаваха към най-интимните ѝ части. Тя затвори очи и започна да диша учестено.

— Целуни ме, Емили.

Гласът му беше дрезгав и омайващ. Емили се освободи от чувството за вина, което беше приковало вниманието ѝ върху движенията на ръцете му. Внимателно, за да не го прекъсне, тя обхвана с две ръце лицето му и страстно впи устните си в неговите.

— Така е много по-добре, мила — промълви той окуражително, — но трябва да се отпуснеш още малко. Отвори си устата.

Емили потръпна и се подчини. Саймън веднага плъзна езика си вътре и в същото време пръстите му погалиха най-нежното място между краката ѝ. Тя изтръпна. Опита се да каже нещо, но не можа. Опита се да си поеме дъх, но не успя. Опита се да мисли какво би правила една изтънчена и паднала жена в подобно интимно положение, но не можеше. Всичко в нея гореше, сетивата ѝ бяха изострени до крайност.

Саймън явно не очакваше нищо друго от нея. Нежните движения на пръстите му я караха да трепери с цялото си тяло. Устните ѝ бяха заключени в здрава целувка, а пръстите му навлизаха все по-дълбоко.

Емили започна да свиква с напрежението и странния прилив на топлина в слабините си. Пръстите ѝ се впиха яростно в ленената риза на Саймън. Най-последно успя да освободи за миг устните си и се вгледа в него с широко отворени, питащи очи.

— Саймън?

— Дръж се здраво за мен, фейо — посъветва я мило той. — Обещавам ти, всичко ще мине добре. Спомни си какво казват поетите — човек трябва да се отвори за света на чувствата, ако иска да разкрие природата на метафизиката. Отвори се, Емили, отдай ми се.

Емили не знаеше какво друго може да направи, и се подчини. Тя затвори очи и се вкопчи в него така, сякаш от това зависеше животът ѝ.

Пръстите му сега бяха влажни и се плъзгаха още по-леко в нея. А после тези нежни, търсеци пръсти най-последно докоснаха едно изключително място. Емили се изви безпомощно. Топлината в нея напираше да експлодира. Тя отчаяно се нуждаеше от нещо, но не знаеше какво е то. Накрая реши, че това е милувка от Саймън и инстинктивно отвори още по-широко краката си, молейки за още ласки.

— Да! — Саймън започна да я целува по врата, а ръцете му погалиха нейните, — Да мила моя. Сега, Емили. Покажи ми колко си страдна.

Един от пръстите му се плъзна нежно в топлата цепнатина.

Емили изпъшка. Устните ѝ се разтвориха със стон, докато цялото ѝ тяло се извиваше. Устните на Саймън спряха жаркия женски вик на удоволствие. Тя се почувства така, сякаш се носеше в небитието — нещо, което можеше да се опише само в чисто метафизичен план — след което потъна в уютната топлина върху гърдите на Саймън.

— По дяволите — изхлипа тя, напълно замаяна. Саймън изпусна къс, задъхан звук, който можеше да бъде и смях, и стон.

— О, Емили! Ти наистина си изключително страдна.

Той бавно отдръпна ръцете си от краката ѝ и започна нежно да оправя дрехите ѝ. Емили вдигна глава от рамото му. Все още беше замаяна и ѝ беше трудно да различи лицето му. После откри, че по някакъв начин е успял да свали очилата ѝ, без тя да разбере.

— О, Саймън.

— О, Емили — целуна я по носа и ѝ подаде очилата. Щом ги сложи, тя видя милата му, непринудена усмивка. Но очите му бяха непроницаеми и горяха с жълт огън. Никога не беше изглеждал толкова опасен и толкова неудържимо привлекателен. След това Емили погледна надолу и видя ясно очертаната издутина в панталоните му.

— Саймън?

Огънят все още мъждукаше, когато очите му срещнаха нейните.

— Не се тревожи, Емили, ще се оправя. Но за да избегна по-нататъшното отдаване на възхитителните преживявания, които ми предложи тази вечер, смятам, че най-добре е да си тръгнавам. Дългият път в студената нощ ще ми помогне да разреши проблема си.

Той се отдръпна от нея и взе балтона си.

— Ще се видим ли скоро? — Емили отчаяно желаше той да остане.

— Ако утре следобед бъда поканен на чай в Сейнт Клер Хол заедно с другите членове на литературния кръжок.

Емили се усмихна ослепително и скочи от бюрото. Олюля се и си пое дълбоко дъх, за да се овладее. Очите ѝ заблестяха весело, когато внезапно осъзна, че се чувства необичайно добре, въпреки че влагата между краката ѝ леко я объркваше.

— Добре. Утре на чай. Милорд, ако тази вечер няма да вкусваме повече от забранения плод, бихте ли ми направил една услуга?

Той я изгледа видимо доволен, докато обличаше палтото си.

— И каква е тази услуга?

— Бихте ли ми казали как се отваря входът на тайния проход?

Графът се изсмя тихо.

— Очевидно за вас това е по-въълнуващо, отколкото да се отдавате на забранени страсти.

Емили се изплаши, че го е наранила, и го погали нежно по ръката.

— Просто страшно си падам по тайни проходи, милорд. И бих желала да го използвам в поемата си „Мистериозната дама“. Заклевам се, че е съвсем подходящ.

— Кой съм аз, та да заставам на пътя на вашата муза?

Саймън я хвана за ръката и я поведе към библиотеката.

ГЛАВА 5

Емили съсредоточено се мръщеше над писмото, изпратено от мистър Дейвънпорт — човекът, който се занимаваше с финансовите дела на баща ѝ.

Уважаема мис Фарингдън,

Трябва да ви уведомя, че изпълних вашите инструкции и продадох ценните книжа. Надявам се, ще бъдете радостна да узнаете, че крайният резултат е твърде удовлетворителен.

Пишете ми за вашите намерения по отношение на инвестициите в минното дело, за които споменавате в последното си писмо.

Винаги на вашите услуги:

Г. Дейвънпорт

Емили се усмихна удовлетворено и написа на Дейвънпорт бележка, с която му нареждаше да се включи в минния проект в Нортъмбърленд. Когато привърши, тя дръпна шнура на звънеца, който висеше до бюрото. Икономът на Сейнт Клер Хол — мистър Дакет — се появи веднага.

— Ето ви и вас, Дакет — засмя се весело Емили. — Моля ви, предайте на персонала, че сделката с ценни книжа е приключила успешно. Вашите инвестиции донесоха добра печалба. Полиците са в банката.

Строгото изражение на Дакет изчезна моментално и лицето му пламна от благодарност и удовлетворение.

— Персоналът ще бъде възхитен, мис Фарингдън. Наистина възхитен. Моля ви, приемоте нашите най-сърдечни поздравления и благодарности. Не можете да си представите какво облекчение е да знаеш, че си осигурен финансово на старини. Той се поколеба, но

добави: — Обстоятелствата са такива, че не можехме да разчитаме на друго.

Емили се усмихна леко и отговори:

— Познаваме се от много години, Дакет. Можеш да бъдеш откровен. Отлично зная, че ако персоналът в къщата разчита на обещанието на баща ми да заделя по малко от вашите заплати за пенсиите ви, то всички ще мизерствате на старини.

— Твърде силно изявление, но вероятно това е самата истина — Дакет си позволи една усмивка. — Във всеки случай ние сме ви безкрайно благодарни за вашите съвети и услуги, мис Фарингдън.

— Аз съм тази, която е изключително благодарна, Дакет — каза сериозно Емили. — Вие се грижите добре за мен. Не знам какво бих правила без вас. Сигурно щях да се чувствам много самотна. Надявам се и за в бъдеще да е така.

— Благодаря ви, мис Фарингдън — каза сърдечно икономът. — Ще се опитаме.

Тя се усмихна.

— Ще успеете, сигурна съм. О, Дакет, още нещо, преди да си тръгнете.

— Да, мис?

Емили замълча за момент, търсейки подходящите думи.

— Има ли въпроси от страна на мисис Хикинботъм относно следобедните приготовления?

— Няма такива, мис Фарингдън — погледът на Дакет омекна. — Уверявам ви, че тя има опит от работата си при предишния си работодател и умее да поднася чай на гости.

Емили изпитваше неудобство да разпитва така за качества на икономката.

— Да, разбира се — каза тя. — Просто малко се притеснявам. Толкова рядко ми се случва да се забавлявам тук, в Сейнт Клер. Освен това никога не ни е идвал граф на гости.

— Спомням си, че веднъж мисис Хикинботъм спомена, че преди няколко години е отговаряла за подготовлението на чая на една маркиза.

Емили се почувства успокоена.

— Чудесно. Благодаря ви, Дакет.

— Винаги на вашите услуги, мис Фарингдън. Уверявам ви, че днес следобед всичко ще мине гладко.

— Надявам се да е така. Още нещо. Бихте ли помолили мисис Хикинботъм да провери дали имаме чай от сорта „Леп Сенг“? Ако имаме, предпочитам да сервира от него.

— „Леп Сенг“? Ще проверя.

Благодаря ви. Разбирате ли, заради графа. По някакво стечение на обстоятелствата неговият кон се казва Леп Сенг. Ето защо предполагам, че графът предпочита този сорт.

— Неговият кон? — Дакет се сепна за миг, но бързо възвърна самообладанието си. — Разбирам. Ще говоря с мисис Хикинботъм още сега, мис Фарингдън.

Икономът тихо се оттегли. Емили гледеше затворилата се зад гърба му врата и си мислеше, че тези дни трябва да попита Саймън защо е кръстил жребеца си Леп Сенг. Трябваше да го попита и за още много неща; имаше толкова интересни теми за разговор. Прекрасно е жена да се омъжи за мъж с изтънчена чувствителност, с когото има духовна връзка и може да общува на по-високо ниво.

Разбира се, тяхното общуване в чисто светски и материален план също беше много вълнуващо. Емили усети, че ѝ става топло, въпреки че камината не гореше.

Тя се загледа замечтано през прозореца. Никога дотогава не беше изпитвала подобно чувство на освобождение както миналата нощ в библиотеката. То придаде нов смисъл на много поетични пасажии от любимите ѝ автори. И — още нещо — фразата „силна страст“ придоби ново значение.

Сладка, щастлива тръпка премина през цялото ѝ тяло, като лек електрически удар. Всичко бе неопишуемо и почти неразбираемо. Досега никога не ѝ бе вървяло, освен, разбира се, във финансовите дела.

— По дяволите! — извика високо Емили и веднага се намръщи. Наистина трябваше да спре да ругае по този начин, който съвсем не приляга на една дама. Скоро щеше да стане графиня, а графините не ругаят.

Тя се надяваше, че благородническата титла на Саймън няма да го принуди да иска по-дълъг срок до брака. Едногодишният годеж не

бе нещо необичайно в обществото. Трябваше да бъдат уточнени още много въпроси, но Емили не мислеше, че ще може да чака цяла година.

Тя с неохота насочи вниманието си обратно към купчината писма, списания и друга кореспонденция, лежаща на бюрото ѝ. Последното нещо, което ѝ се искаше тази сутрин, бе да се занимава с инвестиции. Но като се имаше предвид как мъжете от семейството се разпореждаха с парите, постоянното наблюдение на финансовите дела бе необходимост. Нейната майка винаги ѝ беше обяснявала, че някой трябва да се грижи за баща ѝ и братята ѝ. Мисис Фарингдън напомни за това на Емили и от смъртния си одър.

Без каквото и да е ентузиазъм Емили взе последния брой на „Джентълменс мегъзин“ и се зачете в месечните обобщения за цените на стоквата борса. После прегледа движението на дневните цени на ценните книжа и си направи някои бележки, преди да отгърне страницата. Тя прокара пръст през колонката с цените на пшеницата, ръжта, овеса и боба в графствата във вътрешността на страната и ги сравни с цените в графствата, които имаха излаз на море. После отново хвана перото и записа още няколко бележки. Провери средните за месеца цени на брашното, захарта, сеното и сламата и се опита да намери някаква зависимост.

Щом приключи с текущите цени на стоките, Емили отвори месечната прогноза за времето. Още беше зима и дневните температури, както и сумата на валежите, не бяха толкова важни за нейните изчисления, както през пролетта и лятото, но независимо от това Емили ги следеше от няколко месеца и се опитваше да отгатне каква ще бъде реколтата. След като прегледа „Джентълменс мегъзин“, тя се прехвърли на своята кореспонденция. Сър Алфред Чамли бе изпратил сведения за новото въгледобивно предприятие, а мисис Мидълтън я предупреждаваше за стоките, натоварени на един кораб, които скоро щеше да отплава за Източна Индия. Очакваше се добра печалба.

Мисис Хикинботъм бе намерила чай „Леп Сенг“.

Емили наблюдаваше внимателно как Саймън отпи първата глътка от екзотичната, димяща напитка. Когато той се усмихна и я погледна доволен, на Емили ѝ се прииска да разцелува мисис

Хикинботъм. Очите на икономката следяха всичко, но тя не смени изражението на лицето си, докато не поднесе чай на всички членове на литературния кръжок.

Емили три пъти бе променяла решението си за роклята, която трябваше да облече, докато накрая Лизи не ѝ посочи муселиновата. Цветът ѝ беше светложълт с тънки бели ивици. Лизи се нае да боядиса косата ѝ в подходящ цвят. Емили не беше убедена, че това е добра идея, но в края на краищата Лизи надделя.

Дамите от кръжока бяха пристигнали с чувството, че нещо ще се случи. Те бяха свикнали да виждат графа в своята среда и неговото внимание към Емили не бе останало незабелязано. Добрите дами тайно одобряваха вълнуващия романс, който се разиграваше пред очите им, и сега сърдечно поздравиха Саймън.

Както всеки път, когато беше с тях, той приличаше на тъмен звяр със златни очи, заобиколен от ято писукащи пилета. Саймън въобще не се притесняваше от този контраст, но за Емили бе напълно ясно, че графът не се вмести в обстановката.

Въпреки това разговорите вървяха изключително леко и Емили откри у себе си неподозирани таланти да развлича хората. Тя наистина можеше повече, отколкото бе показала досега.

— Как върви твоята поема, Емили? — попита мис Брейсгърдъл, след като приключи разпаленото обсъждане на лекциите на Коулридж, посветени на Шекспир. Никой от присъстващите не бе ги слушал, но записките бяха размножени и общото мнение беше, че този път Коулридж не се е представил добре.

— Разширявам поемата, като включвам нови приключения — заяви Емили. Тя погледна към Саймън и бузите ѝ поруменяха. — Дойде ми прекрасна идея за сцена с таен проход.

Мис Остли, която обожаваше изданията на „Минерва прес“, бе впечатлена много приятно.

— Колко вълнуващо! — възкликна тя. — А може би и духове? Много обичам духове.

Емили сви вежди над очилата си, докато размишляваше над въпроса.

— Духовете винаги се вмястват много добре в приключенски и романтични приказки, но не знам дали ще успея да им намеря място в поемата. Освен това не се сецам за подходяща рима на „призрак“.

— Карай да върви — обади се Саймън.

Мис Хорнсби, която вместо чаша чай беше пила шери, се изкиска. Лавиния Ингълбрайт я стрелна строго с очи. После се опита да предложи някаква рима, но в момента, когато си отвори устата, се чу тропот на препускащи коне. Лавиния погледна учудено към Емили и каза:

— Изглежда ще имаш и други посетители.

Емили се изплаши и очите ѝ се насочиха към спокойното лице на Саймън. Тя почти никога не беше посрещала гости в Сейнт Клер Хол и всички И стаята знаеха това.

— Без съмнение това са баща ми и братята ми.

Значи писмото на Елиас Прендергаст е стигнало в Лондон и е произвело очаквания резултат, помисли си тя.

— Не ги очаквах...

Не и сега. Не толкова скоро!

Саймън, който явно четеше мислите ѝ, се усмихна загадъчно и отпи от горещия чай.

В хола се чуха стъпки и нетърпеливи мъжки гласове. След миг вратата на гостната се отвори и тримата Фарингдън се втурнаха вътре — високи хубави, облечени по последна дума на модата, малко поуморени от дългото пътуване. Близнаците Девлин и Чарлз се заоглеждаха за някое хубаво женско лице, но като не намериха такова, погледите им се спряха на Саймън.

Бродърик Фарингдън бе започнал да оплешивява и това, което бе останало от косата му, преливаше от жълто в бяло, но той успяваше да поддържа същия добър външен вид като синовете си. Орловият му нос и сините очи, съчетани с качеството му да пръска пари с лека ръка, го правеха привлекателен за жените.

— Добър ден на всички.

Докато дамите поздравяваха тихо и учтиво, Бродърик Фарингдън наведе безцеремонно глава към Саймън.

Емили усети внезапния хлад в стаята. Нещо ставаше не както трябва. Инстинктът ѝ подсказваше, че това бе нещо повече от среща между разярен баща и неочакван гостенин. Тя бързо погледна Саймън, но драконът просто прие поздрава на баща ѝ, като кимна почти подигравателно. После стана и отиде да налее още чай.

— Татко — Емили се изправи на крака, — ти дори не ме предупреди, че ще дойдеш. Не сме се подготвили да те посрещнем.

— Не те предупредих, защото знаех, че ще пристигна преди пощата. Взех си нов жребец, който може да надбяга всяко едно четириногло. Ела и целуни баща си, мила.

Емили се подчини и млясна баща си по бузата, после се отдръпна и присви очи. Сега, след като първоначалното ѝ смущение премина, тя се почувства много раздразнена от факта, че следобедната ѝ сбирка бе прекъсната.

— Наистина, татко, смятам, че можеше да ме предупредиш.

— Това е моят дом, момиче. Защо трябва да се държа като гостенин?

Зад гърба на Емили дамите от литературния кръжок бяха станали и се приготвяха да си вървят.

— Наистина, трябва да тръгваме — каза Присцила Ингълбрайт. — Благодаря ти за чудесния следобед, Емили.

— Да, беше много хубаво — подкрепи я мис Брейсгърдъл, докато вземаше чантичката си.

След това последваха няколко бързи сбогувания. Емили стоеше на вратата със застинала усмивка, докато вътрешно кипеше от яд. Баща ѝ и братята ѝ бяха развалили всичко.

Навън в хола дамите се облякоха бързо. След минута всички се качиха в каретата, която Емили предварително бе поръчала за тях.

Студена, зловеща тишина се възцари в гостната. По дяволите, помисли си Емили и се завъртя около баща си.

— Е, татко, на какво дължа това неочаквано посещение?

— Попитай Блейд. Предполагам, че той може да ти отговори — Бродърик Фарингдън погледна Саймън, който спокойно допиваше чая си. — За какъв, по дяволите, се мислите, сър?

Саймън леко повдигна вежди.

— Мисля, че всичко е ясно. Бях поканен на чай и се наслаждавам на прекрасната марка „Леп Сенг“.

— Не се опитвай да ме премяташ с тези смешки за чая. Ти си тук за съвсем друго, Блейд.

Саймън се усмихна хладно и остави празната си чаша. В очите му проблесна нещо, което би могло да бъде удовлетворение или триумф.

— В такъв случай ще ви поканя да обсъдим този въпрос утре, в три часа.

— Върви по дяволите — изсъска Фарингдън.

Емили се изплаши от жестокото изражение по силно зачервеното лице на баща си. Девлин и Чарлз я гледаха така, сякаш се бе опозорила за втори път.

— Да. Най-вероятно ще отида — каза Саймън и елегантно се изправи — по-висок дори от високите Фарингдън. — До утре, Фарингдън.

Той отиде до Емили, взе ръката ѝ и я целуна. Очите му я гледаха съсредоточено.

— Благодаря ви за чая, мис Фарингдън. Беше ми много приятно. Освен това вашето присъствие винаги ме е радвало.

— Сбогом, милорд. Благодаря ви, че ни удостоихте с присъствието си.

На Емили внезапно ѝ се прииска да хване краищата на хубавото му синьо сако и да го завърже за нещо в стаята. Не искаше да остава сама с баща си и братята си. Но за съжаление не можеше да направи нищо.

Малко по-късно Саймън взе от Дакет своята шапка от боброва кожа и кафявите си ръкавици, след което се запъти към външната врата, където го чакаше кабриолетът на Джилингъм. Чу се тропот на конски копита и колела... и той замина.

Емили скръсти ръце и се загледа в баща си и братята си.

— Мисля, че сте доволни. Развалихте ми партито. Всичко беше много хубаво, преди да се появите изневиделица.

— Казах ти, че това е моят дом, момиче! Не се нуждая от разрешение, за да вляза в гостната. По дяволите, какво става тук? — Бродърик Фарингдън се загледа сърдито в дъщеря си и сложи ръце на коленете си. — Получих писмо от Прендергаст, в което той ме известява, че си ухажвана от графа на Блейд.

— Да, така е. И мисля, че трябва да си доволен и горд от това, татко.

— Горд? — попита Девлин и си наля една чаша вино от бутилката, която бе извадена за Саймън, после погледна сестра си със съжаление. — Да не си си загубила ума, Ем? Знаеш ли какво ще се случи, когато Блейд разбере за инцидента? Какво те накара да му се

довериш? Много добре знаеш как ще свърши всичко. — Чарлз поклати глава.

— Как си позволила нещата да отидат толкова далеч, Ем? Сега всичко става много сложно. Ще изглеждаш като последна глупачка, когато цялата мръсотия излезе наяве.

— Той вече знае за инцидента! — извика Емили и сви в юмруци малките си ръце. — Знае и не му пука! Чувате ли ме? Пет пари не дава за случилото се.

За момент настъпи гробна тишина. После Фарингдън старши с уморен вид стана и си наля чаша вино.

— Значи такава е работата — каза тихо той. — А ти знаеш ли, че той крои някакъв мръсен план? Този мъж е дяволски опасен: всеки в Лондон знае това. Бих помолил Бог да го прати отново в Източна Индия. Защо, по дяволите, се е върнал?

— Какъв план? — попита Емили. — За какво говориш, татко? Той иска да се ожени за мен. Знае, че съм опетнена, но въпреки това ме обича.

— Емили, скъпа, ти си ужасно наивна — рече Бродърик, отпусайки се на канапето, и изпи на един дъх виното си. — Мъже като Блейд не се женят за жени като теб. Защо си му ти? Със своята титла и с богатството, което е спечелил в Източна Индия, той може да избира между всичките прекрасни момиченца, които се появяват всяка година. За какво си му притрябвала ти?

— Той не се влияе от нищо, татко — възрази Емили, борейки се с унижението и цялата поруменяла.

— Всеки мъж се влияе — каза й Чарлз с братска безцеремонност.

— Така ли? — избухна Емили. — Тогава защо вие непрекъснато прелъстявате бедни и нещастни жени, за да ги превърнете накрая в изхабени вещи и да ги захвърлите?

— Стига! — извика Девлин. — Аз и Чарлз не злепоставяме невинни момичета от висшето общество.

— А само тези от по-долните класи, така ли? Тези, които нямат избор? Смятате, че социалният им статус ги е предопределил за това?

— Достатъчно! — изрева Бродърик Фарингдън. — Отклоняваме се от темата. Емили, не ме прави на глупак. Забъркала си всички ни в нещо много сериозно. Мога само да предполагам какво ще ни коства това.

— Защо трябва да ни струва нещо? — отвърна тя. — Ще се омъжа. Какво лошо има в това?

Баща ѝ удари с чашата по масата.

— По дяволите, момиче! Не виждаш ли какво става? Блейд няма никакво намерение да се жени за теб. Дори не си го е помислял!

— Тогава защо ми направи предложение?

Бродърик замълча за момент. Той умееше да предугажда намеренията на своите опоненти.

— Няма никакво съмнение, че това, което ти предлага, е сделка.

— Дяволски си прав татко — кимна Чарлз и си сипа още вино.

— Лоши работи ни чакат — промърмори Девлин.

Емили погледна учудено баща си.

— Сделка? За какво говориш, татко?

— Не разбираш ли, момиче? — поклати глава Бродърик — Блейд не иска да се жени за теб. Това, което възнамерява да направи, е да избяга с теб, а в замяна аз ще трябва да му дам каквото поиска. Той внимателно огледа стаята и добави: — И мисля, че се досещам какво ще поиска, за да се махне от живота ни.

Девлин го погледна сериозно.

— Какво ще поиска, татко?

— Сейнт Клер Хол. — Бродърик на една глътка изпи остатъка от виното в чашата си. — Мръсното копеле ме мрази. Той чака двадесет и три години за отмъщението си и най-сетне е намерил начина.

Емили се обърка и се отпусна безпомощно в креслото, като не сваляше очи от баща си.

— Обясни по-подробно, татко.

Един дълъг миг Бродърик гледа дъщеря си, после въздъхна тежко.

— Бих искал майка ти да е сред нас. Тя винаги умееше да се справя с такива неприятности. Ако беше тук, щях да оставя всичко в нейните ръце.

Девлин се спогледа с Чарлз, а след това обърна очи към баща си.

— Чарлз и аз разбираме някои неща. Знаем, че Блейд се опитва да използва Емили. Но какво общо има той със Сейнт Клер Хол? Защо иска къщата в замяна на Ем? Този човек е богат като Крез. Може да купи цяла дузина къщи, при това много по-хубави от тази.

Емили сплете пръсти.

— Той каза, че някога това е бил неговият дом. Живял е тук като момче.

— Така ли каза? — попита Бродърик.

— О, да, татко — Емили присви предизвикателно очи. — Ние с него сме много близки.

— Колко близки? — попита рязко Девлин. — Интимно близки? За Бога, Ем, да не би това копеле да те е прелъстило? Направил го е, защото е сигурен, че ще избягаш с него.

— Графът е изряден джентълмен — заяви гордо тя.

— Е, поне трябва да сме му признателни, че е проявил малко разум и съзнателност — заключи тъжно Бродърик Фарингдън. — Въпреки че се съмнявам, че това ще ни донесе нещо добро.

— Татко — каза твърдо Емили, — обясни ми всичко. Още сега.

Старият Фарингдън кимна навъсено.

— Истината е, че не купих Сейнт Клер Хол, след като ми бе провървяло на карти, както ви бях казал веднъж. Аз наистина спечелих тази къща, както и по-голямата част от богатството на Трейхернови, на карти, но направо от бащата на Блейд. Това се случи преди двадесет и три години. Графът плати дълга си като джентълмен.

Емили се втренчи в баща си.

— И после? Знаеш, че има още, татко!

— И после глупакът се заключи тук и си пусна един куршум в главата.

Емили затвори очи от ужас.

— Мили Боже! — пошепна тя.

— Мисля, че разбирам проблема. Било е въпрос на чест и човекът е платил. А това, че след играта се е самоубил, не ни засяга — обади се Чарлз.

— Как можеш да си толкова безчувствен? — изкрещя Емили. — Не разбираш ли какво се е случило?

— Това е цялата история — продължи Бродърик. — Малкото момче и майка му напуснаха къщата и отидоха да живеят някъде на север. Доколкото си спомням, майката никога повече не се появи в обществото. Разбрах, че е починала преди няколко години.

— А какво стана с Блейд? — попита Девлин.

— Някаква тяхна роднина — мисля, че леля му — след като дълго време събирала пари, била достатъчно глупава да му купи

офицерски чин, вероятно за да се отърве от него. Блейд воювал няколко години в Италия, след което продал чина си и се упътил към Източна Индия.

— Понеже нямал пари — рече натъртено Емили. — Ти си откраднал неговото наследство, лишил си го от земите му и от богатството. След като старият граф се е самоубил, Саймън и майка му били изхвърлени без пукната пара на улицата. Станали зависими от подаянията на роднините си. Колко ли е страдал от това Блейд? Той е толкова горд. Как си могъл да извършиш подобно нещо, татко?

Бродърик я стрелна с огнения си поглед.

— Спечелих всичко по време на честна игра, не забравяй това, госпожице. Такива са правилата на този свят. Никой мъж не играе, ако не е готов да плати.

— Татко!

— Във всеки случай Блейд се е погрижил добре за себе си. В клубовете се говори, че живеел като паша на някакъв остров. Извършил няколко услуги на Източноиндийската компания и те му се отплатили с процент от печалбата си от търговията с чай. Сега е безумно богат. Бог вижда, че няма какво да иска от нас.

— Но той смята, че ние му дължим Сейнт Клер Хол — каза Девлин.

— Отмъстително копеле! — заяви Бродърик. — Виждал съм го само два пъти през всичките тези години. Първия път го видях, когато заминаваше на война, а втория — когато се готвеше да отплава за Индия. И двата пъти ми заяви, че някой ще плати за това, което съм сторил на него и семейството му. Закле се, че моето семейство ще страда така, както е страдало неговото. Също така се закле, че ще си върне Сейнт Клер Хол. Мислех, че само ме плаши.

— А сега смята, че е намерил начин да те принуди да му върнеш къщата — каза Чарлз и стрелна с поглед сестра си. — Но след като е толкова богат, защо просто не ти предложи да я купи?

— Предполагам, че става въпрос за принципи. Той смята, че съм му длъжник. Както ви казах, Блейд търси отмъщение, освен това знае, че не бих я продал, дори да получа изгодно предложение.

— Защо не? — попита нетърпеливо Чарлз. — Ние рядко сме тук. С изключение на Емили, разбира се.

Бродърик се заглежда наоколо, любувайки се на прекрасните мебели.

— Това е най-хубавият дом, който някой Фарингдън е притежавал някога. По-хубав е от всичко, което са имали моят баща и моят дядо. Постигнах повече от всички тях. Първият Фарингдън, който е придобил нещо. Тази къща е доказателство за това.

Девлин хвърли един поглед към побелялото лице на Емили.

— Работите могат да тръгнат зле. Блейд едва ли ни блъфира. Емили, ти сигурно не си толкова глупава, че да се влюбиш в него?

— Разбира се, че е — измънка Чарлз. — Погледни я само. Мисля, че гадното копеле наистина иска да се ожени за нея. И точно това ще ѝ каже, когато ѝ предложи да избяга с него. А тя ще му повярва, както повярва и на Ашбрук. Трябва да я заключим.

— Не ставайте идиоти — каза Емили. — Мога да избягам от всяка стая в тази къща. — Тя се изправи, а кръвта течеше по вените ѝ като огън. — Но ще видите, Блейд ще поиска ръката ми и аз ще се омъжа за него.

— Той не те иска, момиче. Поне не за съпруга — поклати глава Чарлз, изгубил всякакво търпение. — Утре в три часа той няма да ти направи предложение. Той ще изнудва баща ни.

— Въпреки всичко ще ми направи предложение — възрази Емили. Гласът ѝ беше висок и напрегнат. — По дяволите, познавам го!

Бродърик въздъхна тежко.

— Не, Емили, не го познаваш. Никой не познава Блейд. Не си чувала какво се говори в клубовете за него. Този човек е обгърнат в мистериозност. Също така е и ужасно силен. Говори се, че дори мъже като Конънбъри и Пенингтън са му подвластни. Но всички са сигурни в едно — той е много богат и много опасен.

— Не ѝ казвай тези неща, татко — измърмори Девлин. — Така ще го направиш още по-интересен в нейните очи. Знаеш колко е романтично въображението ѝ.

— Чуй ме сега, Емили — каза Бродърик много сериозно. — Ти си разумно момиче, когато се занимаваш с финанси. Очаквам да бъдеш разумна и за тези неща. Това не е някаква си проклета романтична история. Това е действителността. Твоето бъдеще е под въпрос. Блейд е стар хитрец, макар че не всички хора от неговия ранг се държат като

него. Обикновено дребните мошеници искат голяма сума пари, за да пуснат момичето.

— Единствената разлика е тази — рече Чарлз, — че Блейд не е дребен мошеник.

— Убедена съм, че грешите — каза през зъби Емили. — Предложението на графа си остава валидно и аз ще го приема, дори татко да не даде съгласието си. Не можете да ме спрете.

Бродърик се почеса по слепоочието.

— Спомни си за нещастията преди пет години, скъпа. Не вярвам да искаш да преживееш още веднъж унижението да бъдеш изоставена.

— Не е същото! — изкрещя Емили. — Графът ще се ожени за мен!

— По дяволите, същото е! — извика и Бродърик. — Блейд никога няма да се ожени за теб. И докато ти обмисляш, ние всички... — той прекъсна рязко.

— Какво ще стане, татко? — Умът на Емили заработи трескаво. Когато се занимаваше с финансови въпроси, рядко ѝ се случваше да бъде заслепена от романтични пориви. — О, да — каза тя след малко. — Мисля, че започвам да разбирам защо се страхувате от графа. Той е много умен, нали?

— Виж какво, Ем, не се затормозявай с излишни подробности — отсече Чарлз, после хвърли един тревожен поглед към Девлин. — Нека татко поеме всичко в свои ръце.

— Вие не се страхувате просто за моята репутация, нали? — каза бавно Емили. — Така или иначе вече преживяхте скандала. Истината е, че Блейд може да ме отведе някъде за известно време. Може би за няколко месеца, дори за година или две. А щом се лишите от финансовите ми умения, вие тримата ще загубите Сейнт Клер Хол, както и всичко останало, на игралните маси.

— По дяволите, Емили, това не е вярно! За теб се тревожа, момиче. Ти си единствената ми дъщеря. Да не мислиш, че искам да те видя отново опетнена?

— Наистина, много умно — отбеляза Емили, като скръсти ръце. — Обзалагам се, че без мен няма да можете да задържите къщата дири една година. Понеже аз съм тази, която непрекъснато се грижи за осъществяването на разумни инвестиции.

— Не е вярно! — изсъска Чарлз. — Ти си си внушила всичко това! Най-важното в случая е твоето щастие и репутацията ти!

— Благодаря — отвърна сухо тя. — Много мило от ваша страна.

— Виж какво, Ем... — започна ядосано Девлин.

— Знаеш ли — отбеляза замислено Емили, — най-интересното е как графът е разбрал колко съм важна за финансовото ви положение.

— По дяволите — изруга Бродърик, наливайки си още една чаша вино. — Това не означава, че брат ти не е прав. Загрижен съм за теб, момиче, много съм загрижен.

— Също и ние — увери я Чарлз. — Парите нямат нищо общо с това.

— Приятно ми е да го чуя — рече Емили. — Толкова е хубаво да знаеш, че някой от семейството мисли за теб.

Тя стана и напусна стаята.

Бродърик Фарингдън си доля и последната капка от виното. Той и синовете му потънаха в мрачно мълчание.

Емили бавно се упъти към своето убежище — библиотеката. Тя седна зад голямото махагоново бюро и впери поглед в градината. Известно време седя неподвижно, после отвори чекмеджето и извади красивата кутия, в която бяха прибрани писмата на Саймън.

Беше време да напусне романтичния свят, в който живя последните няколко дни. Баща ѝ беше прав за едно нещо — цялото ѝ бъдеще бе поставено на карта. Настъпил беше моментът да направи нещо сериозно по въпроса, който стоеше пред нея. Трябваше да използва острия си ум по същия начин, както при решаването на финансовите въпроси. Емили отвори първото писмо от купчинката. Беше го чела безброй пъти и можеше да го възстанови по памет.

Уважаема мис Фарингдън,

Позволявам си да се запозная с вас чрез пощата, защото забелязах, че моите и вашите интелектуални интереси съвпадат. Научих, че проявявате интерес към някои поеми, наскоро издадени от мистър Паунд. Той бе така добър да ми даде вашия адрес...

След като в продължение на един час препрочита писмата и премисли всичко, случило се между нея и Саймън през последните няколко дни, Емили реши да направи неизбежната равносметка.

Първото ѝ заключение беше, че семейството ѝ е право. Саймън бе установил връзката си с нея с единствената цел да я използва в отмъщението си срещу баща ѝ. Цялата поредица от събития, за които досега ѝ се струваше, че са поднесени от благосклонната съдба, се разкриха в истинския си, ужасен и безмилостен образ.

Но след като препрочете писмата на Саймън, Емили стигна и до второ заключение — човекът, написал тези прочувствени и интелигентни писма, не можеше да бъде чудовището, за каквото се опитваше да го представи Бродърик Фарингдън. А третото заключение беше, че тя все още е влюбена в мистериозния дракон със златните очи, дошъл от Изтока. Емили си припомни, че произхожда от семейство на картоиграчи и вече е време да поеме своя риск за собствената си съдба. Тя взе един лист хартия и написа следното писмо:

Милорд,

Трябва да ви видя незабавно. Моля ви, направете ми удоволствието да се срещнем тайно там, където за пръв път обсъждахме моята поема. Умолявам ви да проявите дискретност и внимание и да не казвате на никого. Всичко е поставено на карта.

Ваш приятел.

Емили огледа още веднъж написаното и удари звънеца, за да повика слугата. Надяваше се, че всичко е изложено толкова неясно, че никой няма да се досети за истинската цел на писмото. Човек трябва да бъде много внимателен, когато си урежда тайни срещи.

Саймън я чакаше край езерото. Тя въздъхна с облекчение, когато видя кафявия му жребец, вързан за едно дърво.

Драконът тръгна към нея между дърветата, а златните му очи светеха. Емили бе много притеснена.

— Както виждате, получих писмото ви, мис Фарингдън — каза графът и протегна ръце, за да ѝ помогне да слезе от кобилата.

— Благодаря, милорд — нарочно сухо отговори Емили, като се стараеше в гласа ѝ да няма дори нотка на вълнение. Топлината на ръцете му проникна през плата на дрехите ѝ. — Няма да ви отнема много време; и без това е късно.

Тя се обърна живо и тръгна към потока. Саймън я последва. Черните му ботуши не издаваха никакъв звук, докато тъпчеха покриващите земята листа.

Емили седна точно на камъка, където Саймън я целуна за пръв път, после го погледна крадешком изпод периферията на бонето си. Той не се усмихваше. Беше подпрял единия си крак на камъка, сложил ръце на коляното си и чакаше.

Този мъж умее да чака, помисли си Емили. Чакал е двадесет и три години за своето отмъщение.

— Говорих с баща си и братята си. Изяснихме някои неща — започна бавно Емили.

— Наистина ли?

Тя се загледа в потока и отговори:

— Искам да знаете, милорд, че напълно разбирам причините за странния начин на отмъщение, който сте избрали. Аз вече съм имала подобно драстично преживяване. Ние двамата не се различаваме много.

— Както виждам, баща ви е бил доста разговорлив.

— Той просто обясни какво се е случило преди години — как семейството ми се е сдобило със Сейнт Клер Хол и за ужасната смърт на вашия баща. Имате право да искате отмъщение.

— Вие сте твърде схватлива, скъпа.

Емили се зачуди дали Саймън не ѝ се подиграва. Трудно беше да се отгатне по студения му тон. Тя си пое дъх и продължи:

— Разбирам, че вие не възнамерявате да поискате официално ръката ми. Желаете да избягате с мен и да ме държите като метреса за няколко месеца... или поне докато баща ми се откаже от Сейнт Клер. Без съмнение през това време ще ми обещавате брак.

— Само за няколко месеца ли?

— Толкова време, колкото е достатъчно за моето семейство да се изправи пред финансови затруднения. Тогава ще се принудят да се

откажат от къщата. Без моите познания по финанси те няма да могат да управляват разходите си и ще се предадат бързо, особено ако успеете да ги вкарате в достатъчно голяма игра на карти. Веднага щом си върнете Сейнт Клер Хол, вие ще ме изпратите обратно на моето семейство.

— Направо в стила на Макиавели.

Емили се почувства задължена да смекчи положението.

— Всъщност, милорд, това е много добър план.

— Благодаря — каза меко Саймън. — Предполагам, че всичко ще се провали, след като го разкрихте.

— О, не, все още можете да го осъществите, само че се нуждаете от моето съдействие. И знаете много добре, че ще го имате, милорд.

Той вдигна от земята едно малко клонче и започна да си играе с него.

— Заявявате ми, че желаете да избягате с мен и да живеете известно време като моя любовница?

Емили стисна ръцете си една в друга и отвърна:

— Да, ако това е единствената ми възможност. Знаете, че изпитвам дълбоки чувства към вас, милорд. Естествено бих предпочела да се омъжа за вас и да живея с вас до края на живота си, а не само няколко месеца или година.

— Разбирам.

— Зная, че първоначално не сте възнамерявали да се ожените за мен, но бих се радвала, ако намеренията ви междуременно са се променили.

Саймън мълча в продължение на няколко секунди, след това стисна, преви клончето в пръстите си и попита:

— Какви намерения?

— Разбирам, че не съм това, което мъж с вашето положение би желал за съпруга — отвърна Емили с наведени очи. — Аз нямам право да говоря, а и вие в момента не изпитвате никакви топли чувства към който и да е Фарингдън. Освен това в моето минало съществува и онзи злополучен инцидент... Но смятам, че за няколко години мога да се справя с недостатъците си.

— Мис Фарингдън, вие никога не сте спирали да ме учудвате. Не мога повече да ви слушам.

— Говоря много сериозно, милорд. Искам да подчертая, че ако се ожените за мен, семейството ми ще стане зависимо от вас. Те няма да могат да ползват моите финансови услуги, без да поискат разрешение от вас. Нима това не е достатъчно за едно отмъщение?

— Интересна идея.

— Ще принудите всички Фарингдънови да зависят изцяло от вас, като марионетки в ръцете ви.

Саймън се замисли.

— Това е вярно.

Емили прехапа устни от напрежение.

— Моля ви, имайте предвид и нещо друго, милорд. Мисля, разбирате, че аз ще бъда прекрасна съпруга. Аз ви разбирам много добре, а и ви познавам прекрасно от вашите писма. Интелектуално си допадаме много. Между нас има връзка, каквато не съществува между повечето двойки.

— Значи няма да ме отегчавате?

— Убедена съм, че през годините ще открием още свои взаимни интереси. Предполагам, че подобно партньорство ще бъде истинска награда за мъж с вашите умствени способности.

— Смятате, че нашите взаимоотношения ще продължат на високо ниво — така, както започнаха? Вие виждате нашата връзка като интелектуален съюз на хора с еднакви разбирания, така ли?

— Да, точно така — каза Емили, зарадвана от проявения интерес. — Милорд, зная, че не сте влюбен в мен, и осъзнавам, че няма да приветствате каквито и да са романтични изблици от моя страна. Уверявам ви, няма да изисквам същото и от вас.

— Мис Фарингдън, вие ме шокирате.

— А вие ме нервирате — хапливо отвърна тя.

— Ни най-малко. Просто се чудя какво ви кара да мислите, че няма да одобря един изблик на страст от ваша страна.

Емили погледна надолу към скръстените в скута ѝ ръце, за да прикрие червенината по бузите си, и отговори:

— Подробният анализ на случката в библиотеката снощи, милорд.

— Какво за снощи?

Емили леко изхлипа.

— Помислих си, че вие отказвате моето предложение за незаконна връзка, понеже сте твърде галантен и благороден. Предположих, че се въздържате да правите любов с мен, защото не можете да си позволите любовна авантюра с жена, за чието добро име сте загрижен въпреки срамното ѝ минало.

— С други думи, вие смятате, че се държах като джентълмен, какъвто и би трябвало да съм.

— Да — отвърна тя бързо. — Сега разбирам, че отхвърлихте недостойното ми предложение, тъй като не ме обичате.

— Ясно.

— И понеже не възнамерявате да се оженим, знаейки, че баща ми ще ви даде това, което поискате, няма нужда да разигравате страст, каквата в действителност не изпитвате. Естествено трябва да се вземе предвид обстоятелството, че се държахте като истински джентълмен. Всъщност по-правилно е да се каже като джентълмен, който търси отмъщение. Но аз вярвам, че по природа сте благороден и великодушен.

— Ласкаете ме.

— Милорд, разрешете ми да приключа. Ще ви изтъкна изгодите, които би могъл да ви донесе нашият брак. Ще постигнете целта си да отмъстите на семейството ми. Ще се сдобиете със съпруга, с която бихте могъл да общувате на високо ниво. Гарантирам ви, че няма да ви тормозя с моите изблици на страст... Има и още нещо.

— Аз вече съм предоволен от късмета си, но, моля ви, продължете.

Емили изправи глава.

— То е очевидно, милорд. Ще спечелите моите способности по финансовите въпроси.

Очите на Саймън леко проблеснаха.

— Това наистина е интересна идея.

— Милорд, помислете — рече напрегнато тя. — Знам, че сте много богат, но искам да ви напомня, че и най-голямото богатство може да се пропилее. Няколко погрешни инвестиционни решения, няколко ноци на игралната маса, проблеми на борсата — и всичко може да се превърне в развалини.

— Но щом вие сте край мен, ще бъда защитен от всякакви загуби. Така ще мога да изкарам години, нали?

Емили почувства, че е уредила сделката, и започна да мечтае.

— Да, милорд, точно така. Мислете за това като за брак с богатата наследница. Моите способности ще гарантират сигурността ви точно така, както и на моето семейство през последните няколко години.

— С други думи, скъпа, вие ми заявявате, че като се оженя за вас, ще направя една добра инвестиция.

Емили се отпусна за пръв път след провала на сбирката в Сейнт Клер Хол и се усмихна ослепително.

— Именно, милорд. Като се ожените за мен, ще направите най-добрата си инвестиция... — Тя млъкна завладяна от угризенията на съвестта си. Усмивката ѝ повехна. — Трябва да се има предвид и нещастният инцидент в миналото ми. Разбирам, че това е голям минус. Но ако стоя в провинцията и не се опитвам да се появявам в обществото, може би никой няма да разбере.

— Мис Фарингдън, уверявам ви, че този случай въобще не ме интересува.

— Вярвате ли, че ще можем успешно да прикрием скандала? — попита разпалено тя.

— Мога със сигурност да ви кажа, че той ще заглъхне сам, след като се оженим.

ГЛАВА 6

Бродърлик Фарингдън, барикадиран зад махагоновото бюро в библиотеката, с широко отворена от изумление уста се втренчи в посетителя.

— Да се ожените за нея? Проклятие, човече! Не говорите сериозно, нали? Каква дяволска игра играете сега? И двамата знаем, че човек с вашата титла не може да се ожени за момиче с лошо минало!

— Трябва да ви предупредя да бъдете много внимателен, когато говорите за моята годеница. Фактът, че сте баща на Емили, няма да ми попречи да ви извикам на дуел. Всъщност ще ми достави голямо удоволствие.

Саймън се приближи до бутилката с коняк и си сипа една чаша от кехлибарената течност. Знаеше, че това фамилиарно държание ще разгневи още повече и без това объркания и ядосан Бродърлик Фарингдън.

— Няма да ви спре? На дуел? По дяволите, Блейд! Не вярвам на ушите си! Кажете ми какво става тук, проклет да сте! Знам какви са истинските ви намерения — искате да ме изнудите да ви дам Сейнт Клер под заплаха, че ще направите дъщеря ми своя любовница.

— Какво ви кара да мислите така? Уверявам ви, че намеренията ми са съвсем почтени.

— Вървете по дяволите! Чувал съм достатъчно за вас — известен сте като голям хитрец. Тук става нещо странно. Защо искате да се ожените за дъщеря ми?

Саймън гледаше през прозореца и бавно отпиваше от чашата си.

— Моите причини не съвпадат с вашите предположения. Нека просто ви кажа, че съм убеден, че двамата с нея ще се чувстваме добре заедно.

— Заклевам се, че ако искате да й причините нещо лошо, ще си платите за това!

— Приятно ми е да чуя, че изпитвате бащински чувства към нея. Но не се опитвайте да ме уплашите; нямам намерение да й причинявам

страдания — Саймън хвърли през рамо един поглед към лавицата с книги — поне докато тя не ми създаде твърде много неприятности — добави той, като леко промени интонацията на гласа си.

— Мислите, че ще ви дам Сейнт Клер Хол като зестра? Това ли е вашата игра? — попита Бродърик. — Ако е така, то трябва да размислите отново.

— О, да, мистър Фарингдън, вие ще ми дадете Сейнт Клер Хол. Възнамерявам да взема и двете — къщата и дъщеря ви.

— Вървете по дяволите! Как смятате да ви дам къщата и дъщеря си?

— Ако искате да се виждате с Емили, ще трябва да получите разрешение от мен. И двамата знаем, че ако искате да продължите да общувате с нея, ще правите това, което аз ви кажа. А ако й забраня да се среща с вас — нещо, което като неин съпруг ще съм в правото си да сторя — знаете каква ще бъде съдбата ви: Сейнт Клер Хол ще бъде разпродадена на търг до три месеца. Най-много до шест.

— Мога да запазя тази къща. Направих го, докато Емили беше малка — изсъска Бродърик.

— Да, успяхте. Отначало това ми се виждаше доста странно. Първото нещо, което направих щом се върнах в Лондон, бе да проверя как са вървели нещата при вас, преди да блесне талантът на Емили. Както често се случва, човекът, който се занимава с моите дела, познава Дейвънпорт и той му изпял всичко след няколко чаши вино.

— Как смееете да се намесвате в личния ми живот?

— Отговорът беше много прост — продължи невъзмутимо Саймън, разклащайки коняка в чашата си. — След като сте получили богатството на баща ми, Вие сте се отдали на хазарта и само благодарение усилията на вашата съпруга това богатство се е съхранило. Още повече, че по това време синовете ви са били твърде млади, за да поемат безотговорния път на баща си.

— По дяволите, баща ви загуби в честна игра, след което богатството му вече не беше негово, а мое!

— Не съм съвсем сигурен, че е било в честна игра.

Бродърик побледня.

— Да не би да ме обвинявате в измама?!

— Успокойте се, Фарингдън. Не ви обвинявам, не мога да докажа нищо — оттогава са минали много години. Просто си мисля и си

задавам някои въпроси — моят баща беше чудесен картоиграч и никога не си позволяваше крайности. Всеки би се зачудил.

— Върви по дяволите!

Саймън се усмихна леко доволен от безсилната ярост в гласа на Бродърик.

— Дори богатството на Блейд не може да бъде вечно. И точно когато сте били вече изпаднали в тежко положение, ви е споходило щастието. Починала е лелята на Емили по майчина линия. Жената оставила на Емили голяма сума пари, но направила непростимата грешка да ви определи за неин настойник. Вие сте поели наследството, когато Емили била на шестнадесет години. А после нещата отново се влошили, нали?

— Копеле! Намеквате ми, че съм прахосал наследството на дъщеря си, така ли?

— Точно така сте направили.

— Похарчих парите за нея и за тази къща! — изръмжа Фарингдън.

— А какво ще кажете за вашия живот в Лондон, за прекрасните коне, елегантните дрехи и дълговете от игра на карти? Както казах, парите са били похарчени още преди дъщеря ви да завърши училище. Дори се съмнявам, че по това време сте се виждали често с нея — даже и да ви се е искало. Но, разбира се, не сте имали подобни намерения, защото тя вече е започвала да проявява своя забележителен талант. Дейвънпорт е разказал и за това, а също и за начина, по който сте се разпореждали с парите.

— Нямаше никакъв смисъл да ѝ отделям време. Тя не е достатъчно привлекателна за съпруга...

— Но вие и не искахте да ѝ помогнете да сключи добър брак, като ѝ предоставите хубава зестра, нали?

— По дяволите, майка ѝ почина на следващата година. Бяхме опечалени и не ни беше до сватба. После Емили избяга с онова копеле — Фарингдън свъси вежди и погледна тъжно. — Тя беше опетнена, сър. Ясно ли се изразявам? Напълно опетнена.

— Това е въпрос на лично виждане — отвърна Саймън, поставяйки на масата празната си чаша. — Така. Искам от вас и синовете ви да освободите Сейнт Клер Хол не по-късно от деня на

венчавката. Предполагам, че ще определим датата за първата седмица на април.

— Но това е само след шест седмици!

— Не виждам причина да отлагам. Уредихме финансовите въпроси, а и не вярвам Емили да иска продължителен годеж. Бих желал да прекарам медения си месец тук, в Сейнт Клер Хол, така че вие и синовете ви иде трябва да се изнесете дотогава Персоналът може да остане. Емили е привързана към слугите, а и те, изглежда, са добре обучени.

— Трябва да се уредят някои неща — извика отчаяно Бродърик. Саймън се усмихна иронично.

— Няма какво да се урежда. Ще оставите на мен да се грижа за дъщеря ви.

— Просто не вярвам, че това става с мен — Бродърик изглеждаше като риба, която току-що са извадили от водата. Той се задъхваше, а лицето му бе добило неестествен цвят. — Не можете да искате да се ожените за нея! Не и след скандала преди пет години! Помислете за титлата си!

— Предупредих ви да не говорите повече за тези неща, Фарингдън. Смятам, че сделката е уредена.

— Не, за Бога, не! Ще говоря с Емили. Тя е умно момиче, въпреки че е склонна към глупаво фантазиране на романтични теми. Ще я убедя, че вие не сте за нея.

— Разбира се, вие сте в правото си да опитате, но се съмнявам, че ще успеете да промените решението ѝ — каза поверително Саймън. — Но знайте, че единствената ви възможност да продължите да виждате Емили, е да правите това, което аз искам.

— По дяволите, това е сатанински бизнес! Тя е единствената ми дъщеря!

— Трябва да се задоволите с това, което ви предлагам. А защо не попитате Емили дали мисли като вас?

Саймън отиде до лавицата, намери скрития лост и го натисна. Лавицата се отдели безшумно от стената и Емили, която очевидно бе долепила ухо от другата страна, се просна по очи върху ботушите на Саймън.

— По дяволите — изруга тя.

— Мили Боже, какво става? — Бродърик с изумление гледаше дъщеря си и прохода в стената.

Емили се изправи на колене, като се опитваше да загаси свещта, която държеше в ръката си, да оправи роклята си и да си сложи очилата — всичкото това едновременно. После се нахвърли върху Саймън, който се извисяваше над нея:

— Как разбрахте, че съм там, милорд?

— Не забравяйте, че ние с вас общуваме на високо равнище, скъпа. В царството на метафизиката интелектуалната връзка несъмнено е всекидневие.

— О, да, разбира се — усмихна се радостно Емили.

Саймън се наведе и ѝ помогна да се изправи. Питаше се дали е постъпил правилно, като я издаде. Познаваше я много добре и знаеше, че не би могла да устои на изкушението да подслуша какво си говорят двамата с баща ѝ. Особено след като съществуваше удобен таен проход, откъдето се чуваше всичко.

Емили въздъхна дълбоко, изтупвайки праха от муселинената си рокля с цвят на праскова.

— Значи толкова за достойнството ми. Но поне направихте сделката, нали? — Тя погледна Саймън изпълнена с надежда. — Ще се оженим, нали?

— Да, скъпа — увери я той. — Както скоро ще откриеш, аз притежавам много недостатъци, но не съм глупав. Не мога да пропусна шанса да направя най-добрата инвестиция в живота си.

Две седмици по-късно, през една мрачна и влажна утрин, Саймън седеше в библиотеката на градската си къща и четеше писмото на Емили, пристигнало по време на закуската. Както обикновено, то съдържащо описание на дискусиите в литературния кръжок, които напоследък очевидно бяха посветени изцяло на творбите на Байрон. Естествено Емили му изпращаше и новите строфи от „Мистериозната дама“, както и няколко несвързани бележки за времето.

Като приключи с четенето, Саймън се почувства разочарован. Беше очевидно, че Емили се съпротивлява яростно на изкушението да включи в писмото нещо, което би могло да бъде изтълкувано като изблик на страст.

Саймън внимателно сгъна писмото и се загледа в огъня. След минута размисъл той посегна към изящния китайски чайник, който беше до него на камината, и си наля чай в също така изящна чашка, декорирана със зелени и златни дракони. Повдигна чашата към устните си, но спря, загледан в рисунката на митичния звяр.

Емили го бе нарекла дракон, а докато произнасяше тази дума, очите ѝ бяха изпълнени с почуда, страст и лудо женско възхищение. Саймън огледа стаята, в която седеше. Без съмнение, когато види градския му дом, за нея той ще бъде леговището на звяра.

Цялата къща бе изпъстрена с богати, екзотични цветове, които той се бе научил да цени, докато живееше на Изток: китайско червено, тъмнозелено, наситено черно, блестящо златисто. Голямата му библиотека беше пълна със спомени от далечните земи, които беше посещавал. Богатият на орнаменти ориенталски килим бе в чудесна хармония с мебелите, покрити с черен лак и изрисувани с митични сцени. Тежките канапета от тиково дърво и фотьойлите бяха застлани с червено кадифе, набраздено от златни ивици.

Масивното бюро, изработено в Кантон, бе украсено със сложни инкрустации, дело на изключителен майстор. Няколко урни, пълни с тамян, изпълваха въздуха с аромат, типичен за Индия. Край камината бяха разхвърляни огромни възглавници, обшити със златиста коприна.

И навсякъде имаше прекрасно изваяни скулптури на дракони и много други страховити митични същества от фолклора на Далечния Изток. Драконите бяха зелени, черни, червени и златни, всичките инкрустирани със скъпоценни камъни. Накъдето и да погледнеше човек в библиотеката, виждаше фантастични зверове с очи от смарагд и рубин, златни крила, лапи от оникс и опашки от топаз.

Саймън предполагаше, че всичко това ще се хареса на Емили.

Той вдъхна от парата на ароматния „Леп Сенг“, облегна глава върху тъмночервената възглавница на стола и се замисли за предстоящата сватба. Не знаеше кога точно реши да се ожени за Емили Фарингдън. Определено нямаше такива намерения, когато преди няколко месеца кроеше плановете си, но животът го бе научил да променя решенията си в зависимост от обстоятелствата.

Той бе започнал да обмисля наум отговора на писмото ѝ, когато необикновено грозният му иконом оповести, че е пристигнала лейди Араминта Мериуедър. Саймън стана на крака точно в мига, когато

една жизнена дама, в края на четиридесетте, се втурна в стаята обвита в аромат на скъп парфюм...

Както обикновено лейди Мериуедър бе облечена по последната дума на модата. Сега носеше светлосиня рокля от мериносова вълна с дълги ръкави и тънък волан. Необичайно високият за жена ръст ѝ придаваше царствен вид. Изпод модерната ѝ шапка се подаваха сиви къдрици. Очите ѝ имаха същия жълт цвят като тези на Саймън. Красивото ѝ, благородно лице беше зачервено от студа.

— Саймън, току-що се върнах в града и веднага научих за годежа ти. За една Фарингдън! Разбира се, пристигнах веднага. Не мога да повярвам! Напълно неочаквано, без дори да загатнеш! Трябва да ми разкажеш всичко, скъпо момче.

— Здравей, лельо Араминта — рече Саймън, като ѝ целуна ръка и я покани да седне срещу огъня. — Радвам се, че дойде да ме видиш. Смятах да ти се обадя утре.

— Не можех да чакам до утре — отвърна Араминта. — А сега искам да зная какво точно става тук. Как така се реши да се сгодиш за мис Фарингдън?

Саймън се усмихна едва-едва.

— Все още не съм напълно сигурен как точно стана всичко. Мис Фарингдън е изключително, необикновено създание.

Очите на Араминта заиграха.

— Но ти си твърде умен, за да се хванеш на игрите на която и да е жена.

— Така ли?

— Разбира се, че е така! Саймън, не си играй с мен. Знам, че криеш нещо. Ти винаги кроиш интриги. Заклевам се, че си най-големият хитрец, който някога съм срещала, и в този град няма човек, който да не е съгласен с мен. Но, разбира се, на мен можеш да се довериш.

Саймън отново се усмихна.

— Ти си единственият човек в цяла Англия, на когото имам доверие, лельо Араминта. Знаеш това.

— Тогава ти е ясно, че няма да кажа нито дума някому за плановете ти. Да не би да си разработил някакъв чудовищен заговор, който да унищожи Фарингдънови?

— В първоначалните ми замисли настъпиха някои промени. — каза Саймън, — но ще си върна Сейнт Клер Хол.

Араминта сви тънките си, елегантно извити вежди.

— Наистина ли? Как го постигна?

— Къщата ще бъде зестрата на моята съпруга.

— О, скъпи, знам, че къщата ти е завладяла ума от деня, в който почина баща ти, но струва ли си само за това да се жениш за мис Фарингдън?

— Емили Фарингдън не е като другите Фарингдънови и скоро въобще няма да е Фарингдън. Тя ще бъде моя съпруга.

— Не ми казвай, че това е любов! — възкликна Араминта.

— Повече е инвестиция, или поне така си мисля.

— Инвестиция? Саймън, какво става всъщност?

— Аз съм на тридесет и пет години — отвърна той, загледан в пламъците в камината, — и съм последният от рода. От известно време ми говориш, че е време да изпълня дълга си и да се задомя.

— Разбира се. Но ти си графът на Блейд, притежаваш огромно богатство... Можеш да избираш. Защо се спря точно на мис Фарингдън?

— Мисля, че беше обратното. Тя се спря на мен.

— Мили Боже, не мога да повярвам на ушите си! Предполагам, че поне на външен вид е като другите от рода си — висока и руса?

— Не, тя е по-скоро ниска, има червена коса и лунички, носят ѝ е чип и почти винаги носи очила. Прилича по-скоро на интелигентна фея, но има навика да казва „по дяволите“, когато е ядосана.

— Божичко! — лейди Мериуедър беше истински ужасена. — Саймън, какво си направил?

— Всъщност смятам, че тя ще предизвика сензация, когато я въведеш в обществото, лельо Араминта.

— Искаш аз да я представя?! — отначало Араминта изглеждаше изплашена, но после като че ли се заинтригува от предизвикателството. — Искаш да предизвикам с малката фея обществен триумф?

— Не виждам никой по-подходящ за тази задача. Това е деликатна работа. Страхувам се, че Емили се нуждае от водач, тъй като никога не е била в обществото. Но не искам да бъде депресирана и обезсърчена от твърде много указания и съвети. Смятам, че ти имаш

нужните способности и ще успееш да насочиш правилно нейните необикновени качества.

— Саймън, не съм убедена, че има начин да се овладее една крехка, червенокоса фея, която казва „по дяволите“, когато е ядосана.

— Глупости, ще намериш начин. Имам ти пълно доверие.

— Е, ще се постарая. Това е най-малкото, което мога да направя за теб след всичко онова, което ти си направил за мен, Саймън. Ако преди няколко години не ме беше избавил от страхотната бедност, още щях да съм на онази проклета купчина камъни в Нортъмбърленд.

— Нищо не ми дължиш, Араминта — каза Саймън. — Аз съм този, който трябва да ти бъде вечно благодарен за това, че ми помагаше да се грижа за мама, и за това, че продаде последните си бижута, за да ми купиш офицерски чин.

Араминта се засмя.

— Това, че ти дадох старт в живота, беше най-добрата ми инвестиция. Бижутата и дрехите, които мога да си купя сега, струват много повече от онези, които тогава продадох.

Саймън повдигна рамене.

— Ти го заслужаваш. А сега по въпроса за жена ми. Както ти казах, ще оставя всичко в твои ръце. Но трябва да те уведомя, че съществува и един евентуален проблем.

Араминта го погледна внимателно.

— Каква е същността на този евентуален проблем?

— Годеницата ми е твърде импулсивна и преди няколко години е преживяла един твърде неприятен инцидент.

— Инцидент? — попита Араминта с явно заплашителен тон. — Колко лош е този инцидент?

— Както ми обясни Емили, тя — водена от временен изблик на страст — избягала с един млад мъж.

— Мили Боже!

Араминта се облегна на възглавницата и за миг затвори очи от ужас, после хвърли на племенника си укорителен поглед.

— Колко неприятно! Баща ѝ успял ли е да ги спре, преди да минат границата на благоприличието?

— Младият мъж определено не е имал намерение да се ожени за нея. Във всеки случай Емили прекарала една нощ с него в някаква

страноприемница. Фарингдън я намерил едва на следващия ден и я прибрал вкъщи.

— На следващия ден? Той не е успял да ги намери цял ден? — Араминта бе напълно шокирана. Тя се приведе напред; в очите ѝ гореше гняв. — Саймън, ти не говориш сериозно, нали? Това е някаква странна шега, която си правиш с бедната си леля. Признай!

— Това не е шега, лельо Араминта. Ще си взема за съпруга жена с лошо минало. Но не се плаши, аз ще се погрижа то да бъде забравено.

— Мили Боже, Саймън! Но как?

Той повдигна рамене без каквото и да е притеснение.

— Моята титла и богатство са напълно достатъчни. И двамата знаем това. Освен това аз лично ще пресичам всеки слух, който се появи.

— О, небеса! На теб ти е приятно, нали? — с разбиране го погледна Араминта. — Осигуряваш си едно голямо приключение.

— Скоро ще разбереш, че Емили носи особен аромат в живота на всеки човек.

— Саймън, ще полудея. Момичето може да е оригинално, а ти обичаш необикновените неща. Ала и двамата знаем, че не можеш да се ожениш за жена, която не е девствена, независимо колко е чаровна. Едно е, когато една жена има дискретни връзки след сватбата си и съвсем друго — когато е била въввлечена в скандал с мъж, преди да се венчала. Та ти си графът на Блейд и трябва да мислиш за своята титла и положение в обществото!

Саймън отмести очи от огъня и развеселен погледна леля си.

— Ти не ме разбра, лельо Араминта. Уверявам те, тя е чиста като утринна зора.

— Но ти току-що каза, че преживяла голям скандал. Каза, че избягала с някакъв млад мъж и прекарала нощта с него.

— Ти не знаеш какво точно се е случило през онази нощ — възрази Саймън, — а аз съм напълно убеден, че Емили не е делила легло с младежа.

— Откъде си толкова сигурен? — учуди се Араминта. — Освен ако вече не си преспал с нея.

— Не, за съжаление не съм. Уверявам те, че с нетърпение очаквам първата си брачна нощ. Предполагам, че ще бъде много

вълнуващо изживяване.

— Тогава защо си сигурен, че тя е невинна? — попита нетърпеливо лейди Мериуедър.

Саймън се усмихна.

— Трудно е да се обясни. Мога само да ти кажа, че аз и Емили установихме уникален начин на общуване, който протича на по-високо ниво.

— По-високо ниво?

— Става дума за света на метафизиката. Твоят проблем, лельо Араминта, е, че не четеш съвременна поезия. Повярвай ми, подобни неща се изясняват на по-високо ниво, където две сродни души плуват в сферата на интелектуалните емоции.

Лейди Мериуедър безмълвно се втренчи в него.

— Откога си се отдал на интелектуални изживявания на високо равнище? Познавам те достатъчно добре и съм сигурна, че кроиш нещо. Чувствам го.

— Нима? Колко интересно. Може би и ти получаваш достъп до знанията си от някакво по-високо ниво, лельо Араминта.

Обикновено лорд Ричард Ашбрук не посещаваше предпочитаните от Саймън клубове. Следователно елегантният млад поет трябваше да бъде търсен из малките клубове по Сейнт Джеймс стрийт, където се събираха контетата.

Саймън го откри в една зала за игра на карти. Ашбрук играеше с лудо безразсъдство, което бе много модерно по онова време. Саймън веднага разбра, че Ашбрук е мечта за всички момичета. Той безспорно беше много красив. Красотата му отговаряше точно на стила, наложен от Байрон — черна коса, черни очи и резки, почти сприхави извивки на устните.

Саймън чакаше спокойно, седнал в люлеещия се стол, като се развличаше с бутилка бяло вино и някой и друг вестник. Към полунощ жертвата му стана от игралната маса. Ашбрук се присъедини към някакъв свой познат и двамата се упътиха към вратата на клуба, говорейки си нещо за търсене на по-интересни забавления.

Саймън стана и бавно ги последва. Не предприе нищо, докато Ашбрук не спря една карета и се качи в нея. Когато неговият другар

понечи да го последва, Саймън направи няколко крачки и го хвана за рамото. Мъжът се обърна с явно раздражение. Той беше по-възрастен от Ашбрук и имаше много по-прахоснически вид от него. Освен това беше много пиан. Саймън го познаваше — името му беше Крофтън, известен комарджия.

— Какво е това? Кой сте вие? — попита Крофтън с провлачен, дрезгав глас. Лицето му, някога красиво, беше изкривено от раздражение.

— Бих желал да говоря с Ашбрук. Страхувам се, че ще трябва да почакате за друга карета.

Саймън го избута леко, колкото да го отстрани от пътя си.

— Дяволите ви взели — изръмжа Крофтън, опитвайки се да запази равновесие.

— Гросвенър скуер — каза Саймън на кочияша, като се качи в каретата и хлопна вратата.

Ашбрук, излегнат в тъмното купе, го посрещна с нескрита неприязън.

— Какво, по дяволите, става тук? Вие сте Блейд, нали?

— Да, аз съм Блейд — Саймън седна и каретата тронаво потегли по претъпканата улица.

— Какво направихте с Крофтън? Аз и той имахме планове за тази вечер.

— Няма да ви отнема много време. След като стигнем до дома ми, ще можете да се върнете и да приберете приятеля си. А междуременно ние с вас ще изясним един малък въпрос.

— За какво говорите? Какво да изясняваме? — явно отегчен, Ашбрук извади от джоба си кутия с енфие и смръкна.

— Можете да ме поздравите, Ашбрук. Ако все още не сте научили — ще се женя.

Погледът на Ашбрук стана сериозен.

— Чух.

— Следователно знаете, че младата жена, за която възнамерявам да се оженя, не ви е непозната.

— Емили Фарингдън — Ашбрук извърна глава и се загледа през прозореца на каретата.

— Да, Емили Фарингдън. Преди пет години вие и моята годеница сте имали едно малко приключение.

Ашбрук бързо се обърна.

— Тя ви е казала за това?

— Емили е много честна млада жена — каза спокойно Саймън.

— Дори да иска, не знае как да излъже. Освен това зная, че от опита за интимна близост между вас през онази нощ не е излязло нищо.

Ашбрук въздъхна и отново се загледа в тъмните улици.

— Още от самото начало тръгна зле.

— Емили е непредсказуема.

— Не възразявам, сър. Но Емили Фарингдън е не само непредсказуема — тя е опасна. Предполагам, че ви е разказала всичко.

— Всичко — потвърди Саймън.

— Главата ме боля три дни след удара, който ми нанесе с онази проклета саксия.

— Наистина ли? За вида си Емили е твърде силна.

— През нощта едва не умрях от студ на сламеника в трапезарията. Онова копеле, съдържателят, ми заяви, че нямал свободна стая. Лично аз смятам, че жена му го подучи да ми го каже. Един Бог знае защо тя се застъпи за мис Фарингдън. Никога преди това не беше виждала момичето.

— Много хора се застъпват за мис Фарингдън. Тя има доста приятели. Но отсега нататък аз ще имам привилегията да я пазя и вие много скоро ще се убедите в това.

Ашбрук му хвърли бърз поглед.

— Искате да ми кажете нещо, Блейд?

— Просто искам да ви кажа, че всеки път, когато чуете да се говори за вашето приключение с мис Фарингдън, вие много ясно ще заявявате на всички, че не е имало никакво приключение.

— Искате да се преструвам, че нищо не се е случило?

— Точно така.

— Но то се случи! Уверявам ви, никога не съм имал намерение да говоря за това, но вие лично можете да твърдите, че не се е случило.

— Ще се учудите, ако разберете как всичко може да изчезне, ако човек има сила, титла и богатство. И, разбира се, малко съдействие от някои кръгове.

Ашбрук опули очи.

— Смятате, че скандалът може да се потули?

— О, да. Мога да го направя.

Ашбрук се колебаеше и беше очевидно, че се чувства неловко. После се усмихна насила и смръкна още малко енфие.

— И какво очаквате да кажа, ако някой повдигне този въпрос?

— Ако някой е толкова нахален да ви зададе такъв въпрос, ще му отговорите, че не сте били в Литъл Дипингтън по това време и не знаете нищо за никакъв скандал. Ще казвате, че по същото време сте били в Къмбърленд, където сте се учили от Коулридж, Уърдсуърт и другите поети от „езерната школа“.

— Трябва ли? — проточи Ашбрук. — Толкова е неприятно.

— Да, боя се, че трябва.

в продължение на няколко тягостни секунди Ашбрук го гледаше мълчаливо, опитвайки се да отгатне мислите му.

— Говори се, че сте доста мистериозна личност, Блейд — винаги кроите тъмни планове, които другите разгадават едва когато вече е твърде късно. Сигурно и сега имате нещо предвид. Каква игра играете с мис Фарингдън?

— Моите намерения не ви засягат, Ашбрук.

— Защо тогава трябва да ви помагам, като лъжа за случилото се преди пет години?

— Ако не го направите, аз пък ще направя това, което някой от мъжете в семейство Фарингдън е трябвало да стори преди пет години. Ще ви извикам на дуел.

Ашбрук рязко се изправи.

— Да ви вземат дяволите!

— Ако попитате някой от тълпата, която се упражнява в галерията на Мантън, ще научите, че съм отличен стрелец. А сега ви желая лека нощ, Ашбрук. Това беше много полезна вечер.

Саймън почука с бастуна си по покрива на каретата и кочияшът спря конете.

Ашбрук се наведе напред, докато Саймън отваряше вратата. Тъмните му очи гледаха изключително съсредоточено.

— Вие не знаехте нищо, нали? Докато аз не ви казах за саксията и за всичко онова, което се случи между мен и Емили? Всичко е лъжа.

Саймън се усмихна.

— Грешите, Ашбрук. Зная от самото начало, че между вас и Емили не е имало нищо сериозно. Моята годеница обича приключенията, но съвсем не е глупава. Аз изобщо не се интересувам

от подробностите около инцидента. Но все пак бъдете благодарен на саксията.

— Защо?

— Това е единствената причина, поради която ви оставям да живеете.

Ашбрук се облегна назад и потърси кутията с енфие. Очите му бяха гневни.

— Вървете по дяволите! Това, което се говори за вас, е истина. Вие сте едно хладнокръвно копеле. И знаете ли, мисля, че съжалявам малката Емили.

Десет дни по-късно Саймън отново седеше в своята библиотека, пълна с дракони, и се радваше на последното писмо на Емили, когато икономът внезапно прекъсна удоволствието му и му съобщи, че има неочаквани гости.

— Двама джентълмени от семейство Фарингдън желаят да ви видят, милорд. У дома ли сте? — попита смело Грийвз. Суровите черти на лицето му бяха допълнени от няколко белега, като най-впечатляващ беше този на челюстта му, останал след един удар с нож.

Саймън внимателно сгъна писмото и отвърна:

— Поканете ги, Грийвз. аз ги очаквах.

Минута по-късно Чарлз и Девлин влязоха в стаята. Изглеждаха точно толкова строги и самоуверени, колкото могат да бъдат двама красиви млади мъже.

— О, моите бъдещи зетьове. На какво дължа честта? — Саймън посочи на младите мъже два стола точно срещу своя.

— Решихме, че непременно трябва да разговаряме с вас, сър — рече Девлин, — Напълно сме убедени, че играете някаква дяволска игра покрай годежа с Емили. Желаем да ни разкриете истинските си намерения, преди да тръгнете към венчилото.

— Сега изглеждате решен да се омъжите за нея — добави мрачно Чарлз.

— Наистина съм решен да го сторя — Саймън отпусна лактите си върху кадифената тапицерия на своя стол и сви пръсти, после погледна изпитателно двамата Фарингдън. — Дори не съм помислял да извърша нещо, което не подобава на един джентълмен. Така че, ако

само това ви притеснява, бъдете напълно спокойни. Сватбата ще протече както трябва.

— Вижте какво, Блейд — каза Девлин. — Аз и Чарлз сме видели доста неща, така че не ни правете на глупаци — вие кроите нещо и ние знаем това. Мислихме много по въпроса и стигнахме до извода, че има само една причина, поради която желаете да се ожените за Емили.

— И тя е?

Чарлз вирна предизвикателно брадичката си.

— Решили сте, че тя може да ви донесе още богатства чрез борсови игри. Нали е така? Ще имате Сейнт Клер Хол, ще си отмъстите на баща ни и ще спечелите още повече богатства чрез борсата.

— Искате да използвате сестра ни по най-безцеремонния начин — заяви Девлин, — а тя, бедното момиче, е толкова глупава и романтично настроена, че не може да се досети за истинските ви намерения.

— А защо не предположите, че аз ще се оженя за нея, защото я обичам и смятам, че тя ще бъде прекрасна съпруга?

— Не ни будалкайте, Блейд! — изсъска Девлин. — вие не сте влюбен в нея. Единствено възможността да ви донесе още богатства ви кара да забравите за скандала.

— Точно така. Знаете, че не сме глупаци. Бихте могли да си намерите много по-добра съпруга от едно глупаво малко момиче с опетнено минало — добави Чарлз. — Нашата бедна Емили не е добра партия.

Саймън бавно стана и пристъпи към Чарлз. Наведе се, хвана го за безупречно завързаната вратовръзка и го изправи на крака. Чарлз изглеждаше смаян.

— Какво, по дяволите...

Останалите му думи се загубиха, когато Саймън бързо се извъртя около себе си. Той бе научил тази хватка от майсторите на старите източни бойни изкуства и знаеше, че неговият нетрадиционен и опасен метод ще учуди младежите, които вероятно бяха учили бокс в Джаксъновата академия. Още по-объркани щяха да бъдат от сложната техника, която съчетаваше духовна самодисциплина и физически умения.

Чарлз полетя във въздуха и едва успя да се задържи на ръба на камината, като заби брадичката си в черния мрамор. С безумен поглед в красивите си очи, той се свлече на пода.

— Мили Боже! — Девлин скочи на крака и се втурна към брат си. — Какво му направихте?

Саймън сграбчи и него и го захвърли по същия безцеремонен начин. Девлин се удари в стената, изпъшка тихо и се просна до Чарлз. Двамата братя гледаха към Саймън, ужасени и зашеметени, и се опитваха да се изправят на крака.

— Защо беше всичко това, мръсно копеле? — изсъска Девлин.

— Естествено заради обида на годеницата ми, за какво друго? — Саймън поправи небрежно вратовръзката си. — А също така и за това, че преди пет години не сте извикали на дуел Ашбрук — нещо, което е било ваш дълг.

— Емили нямаше да ни позволи — изхлипа Чарлз, разтривайки брадичката си. После се дотътри до стола и тежко се строполи на него. — Тя каза, че вината е толкова негова, колкото и нейна. Освен това спомена, че някой ден Ашбрук ще стане голям поет, така че не трябва да лишаваме света от един талант.

— Няма никакво значение какво е казала Емили — Саймън изгледа двамата наконтени младока с явно отвращение. — Това е било ваше задължение.

— Татко каза да потулим колкото може по-бързо работата — изпъшка Девлин. — Ако го бяхме извикали на дуел, скандалът щеше да стане още по-голям.

— Както обикновено, Емили сама се е погрижила за честта си през онази нощ. И без това тя винаги е трябвало сама да се пази, нали?

Девлин го изгледа с недоумение.

— Какви ги говорите? Тя е прекарала нощта с него и е загубила честта си.

— Не, не я е загубила. Тя го е ударила по главата с една саксия и той не е спал в нейната стая.

— Вижте, ние много добре знаем какво се е случило. Емили на другия ден ни обясни всичко и татко каза, че лошото вече е станало.

— Отсега нататък — каза заповеднически Саймън — знайте, че такъв инцидент не е имало. И аз лично ще накажа всеки, който твърди обратното. Ясен ли съм, господа?

Близнаците го зяпнаха с отворени уста, след което си размениха многозначителни погледи.

— Вие не можете просто ей така да заличите голямото петно върху нейната репутация — обади се Чарлз.

— Изпълнявайте! — отсече Саймън.

ГЛАВА 7

— Това е всичко, Хигсън. Можете да тръгвате.

Саймън долови неестествено вълнение в гласа си, докато даваше разпореждания на своя слуга и се намръщи, фактът, че това е първата му брачна нощ, в никакъв случай не биваше да наруши желязното му самообладание.

— Ако това е всичко, сър, ще мога ли да си позволя волността да ви поздравя за вашата сватба? — попита Хигсън. Той беше нисък, набит, добре сложен мъж, който донякъде приличаше на булдог. През последните десет години беше редом с графа навсякъде, тъй като притежаваше нужните качества. Сега Хигсън не показва с нищо, че се е обидил от суровия тон на своя господар. Дори напротив — в бледите му очи се четеше весело удовлетворение. Човек, който се е сражавал срещу пиратите рамо до рамо с господаря си, може да си позволи известни волности.

— Благодаря ви, Хигсън — каза рязко Саймън.

— Сър.

Хигсън се поклони и излезе от стаята. Саймън се загледа във вратата, която свързваше неговата спалня с тази на Емили. Почувства, че нещо в него се стяга. От другата стая не се чуваше никакъв звук; явно съпругата му си беше легнала и го очакваше.

Съпругата му. Саймън си спомни как изглеждаше Емили, когато прекрачи прага на препълнената селска църква. Тя стъпваше много внимателно, понеже бе отказала да носи очилата си, но това колебание, съчетано със срамежливото вълнение в очите ѝ, ѝ придаваше ореол на приказна принцеса, която се докосва до един нов свят. Бялата ѝ рокля със сребърни нишки довършваше ефекта. Учуден от самия себе си, в този момент Саймън се почувства неин защитник и наставник.

Цялото градче се беше пременило в празнични дрехи. Нямаше никакво съмнение, че обществото в Литъл Дипингтън дава своето одобрение за този съюз. Очите на всички членове на литературния кръжок бяха влажни.

Ослепителното великолепие на Саймън, допълнено от чудесната му булка, засенчи напълно присъствието на Бродърик Фарингдън и двамата му синове. Те тримата наблюдаваха церемонията с такъв тъжен вид, сякаш Емили не ставаше богатата графиня, а заминаваше за Австралия.

Естествено Емили бе загубена за Фарингдънови, за които нещата стояха така, сякаш наистина бе заминала отвъд океана. След тази нощ тя щеше да принадлежи изцяло на своя съпруг. Нямаше да бъде повече Фарингдън. Саймън бе убеден, че никой от останалите Фарингдън няма да забрави това.

Той сложи ръка на дръжката на вратата и огледа още веднъж спалнята, която някога принадлежеше на баща му. Обзе го силно чувство на удовлетворение. Сейнт Клер Хол и всичко в него беше отново притежание на Трейхернови.

— Бъди сигурен, че няма да го загубя като теб, татко — закле се Саймън на образа, който изплува в съзнанието му.

Двадесет и три години бяха твърде много време, но очакването си струваше. А отмъщението току-що започваше. Да гледаш как Фарингдънови малко по малко губят състоянието си, бе почти толкова голямо удоволствие, колкото възвръщането на Сейнт Клер Хол.

Саймън отвори вратата и влезе в тъмната спалня, която бе свързана с неговата.

— Емили? Защо не си казала на прислужницата да остави една запалена свещ? Срам ли те е, мила? — Саймън влезе навътре в стаята, като се опитваше да свикне с тъмнината. — Няма защо. Не помниш ли, че аз и ти общуваме на по-високо равнище?

Той спря на една крачка от леглото и изтръпна, разбрал, че червенокосата фея не е под завивките.

— Емили?

Тогава видя внимателно сгъната бележка, поставена върху възглавницата. Саймън се наведе, взе листчето и отиде до вратата, за да го прочете на светлината, идваща от неговата спалня.

Скъпи мой Саймън,

Ако си намерил това писмо, то е, защото си решил да изпълниш своите съпружески задължения. Колко мило от

твоя страна, че се подчиняваш на изискванията на дълга, когато желанията ти са съвсем други. Но, уверявам те, това съвсем не е необходимо.

Моля те, повярвай ми, нямам никакво намерение да те обременявам със своите изблици на страст през тази или която и да е друга нощ, докато ти не почувстваш поне искрица на истинско чувство и влечение към мен. Готова съм да чакам толкова дълго, колкото трябва. Ако е необходимо, дори години.

Твоя любяща съпруга.

— По дяволите!

Саймън смачка бележката. После една печална усмивка замести яростното му раздражение. Е, той знаеше, че първата му брачна нощ няма да бъде обикновена, феите са твърде непредсказуеми.

Той се замисли къде ли би могла да се скрие, и си спомни, че специално тази фея не би могла да устои на желанието да пише нощем в дневника си.

Саймън излезе от тъмната стая и се запъти към стълбището. Тази нощ къщата беше много тиха и спокойна. Освен него и Емили тук имаше само още няколко слуги. Саймън не бе разрешил на новите си роднини да прекарат и една нощ под този покрив. На тримата Фарингдънови бе заявено, че ще трябва да си намерят ново жилище веднага след брачната церемония. Саймън въобще не се интересуваше къде ще прекарат нощта. Беше останал с впечатлението, че те всички заминаха за Лондон, а това също го устройваше. Колкото по-бързо се върнеха в игралните домове, толкова по-рано щяха да изпаднат във финансови затруднения.

Саймън стигна до края на стълбището и видя, че под вратата на библиотеката се процежда светлина. Той се усмихна весело и тръгна напред. Проследяването на неуловимата му съпруга се оказа не чак толкова трудна работа.

Саймън отвори вратата на библиотеката и влезе. Емили бе седнала зад голямото бюро и пишеше бързо в една дебела тетрадка. Беше облечена с пенъоар, а косата ѝ беше прибрана под малка бяла

шапчица. Когато чу, че вратата се отваря, тя повдигна глава и очите ѝ се разшириха от почуда зад стъклата на очилата.

— Саймън?

— Добър вечер, скъпа. Не смяташ ли, че тук е твърде странно място за прекарване на първата брачна нощ? — Саймън затвори вратата, приближи се до студената камина и коленичи, за да запали подредените в нея дърва. — Не е толкова уютно, колкото в твоята спалня.

Емили се изправи.

— Саймън, какво правиш тук? Намери ли бележката ми?

— О, да, намерих я — той извади смачканата хартия от джоба си и я хвърли в пламъците, които бяха започнали да се разгарят, след което обърна глава и се усмихна. — Много разумно от твоя страна да се съобразяваш по такъв начин с моите чувства.

Емили поруменя и сведе очи.

— Единственото, което искам, е да не ви притеснявам с моите изблици на чувства, милорд.

Саймън се облегна с една ръка на камината и се загледа в жена си. Беше се сдобил с невеста, която бе убедена, че ще бъде в опасност, ако започне да се люби със своя съпруг. В първата брачна нощ подобно нещо би могло да хрумне само на Емили.

— Трябва да те уведомя, скъпа, че не считам твоите ласки за обременяващи и искам да изпълня задълженията си като съпруг.

— Много мило от ваша страна, но е очевидно, че ще изпълните дълга си, като се любите с мен, а аз не мога да понеса това.

— Разбирам. И ти реши, че не можеш да ми обясниш всичко това, и предпочете да ми оставиш бележка?

— Сметнах, че така ще ми бъде много по-лесно — тя скръсти ръце и се загледа в пода. — Чувствам се доста неловко, милорд. Навярно ме разбирате.

— Сигурно — каза мило Саймън, — но не забравяй, че — както беше подчертала веднъж — ние с теб общуваме на по-високо равнище. Аз и ти можем да говорим за неща, за които другите двойки не биха посмели и да си помислят.

Тя вдигна очи и го погледна.

— Така ли мислите, Саймън?

Саймън видя тревога и надежда в погледа ѝ и се усмихна, за да прикрие хладното си самодоволство. Дамата щеше да падне в ръцете му като узрял плод.

— Да, Емили, убеден съм в това — той отиде до масичката за напитки и взе бутилката с коняк. — Мислех, че и ти си убедена. Все пак ти беше тази, която ми го обясни.

— Е, надявах се да е истина — каза скромно Емили. — Но сега, след като разбрах какви са вашите истински намерения за този брак, съвсем не съм убедена, че изпитвате същите чувства към мен. Поне не в този момент.

— Но ти си се надявала, нали?

— О, да, Саймън. Свързвах всичките си надежди с подобна мисъл. Ето защо ви предложих да се ожените за мен. Но същевременно не искам да се чувствате задължен да изпълнявате своите съпружески задължения. Достатъчно е, че ви въвлякох в това рисковано начинание.

Саймън се закашля, сякаш конякът бе влязъл в кривото му гърло.

— Уверен съм, че не се чувствам подмамен да се оженя за теб, Емили. Много рядко правя неща, които не са ми по сърце.

— Вярвам ви, милорд, но трябва да се съгласите, че приведох доста силни аргументи относно същността на нашия брак. Освен това вашите съпружески задължения в леглото никога не са били най-важното за мен. От моя страна ще бъде несправедливо и егоистично да очаквам повече.

— Много си разумна, скъпа.

Саймън сметна за необходимо да се съгласи с тържествените ѝ уверения. Тя изглеждаше толкова трагично решена да прояви благородство и да се съпротивлява на собствената си страст. Впрочем погледът ѝ бе вперен в Саймън по начин, по който никоя жена не го беше гледала. Той трябваше да овладее този внезапен, див импулс на Емили, да я свали на килима и да я направи своя.

Прилив на лудо желание заля тялото му. Той усети, че започва да се владее все по-трудно, а досега никога не бе губил контрол в присъствието на жена.

— Саймън, какво става?

Той поклати глава и внимателно остави недопитата чаша. Проклятие! Сега бе предизвикан. Каквото и да си мислеше Емили, той бе взел решението за този брак. Това решение бе врата към

отмъщението, което трябваше да съсипе цялото семейство Фарингдън, а обладаването на Емили тази нощ беше просто една стъпка от плана за разплата. Сигурно в този момент Бродърик Фарингдън стискаше зъби от ярост. Преди всичко той беше мъж и баща и щеше да разбере, че дъщеря му вече принадлежи изцяло на врага по начин, по който само жена може да принадлежи на мъж. Тя ще бъде завинаги загубена за Фарингдънови.

Но първо малката фея трябваше да бъде подмамена да се отдаде на собствената си страст.

— Скъпа моя, има един факт, който не може да бъде пренебрегнат — каза замислено Саймън.

— Кой е той?

— Ти каза, че си способна да установиш рядка форма на метафизично общуване.

— Вярвам в това с цялото си сърце, Саймън. Иначе не бих се омъжила, заклевам се.

— И ти желаеш тази уникална връзка между нас да се задълбочи и заздравя, нали?

— О, да, милорд — очите ѝ светеха като диаманти. — Желая го с цялото си сърце. Това е моята цел и съм готова да работя усърдно, за да я постигна.

— Аз също споделям твоите намерения и желаниа.

— Саймън, не можеш да си представиш колко съм щастлива да го чуя.

— Както виждаш, аз също съм мислил по този въпрос. И искам да ти предложа един метод, който би задълбочил нашата метафизична връзка. Трябва да влезем колкото може по-бързо в царството на физиката.

Емили се вторачи в него.

— Да влезем в царството на физиката?

— Точно така. Изглежда твърде логично, нали? Метафизичният и физичният свят трябва да се свържат здраво.

— Наистина ли?

— Каквото става в единия свят, същото трябва да се случва и в другия. Не си ли съгласна?

Емили се замисли, преди да отговори.

— Смятате, че събитията в метафизичните пространство са отражение на физическата действителност? Това е забележителна идея и вие сте напълно прав, милорд. Напълно логично е.

— Като имаш предвид тази теория, надявам се, че ще ми позволиш да изпълня своите съпругески задължения през първата брачна нощ.

— Но, Саймън, аз вероятно няма да...

Той вдигна ръка, за да я накара да замълчи.

— Не заради теб, а заради мен, скъпа.

— Заради теб? — тя изглеждаше твърде учудена от това обяснение.

— Точно така. Ако аз съм прав, крайният резултат ще бъде добър и за двамата ни. Възможностите ни за духовно общуване ще бъдат силно увеличени. Желая да установя метафизичната ни връзка толкова, колкото и ти, Емили.

Красивите ѝ очи се изпълниха с огън, породен от дълбока женска страст. Ръцете ѝ се бяха вплели една в друга толкова силно, че кокалчетата ѝ побеляха. Меките ѝ устни трепереха.

— Саймън, уверен ли си, че резултатът ще бъде добър?

Саймън осъзна, че нито една жена не го бе гледала толкова искрено. Тялото му отвърна с луда страст. Кръвта му гореше, сякаш бе взел наркотик. Спомените от първата нощ с нея завладяха съзнанието му. Скоро тя ще бъде негова и цялата тази топлина и страст ще му принадлежат.

— Да, Емили, вярвам в добрия резултат — Саймън усети, че гласът му преграква, а думите се преплитат в устата му. — Уверявам те, нямам възражения за този експеримент скъпа. Ще опитаме ли да видим какво ще се получи?

— О, Саймън! — Емили се хвърли в прегръдките му. — Милорд, вие сте толкова щедър и благороден. Не мога да повярвам, че съм имала щастието да се омъжа за вас.

Саймън се усмихна с лице, заровено в червените ѝ къдрици, паднали изпод нощната шапчица. Очакването още повече разгаряше желанието му.

— Аз съм щастливецът, Емили.

— Не, не, само аз спечелих. Не заслужавам толкова добър съпруг като вас. Не и след като се опозорих преди пет години. Но ви имам и

съм благодарна на съдбата. Защото това е съдба.

— Възможно е.

Той я целуна и свали очилата и нощната ѝ шапчица. Косата ѝ се разпиля като огън върху раменете ѝ. Саймън целуна едно след друго двете ѝ очи. Клепките ѝ запърхаха като малки пеперуди. Тя го погледна замечтано. Едва стигаше до реверите на черния му халат.

— Саймън?

— Тихо, любов моя. Достатъчно говорихме тази вечер. Дойде време да се научим да общуваме по друг начин.

Устните му се впиха в нейните и той чу как тя изстена, когато вкара езика си между тях. Желанието, което се разгаряше в него, беше толкова силно, че замъгляваше съзнанието му. Смътно осъзна, че трябва да вземе на ръце жена си и да тръгне с нея по стълбите, но спалнята ѝ му се видя прекалено далеч. Желаше я сега. Никога не бе желал толкова страстно една жена. Тялото му гореше. Но и тя го желаше и той го чувстваше. Тялото ѝ трепереше в ръцете му, въртеше се в прегръдките му и съзнанието, че е твърде слаба, за да се съпротивлява, го караше да се чувства необикновено силен.

Той разкопча пеньоара и оголи раменете ѝ. Емили не се възпротиви, когато дрехата падна в краката ѝ. Саймън погледна надолу и видя малките тъмни зърна на гърдите ѝ, които възбудено напиреха през муселиновата нощница.

— Ти ме желаеш — пошепна той.

— Повече от всичко на света. Обичам те, Саймън — тя обви ръце около врата му и срамежливо го целуна. — Заклевам се, че ще бъда добра съпруга.

— Да, моя малка магьоснице — отвърна и я повали на килима срещу огъня. Тя се подчини с готовност, вкопчи се в него и зарови пламналото си лице в гърдите му. После потрепери отново и Саймън чу как дъхът ѝ за миг секна. — Студено ли ти е? — попита той и се изпъна до нея.

— Не — погледна го бързо, после притвори очи. — Не, от огъня идва топлина. Не ми е студено, но съм нервна.

Той се усмихна и плъзна ръка под нощницата ѝ. После наведе глава и я целуна по врата.

— Като се имат предвид обстоятелствата, това е разбираемо.

— Така ли мислиш? — погледна го с тревога Емили.

— Просто не си свикнала да общуваш физически.

— А ти?

Саймън бе смаян от въпроса ѝ, но собственият му отговор го изуми още повече.

— Не — чу се да казва той. Това не му се беше случвало никога преди. Желанието му никога не е било толкова силно и неконтролируемо. — Не, това е нещо ново за мен, скъпа.

— Значи заедно ще изследваме този нов свят — усмихна се трепетно тя. — Ще бъдем пътници, впуснали се в мистериозно пътешествие.

— Ще бъдем — обеща той.

Пръстите му потръпваха, докато разкопчаваше нощницата и бавно я смъкваше от тялото ѝ. Подпря се на лакът и въздъхна дълбоко, вперил поглед в съкровището, което се разкри пред него. Беше запленил от изящните, женствени извивки на нейните гърди, очарован от чувствените ѝ бедра и грациозни крака.

— Емили, ти си прекрасна.

Той се протегна и докосна розовото кръгче, което украсяваше бялата ѝ гърд. Палецът и показалецът обхванаха зърното и нежно започнаха да го мачкат. То се изду като черешова пъпка, готова да разцъфне. Безсилен да устои, Саймън наведе глава и засмука сладкия плод.

Емили изстена силно и се изви, търсейки устните му. Пръстите ѝ неистово се впиха в тялото му. Той усети напрежението, което я изгаряше и това го възбуди още повече. Тялото му се сгърчи от вълнение. Ръката му се спусна надолу по бедрата ѝ, търсейки червените къдрици между тях. Когато намери топлото влажно място, той имаше чувството, че полудява. Цялото му тяло гореше.

— Саймън, чувствам се странно.

Замаян, той вдигна глава и видя, че на лицето ѝ е изписано очакване. Саймън хвана ръката ѝ и я насочи под халата си.

— Знаем, любов моя. И аз. Докосни ме, Емили.

Той свали халата си и сложи ръката ѝ върху слабините си. Очите на Емили се разшириха от почуда.

— Саймън, добре ли си?

— Не, но скоро ще ме накараш да се почувствам по-добре — той я целуна, но не ѝ позволи да отмести ръката си. — Това ме кара да се

чувствам толкова добре. О, да! Обхвани ме с пръсти. Стисни ме!

Той бавно започна да се движи между пръстите ѝ, докато почувства, че ще пламне.

Когато тя престана да се опитва да отдръпне ръката си и изглеждаше заинтригувана от реакцията на тялото му, Саймън пусна китката ѝ. След това докосна копринената кожа на бедрата ѝ. Ръката му се плъзна слепешком нагоре и спря, когато достигна набъбналите листенца, които скриваха тайните ѝ. Той бавно провря пръста си в тесния отвор и в същото време докосна малката, чувствителна пъпка. Емили изкрещя и ръката ѝ инстинктивно се сви. Саймън изпъшка и разбра, че не може да чака повече. Тя му въздействаше твърде силно, а не можеше да допусне унижението да свърши в ръката ѝ и да разлее семето си по корема ѝ.

— Емили, време е. Боже, помогни ми, не мога да чакам повече.

Той легна върху нея, като се опитваше да разтвори бедрата ѝ. После насочи пениса си към мястото, където преди това я галеха пръстите му.

— Саймън?

— Доверяваш ли ми се, малка моя?

— О, да, Саймън. Вярвам ти напълно — тя го погледна с премрежен поглед и обви ръце около гърба му.

— Заклевам се, че винаги ще те пазя, Емили. Помни това. Каквото и да ти се случи, аз винаги ще се грижа за теб.

— Да, Саймън.

Той хвърли един поглед надолу към нея, като си мислеше, че никога не е виждал нищо по-прекрасно от Емили, изцяло отдадена на страстта. Езикът му пробяга по долната ѝ устна. Бузите ѝ бяха покрити с прелестна руменина. Саймън чувстваше тялото ѝ — стегнато, гъвкаво и изключително еротично. Тя е девствена, припомни си той, и трябва да бъде много внимателен, за да не я нараня силно и да не я боли.

Но желанието му да проникне в нея бе по-силно от разума. Той използва пръстите си, преди да я обладае напълно. После се опита да се овладее. Капчици пот избиха по челото му и потекоха надолу.

— Саймън? — в гласа на Емили прозвуча объркване. Други чувства владееха сега тялото ѝ, чувства, породени повече от смущение, отколкото от чувствено очакване.

— Първия път няма да бъде лесно — каза той, — Ти си толкова малка и стегната.

— Не съм сигурна, че това ми харесва, Саймън.

Той простена.

— Опитай се да се отпуснеш. Довери ми се, дръж се за мен и ми се отдай.

— Наистина ли вярваш, че това ще зазdravi нашите духовни връзки? — попита тя малко отчаяно.

— Да. Господи, да!

Саймън не можеше повече да се сдържа и с едно рязко и силно движение влезе в нея до края. Той инстинктивно я прегърна и впи устни в нейните. Почувства как ноктите ѝ се забиват в гърба му.

— По дяволите, Саймън — Емили стискаше очи и дишаше бързо. Цялото ѝ тяло трепереше.

Саймън се опита да се въздържа малко, докато Емили свикне с неговото проникване. Тя не помръдваше. Беше очевидно, че се страхува.

— Емили, Емили, скъпа моя, погледни ме — замоли се Саймън, тъй като беше на края на силите си. — Нараних ли те?

Ресниците ѝ потрепнаха и се вдигнаха. Всякакви следи от чувства бяха изчезнали от очите ѝ. Погледът ѝ бе смел и решителен.

— Свършихме ли?

Саймън изруга тихичко. Тя бе малка, крехка и мила, а той се чувстваше голям, тежък и непохватен. Тялото му не можеше да спре и той продължаваше да се движи.

— Не — измърмори той, — още не сме свършили.

— Това — тя облиза устните си — е злополучно.

— По дяволите, Емили. Не го направих добре. Съжалявам, трябваше да бъда по-внимателен.

— Това може би щеше да помогне — рече задъхано тя. — Но ти не трябва да се обвиняваш, скъпи Саймън. За това общуване явно трябва малко повече практика.

— Да, практика — съгласи се Саймън. — Ние ще имаме много време за практика, ти и аз.

Внимателно, като премерваше силите си, той започна да се движи отново.

Саймън усети как Емили започна колебливо да се вие под него, явно опитвайки се да свикне с мисълта, че има мъж в себе си. Нейните сладки движения бяха достатъчни.

— Емили, не! О, любов моя...

Беше твърде късно. С дрезгав, приглушен стон той се изпъна, треперейки с цялото си тяло. Пламъците на огъня допълваха топлината на Емили. Саймън се бе отдал на сладостта от преживяването така, както никога преди това.

За един безкраен миг той сякаш висеше във въздуха, после с тиха въздишка се отпусна върху нея. Доста дълго остана да лежи така, докато мускулите му започнаха постепенно да се отпускат. Саймън смътно осъзна, че никога досега не е бил толкова задоволен. Лека-полека дишането му се нормализира и той отвори очи.

Емили му се усмихваше; погледът ѝ бе пълен с любопитство и почуда.

— Е? — запита тя, когато видя, че миглите му се повдигнаха.

Саймън се загледа в нея и се почувства като тъпак.

— Какво?

— Стана ли?

Той разбра, че е изпуснал нишката на разговора и се опита да се концентрира.

— Какво е станало?

— Нашият експеримент за задълбочаване на метафизичното ни общуване. Чувстваш ли се по-близо до мен в духовен план, Саймън?

— Мили Боже! — той премигна и се обърна на другата страна, като я притискаше към гърдите си. За няколко секунди погледът му бе вперен във високия таван, докато се опитваше да дойде на себе си.

Тя внимателно докосна космите по гърдите му.

— Саймън?

— Да? — отвърна той, като си мислеше, че метафизичното общуване е последното нещо, което го вълнува в този момент.

— Радвам се — рече тя и сгуши глава в рамото му.

Саймън се вгледа в червените ѝ къдрици, които отразяваха светлината от огъня. Като излъскана мед, помисли си той. После действителността се стовари върху него с цялата си тежест.

— Това е първата ни брачна нощ.

— Да.

— Нашата първа брачна нощ, а аз те обладах на пода в библиотеката.

— Предпочитам да запомниш, че в първата ни брачна нощ си се любил с мен на пода в библиотеката — отвърна провлачено тя.

— Трябваше да се овладея — каза рязко Саймън и прокара пръсти през косата си. — Трябваше да бъдем в твоето или в моето легло.

— Не се притеснявай, Саймън. За мен няма особено значение къде съм прекарала първата си брачна нощ — усмихна се сънено Емили. — Ако искаш, няма да описвам подробностите в моя дневник.

— За Бога, за нищо на света не ги вписвай в проклетия си дневник! — Той се изправи на крака и нервно облече халата си. После се наведе, вдигна Емили и свали нощницата ѝ. Тя бе изцапана с доказателството за нейната девственост. Саймън загъна Емили с халата, а в съзнанието му се прокрадваше чувства на вина.

— Емили, добре ли си?

Тя навири нослето си и отговори:

— Чувствам, че лепна и малко ме боли. Но все пак съм горе-долу добре. А ти как си, Саймън? Добре ли се чувстваш?

— Да, добре съм — отвърна той и я гушна в прегръдките си.

Но не беше добре. Чувстваше се странно, а това усещане не му харесваше. Беше загубил самообладанието си с тази жена. Подобно нещо не му се бе случвало никога. Трябваше да владее положението от началото до самия край. Цялата работа трябваше да стане с малко повече финес. Вместо това той се отпусна във водовъртежа на чувствата и загуби самоконтрол.

Саймън заключи тъжно, че неговата червенокоса фея фактически бе командвала тази нощ, независимо дали тя самата осъзнаваше това. Беше му скроила цялата игра още от момента, в който намери писмото върху възглавницата. Саймън се зачуди дали Емили разбира с каква сила се сдоби тази вечер. Жените никога не закъсняват да използват влиянието си, а малката Фарингдън ще бъде по-бърза от другите. Но тя не е повече Фарингдън, припомни си Саймън. Сега беше негова.

— Саймън — обади се Емили, докато вървяха към стълбите, — ядосан ли си?

— Не, Емили — отвърна той, загледан в килима — не съм.

Тя се усмихна ведро.

— Имаш твърде странен вид. Предполагам, че това е резултат от нашите усилия да общуваме физически и метафизически едновременно. Доста е изморително, нали?

— По дяволите, наистина е изморително — отвърна Саймън.

ГЛАВА 8

На следващата сутрин Емили разбра, че напразно е бързала за закуска. Оказа се, че не е имало нужда да облича новата си розова рокля. Саймън не я чакаше, за да ѝ направи комплимент за плисирания волан около врата или за бродериите по полите, от тези, които селските шивачки правеха в огромни количества. Беше ѝ съобщено, че е излязъл на езда.

Емили уморено седна на масата, наблюдавайки мрачно как слугата ѝ налива кафе. Миналата нощ, когато Саймън я заведе в нейната спалня, а после си отиде, тя се почувства силно разочарована, но след това си внуши, че това е естествено. Известно беше, че има двойки, които рядко прекарваха цялата нощ заедно. Традиционните бракове създаваха отношения, при които всеки водеше свой собствен живот. Но въпреки това тя се чувстваше виновна, загдето подмами Саймън да се ожени за нея. Беше дълбоко убедена, че отношенията между тях двамата ще бъдат много по-различни от тези при другите двойки. Особено след онова, което се случи миналата нощ.

Когато си спомни за изминалата нощ, Емили усети как странна тръпка преминава през цялото ѝ тяло. Тя се изчерви, припомняйки си как бе лежала гола в прегръдките му, а когато се сети за мистериозните, хипнотизиращи пламъчета в очите на своя съпруг, докато той я поваляше на килима пред огъня, нервите ѝ се обтегнаха. Чувството, което бе изпитала, когато той влезе в нея, бе шокиращо, но и странно възбуждащо.

Изживяването не приличаше на никое друго. Сетивата ѝ бяха буквално обтегнати до крайност. Наистина тя не изпита онова чувство на облекчение, както през първата нощ в библиотеката, ала това, което се случи снощи, беше доста сериозно. За известно време се бяха съединили в едно.

Саймън беше прав, каза си Емили, докато пиеше кафето.

Такъв физически съюз наистина щеше да усили духовната връзка между тях. Това бе толкова необикновено, омайващо, силно и

неудържимо, че минаваше в света на метафизиката. Трябваше да има връзка между двата свята. Явно беше необходимо да се довери на Саймън и да настоява да изпълнява своите съпругески задължения в името на метафизичната близост. Той очевидно бе решен да създаде силно семейство и Емили знаеше, че рано или късно неговата любов ще стане толкова силна, колкото и нейната.

Това беше неизбежно, особено след като бяха установили общуване на метафизично и физично ниво.

Емили седеше самичка и закусваше. Утринната тишина беше необикновено тъжна. Тя си мислеше колко хубаво би било, ако Саймън я бе поканил на езда. Точно в този момент в стаята влезе Дакет.

— Извинете, мадам — каза сериозно той, — но баща ви е изпратил едно момче, което донесе съобщение за вас. Баща ви ви кани на среща в южната градина.

Емили го погледна учудено.

— Баща ми? Но той замина за Лондон заедно с Девлин и Чарлз веднага след венчавката.

Дакет изглеждаше по-мрачен от всякога.

— Явно не е. Страхувам се, че се е установил в южната градина.

— Колко странно. Защо ли не идва в къщата?

Дакет се изкашля и отвърна с искрено задоволство:

— Предполагам, че графът е забранил на вашия баща да посещава къщата без негово разрешение, мадам. Разбрах, че тази уговорка е била направена вчера.

Очите на Емили се разшириха от почуда. Тя знаеше, че баща ѝ и нейният съпруг не се обичат. Но уговорката бе направена в деня, когато тя подслуша разговора им за своето бъдеще. Саймън беше казал, че ако баща ѝ приеме неговите искания, ще може да продължава да се среща с дъщеря си. Емили беше убедена, че те се споразумяха точно така.

— Има някакво недоразумение — каза тя на иконома.

Дакет предпочете да не спори.

— Нищо повече не мога да ви кажа, мадам. Да изпратя ли някой, който да предаде на мистър Фарингдън, че не можете да се срещнете?

— По дяволите, не, Дакет! — скочи на крака Емили. — Както виждате, няма причина да не се срещна с баща си. В действителност се радвам да чуя, че той е наблизо. Нямах време да се сбогувам с него и с

братята ми вчера. Бях твърде заета и дори не разбрах, че семейството ми е заминало за Лондон, докато графът не спомена. А тогава беше вече твърде късно.

— Да, мадам — Дакет се поклони. — Ще изпратя Лизи да ви донесе някоя по-топла дреха; навън е доста хладно.

— Не се притеснявайте, Дакет — Емили погледна навън и видя яркото априлско слънце. — Не се нуждая от нищо. Денят ще бъде хубав.

Дакет се изкашля.

— Както желаете, мадам. Разбирам, че не е моя работа да говоря, но...

— Да, Дакет? Какво има?

— Просто се чудя дали мадам смята, че е разумно да се среща с мистър Фарингдън в градината.

— Мили Боже, Дакет — засмя се Емили. — Та аз отивам да видя баща си, а не някой любовник или убиец.

— Разбира се, мадам, но си помислих, че графът може да има някои забележки относно тази среща.

— О, стига, Дакет, вие въобще не разбирате. Говорим за моя баща. Не се притеснявайте какво ще каже графът. Аз и той общуваме по рядък начин. Разбираме се много добре.

Емили заобиколи масата и излезе от стаята, като се усмихна окуражително на Дакет, минавайки край него.

— Разбирам. — Дакет не изглеждаше много убеден.

Емили не обърна повече внимание на възраженията му. Нямахше начин Дакет да знае какво се бе случило миналата нощ между нея и Саймън, следователно не можеше да предполага за метафизичната връзка между тях.

Емили беше решена да изглади неразбирателството. Саймън никога нямаше да посмее да я отдели от баща ѝ. Нямахше смисъл. Заплахата беше просто средство при преговорите, от което се бе възползвал, за да възстанови справедливостта.

Денят наистина щеше да бъде слънчев, но въздухът бе хладен. Емили беше прекарала целия си живот в провинцията и знаеше какво означава това. Идваше буря. През нощта щеше да вали.

Тя огледа южната градина със задоволство и удовлетворение. Жълти нарциси и ранни рози разцъфваха в ярко изобилие: въздухът бе

изпълнен с аромата на първите цветя. Един малък, натруфен фонтан, увенчан с херувимче, заемаше центъра на градината. Зад него имаше зелен плет.

Бродърик Фарингдън чакаше зад плета. Лицето му беше напрегнато и той непрекъснато се оглеждаше наляво и надясно.

— Татко! — усмихна се Емили и забърза към него. — Радвам се, че си се върнал, за да се сбогуваш с мен. Съжалявам много, че не успях да си взема довиждане с теб и близнаците вчера. Имаше толкова много хора. Беше прекрасна сватба, нали? Всички от околността бяха дошли и всички бяха много радостни за мен.

— А Блейд се е погрижил да си постоянно заета, нали? — каза мрачно Бродърик. — Да те държи през цялото време на крака! Танцувала си, пила си, разговаряла си с гостите и затова не си успяла да забележиш как той ни отпрати. Ето, аз съм тук, принуден да се крия като разбойник в нощта, само за да мога да си взема довиждане с единствената си дъщеря.

Емили се извърна и го погледна учудено.

— Той каза, че сте си тръгнали. За какво говориш, татко?

Бродърик поклати тъжно глава.

— Мое бедно, невинно момиче. Ти все още нямаш представа в какво си се забъркала, нали?

— Моля те, не се тревожи за мен, татко. Знам какво правя и съм наясно със своя брак.

Бродърик я изглежда сериозно.

— Нима? Чудя се, колко дълго ще бъде така. Предполагам, че непоправимото е станало. Блейд не обича да пропуска.

— За какво говориш, татко? Моля те, бъди по-ясен.

Бродърик я изглежда подозрително, но и с малко надежда в очите.

— Блейд не те е оставил самичка тази нощ, нали? Всички ли шансове са загубени?

Лицето на Емили поруменя.

— Какво искаш да ти кажа, татко?

— Сега не е време за детинщини. Това е бизнес — Бродърик изглеждаше още по-обнадежден. — Кажи ми истината, момиче! все още ли си девствена? Защото ако си, още не е късно. Можем да преобърнем всичко в наша полза.

— Но, татко! — учудването на Емили премина в раздразнение и тя започна да се държи гордо. — Не искам разтрогване на брака. Аз съм щастлива жена.

— Проклятие! Тогава няма надежда.

— Няма надежда за какво? Какво се опитваш да ми кажеш?

Бродърик въздъхна драматично.

— Това е краят, мое мило дете. Кажи сбогом на своя баща, защото няма да го видиш повече.

— Не бъди глупав. Разбира се, че ще се виждаме. След медения си месец аз и Саймън ще отидем в Лондон. Ще имам възможност да ви посещавам. Така ще ви виждам по-често, отколкото тук, в Сейнт Клер Хол. И без това тримата ме посещаваха само когато имахте проблеми.

— Не, Емили, ти все още не познаваш чудовището, за което си се омъжила. Блейд е решен да скъса веднъж завинаги всички твои връзки с нашето семейство.

— Не си го разбрал, татко — отвърна бързо Емили. — Истина е, че той те заплаши, че ако не получи Сейнт Клер Хол, ще ме държи далеч от вас. Но той постигна своята цел. Справедливостта възтържествува.

Бродърик седна на ръба на фонтана.

— Не го познаваш, Емили. Възвръщането на къщата е само началото. Той няма да се успокои, докато не унищожи и последния Фарингдън.

— Татко, няма защо да се тревожиш за парите — каза бавно Емили. — Убедена съм, че Блейд е удовлетворен от своето отмъщение. Той няма да е доволен, ако аз толерирам екстравагантните ви желання, но няма да има нищо против да продължа да се грижа за вашите финансови дела.

— О, мое невинно агънце. Ти все още не си опознала нрава на звяра, за когото си се омъжила. Аз също се надявах, че ще ни позволи да запазим предишните си отношения. Това беше единствената причина, поради която се съгласих с неговото предложение. Но вчера, след като ни изрита, той ни заяви, че не възнамерява да ти позволи да водиш повече финансовите дела на Фарингдънови.

Емили изтръпна.

— Не съм чувала нищо за подобно решение. Не вярвам, че сте го разбрали правилно, татко. Както ви казах, без съмнение той ще

приложи някои ограничения във финансовите ви изяви, но няма да ви отреже напълно.

— Ти си една глупава, наивна малка гъска, скъпо дете — поклати глава Бродърик и се изправи, като размахваше ръце. — Може би виждам за последен път сладкото ти лице. Ела и целуни баща си за сбогом. Спомняй си за мен и братята си с любов, Емили. Ние ще мислим за теб.

— Татко, искам да престанеш да говориш така. — Емили започна да се плаши.

— Сбогом, скъпа. Желая ти всичко хубаво до края на живота ти, но се страхувам, че си обречена, както и останалите членове на семейството.

— Грещиш, татко — Емили се остави баща ѝ да я прегърне. — Аз няма да се съглася да бъда завинаги отделена от нашето семейство. Знаеш това. А и Саймън никога не би настоявал за подобно нещо.

Бродърик я прегърна силно, сякаш наистина нямаше да я види повече, после я пусна и се вгледа в нея с присвити очи.

— Емили, ако наистина искаш да не ни изоставяш...

— Разбира се, че няма да ви изоставя — увери го импулсивно тя. — Обичам теб и близнаците, татко. Знаеш го.

— Ако наистина мислиш така и възнамеряваш да изпълняваш своите задължения към нас, трябва да направим няколко уговорки — каза бързо Бродърик. — Трябва да намерим начин, по който да водиш нашите дела и да изпращаш инструкции на Дейвънпорт. Мислих по този проблем и стигнах до извода, че най-простият начин да поддържаме връзка е чрез редовни тайни срещи.

— Тайни срещи?

— Точно така. Слушай ме внимателно. Аз или някой от близнаците ще намира начин да се среща с теб два пъти в месеца. Така ще можеш да изпращаш своите инструкции на Дейвънпорт. Трябва да бъдем изключително дискретни, но смятам, че ще се справим, особено ако и ти дойдеш в Лондон. Парковете, театрите и местата за развлечения предлагат повече възможности.

— Но, татко...

— Не се плаши, Емили, всичко ще бъде както трябва — каза радостно Бродърик. — Блейд скоро ще престане да се интересува от

теб. Той свърши своята работа, а освен това ти не си негов тип, нали? За него ти си просто едно средство за постигане на определена цел.

— Каква цел?

— Пълното унищожаване на Фарингдънови, разбира се. Но ние ще се справим с него. Много скоро ще можеш да използваш всичките си възможности и способности, което ще помогне много на нашите планове. Нещата ще станат такива, каквито бяха, преди той да се появи.

Емили отвори уста, искайки да обясни на баща си, че нейната връзка със Саймън е много по-дълбока и одухотворена, отколкото си мисли той, но преди да може да изрече нещо, се появи самият Блейд. Когато Саймън с небрежна походка излезе иззад плета, Емили отначало се изненада, но след това засия:

— Вие се върнахте, милорд! Чудесно! Сега вече можем да изясним недоразуменията помежду ни...

Саймън въобще не ѝ обърна внимание и студено изгледа баща ѝ.

— Предчувствах, че рано или късно ще се появите, Фарингдън. Дойдохте да се сбогувате с дъщеря си, така ли?

Графът изглеждаше заплашителен в костюма си за езда. Раменете му — едри и силни — ясно изпъкваха изпод тесните дрехи. Стегнатите бричове подчертаваха здравата мускулатура на тялото му. Той лениво почукваше с камшика си за езда по кончова на блестящия си черен ботуш и презрително гледаше бащата на Емили.

Бродърк Фарингдън отначало се обърка, но после просто побесня.

— Виж какво, Блейд. Човек има право да си вземе сбогом с единствената си дъщеря, а ти не ми даде тази възможност вчера.

Саймън се усмихна подигравателно.

— Не искам да се мотаеш наоколо, освен ако е наистина необходимо. Но днес ме осведомиха, че си прекарал нощта в една близка страноприемница на пътя за Лондон. Не бях много изненадан, когато преди малко новият иконом ми извести, че Емили получила бележка да посети южната градина. Страхувам се, че не мога да позволя подобни тайни срещи, Фарингдън.

Емили се засмя с облекчение.

— Точно това му обяснявах, Саймън. Знаех, че не си искал да го изгониш от къщата. Няма никакъв смисъл да се срещаме по този

начин, когато можем да се виждаме в гостната. Но татко е останал с впечатлението, че ти не искаш той да ме вижда.

Двамата мъже я изгледаха с такова удивление в очите, сякаш херувимчето от фонтана бе проговорило с човешки глас.

— Просто е невъзможно да избегнем баща ти, особено когато сме в града — хладно каза Саймън. Но ти никога и при никакви обстоятелства няма да се срещаш с него или с близнаците сама. При редките случаи, когато ще сме длъжни да се видим с твоето семейство, аз ще те придружавам. Разбра ли, Емили?

— Но, Саймън... — тя го гледаше, смаяна от непоколебимия му тон. — Смятам, че отиваш твърде далеч. Няма нищо страшно в това да се виждам със семейството си.

— Адски вярно — рече бързо Бродърик, като се опитваше да се противопостави на графа. — Ние сме нейното семейство, човече.

— Вече не. Сега Емили има ново семейство — каза Саймън — и вие можете да бъдете сигурен, че като съпруг ще се грижа за нея и ще я пазя така, че никой да не може да я докосне.

— По дяволите — избухна Фарингдън, — не можеш да държиш това момиче като затворник.

— Не мога ли? — ядоса се Саймън.

На Емили не ѝ харесваше създалата се между двамата атмосфера. Тя хвана баща си за ръката:

— Татко, моля те, не се карай днес със Саймън. Това е меденият ми месец. Сигурна съм, че всичко ще се оправи. Може би за теб ще е по-добре, ако заминеш веднага за Лондон.

— Прекрасна идея, Фарингдън — Саймън стъпи с единия си крак ръба на фонтана. — По-добре си тръгни. Игралните маси в Лондон те очакват, нали? Ще ми бъде забавно да видя колко дълго ще запазиш членството си в клубовете „Сейнт Джеймс“.

Бродърик се засегна.

— Взели те дяволите! Да не би да ме заплашваш, че ще ме изхвърлиш от клубовете?

— Ни най-малко — Саймън изтупа леко праха от бричовите си. — Разбира се, мога да го направя, но няма нужда от такива изключителни мерки. Много скоро ще бъдете изхвърлени — ти и твоите синове — когато вече няма да сте в състояние да плащате своите сметки. А когато щастието ти изневери в уважаваните клубове,

ще бъдеш принуден да отидеш в най-долнопробните бардаци, където късметът ще те напусне още по-бързо.

— Мили Боже! — въздъхна Фарингдън и пребледня.

Сега Емили беше наистина ужасена. Най-после тя разбра, че противопоставянето между двамата мъже е много по-сериозно, отколкото предполагаше.

— Саймън? — прошепна тя колебливо.

— Върни се в къщата, Емили. С теб ще разговарям по-късно.

— Саймън, ще трябва да говоря с теб сега.

— Направи го, Емили — Бродърик нахлупи още по-здраво шапката си от меча кожа. Сините му очи горяха от ярост и разочарование. — Обясни на това чудовище, че сте женени. Ако можеш, разбира се. Но не мисли, че ще размекнеш сърцето му. Той ни мрази всичките, дори близнаците, които никога не са му сторвали никакво зло. А щом мрази тях, значи презира и теб. Въпреки всичко ти си просто още една от Фарингдънови.

— Татко, ти не разбираш.

— Още една от Фарингдънови — повтори яростно Бродърик. — Запомни добре това, Емили. Когато той дойде през нощта при теб и си потърси съпружеските права, погледни на това като на сношение между кобила и жребец.

Емили бе потресена. Тя закри устата си с ръка, а очите ѝ се разшириха от ужас. Никой мъж не бе говорил подобни неща в нейно присъствие, дори близнаците, когато я дразнеха.

— Махай се отгук, Фарингдън — каза Саймън със заплашително тих глас и свали крака си от фонтана. — Веднага.

— Желая ти радост в брачното ложе, скъпа щерко — рече със сарказъм Бродърик. После се завъртя на пети и си тръгна.

На Емили ѝ се искаше да извика след баща си, но, изглежда, беше загубила гласа си. Тя просто стоеше и го гледаше тъжно, докато Саймън не се размърда. Той застана точно пред нея, като скри от погледа ѝ отиващия си Бродърик. Очите му бяха ужасяващо безразлични.

— О, Саймън, той просто не разбира — каза тихо Емили.

— Не съм толкова сигурен. — Саймън я хвана за ръката и я поведе към къщата. — Но се надявам, че сега най-после започна да разбира.

— Но той не може да си представи, че нашите отношения са нещо съвсем различно от това, което си мисли. — Хвърли умотителен поглед към своя съпруг и се опита да го подтикне да се съгласи с нея. — Загрижен е за мен, понеже не знае за нашите особени форми на общуване. Баща ми не е изучавал метафизиката.

— В това мога да повярвам. Единственото нещо, което баща ти е изучавал, са картите. Емили, мисля, че трябва да ти дам някои пояснения за това, което казах преди няколко минути. Ти няма да оставаш насаме с баща си и братята си. Ще бъде всеки път с теб независимо къде ще ги виждаш, а тези срещи ще бъдат сведени до минимум. И повече няма да изпращаш на Дейвънпорт инструкции, които засягат тяхното финансово положение.

— Саймън, знам, че искаше да отмъстиш на баща ми, но ти сигурно си удовлетворен от възвръщането на Сейнт Клер Хол. Знам, че заплаши баща ми, че ще преустановиш всякакви контакти между мен и него, но сигурно не смяташ да изпълниш заплахата си. Не и сега, когато си върна къщата.

— Какво те кара да мислиш, че съм доволен от придобиването на къщата? Баща ти продаде всичките земи. Нищо не може да замести имотите, които са загубени. Нищо не може да промени обстоятелството, че баща ми си пръсна черепа заради твоя баща. Нищо не може да промени и това, че майка ми се съсипа и умря заради действията на баща ти. Нищо не може да промени факта, че баща ти унищожи семейството ми.

Емили беше потресена от безумната злоба и горчивина в гласа на Саймън. Никога преди той не бе показвал толкова силна емоционалност. За пръв път тя започна да разбира неговите чувства към баща ѝ, които далеч надхвърляха обикновеното желание за справедливост.

— Разбирам. И съжалявам страшно много — рече бързо Емили. — Трябва да го знаеш. Но всичко това се е случило много отдавна. То засяга нашите родители, а не самите нас. Това е работа на предишното поколение. Сега, когато си възвърна Сейнт Клер Хол, трябва да оставиш всичко в миналото, в противен случай ще продължиш да се тормозиш. Саймън, трябва да се гледа в бъдещето.

— Така ли? И какво мислиш, че виждам, когато погледна в бъдещето? — попита сухо Саймън.

Емили пое дълбоко въздух, преди да му отговори.

— Проблемът е в нашите отношения, милорд — предположи искрено тя. — Както сам казахте миналата нощ, те са заздравени и задълбочени от нашия физически съюз. Ние споделихме нещо особено. Сигурно не желаете да се отдадете на тъгата по миналото, а искате да се радвате на новите методи на общуване.

Той я погледна със свити вежди. Изглеждаше развеселен.

— Ти предполагаш, че съм забравил за остатъка от моето отмъщение, само защото ми предлагаш радост в брачното ложе?

Емили не можеше да отгатне какво е настроението на Саймън. Взя се в съпруга си през стъклата на очилата си, обзета от лошо предчувствие. Той внезапно ѝ се стори много опасен. Драконът се бе промъкнал в южната градина и търсеше своята жертва.

— Миналата нощ — започна бавно Емили — вие казахте, че за нас удоволствията в брачното ложе ще бъдат уникални. Казахте ми, че те ще бъдат свързани с чисти и благородни страсти от царството на метафизиката. Така нашият съюз се проявява както в метафизичен, така и във физичен план. Вероятно този вид отношения са доста специални и трябва да се възпитават, нали, милорд?

Гняв изригна в златните очи на Саймън.

— За Бога, Емили! Как може да си толкова наивна! Това, което стана между нас миналата нощ, няма нищо общо с никакво духовно царство. Всичко беше една необузdana страст.

— Саймън, ти не го мислиш! Та нали ти сам ми обясни за връзката между двата свята — тя се изчерви, но не отмести погледа си. Знаеше, че сега се бори за нещо много важно. — Нашите страсти се одухотворяват в телата. Помниш ли как ми обясни, че нашата любов в света на физиката ще зазdrави и задълбочи връзката ни в царството на метафизиката?

— Емили, ти си умна жена...

Тя се усмихна мило и отвърна:

— Благодаря ти, Саймън.

— Но понякога говориш като пълна глупачка. Наговорих ти всички тези глупости за връзката между светове на метафизиката и реалността само за да потисна страха ти от брачното ложе. Това са обичайни страхове, мога да добавя, и са породени от липсата на опит.

— Аз не се страхувах от любенето, милорд. И ако си спомняте, съвсем не съм без опит.

— Разбира се, че беше разтревожена — отвърна той, — Това бе очевидно. Съпругите, които не се страхуват, не оставят бележки на възглавниците, а чакат в леглото си, където им е мястото. А колкото до твоя опит, скъпа, той е просто смехотворен. Ти си само една жена. Ако наистина имаше някаква идея за отношенията между мъжете и жените, нямаше да драскотиш в дневника си, а щеше да ме чакаш в леглото.

— Но, Саймън! Обясних ти, че бях загрижена за теб. Не исках да те карам да се чувстваш задължен спрямо мен.

— По дяволите, жено! Ти се страхуваше от непознатото и в тревогата си използва всички тези глупави измислици — например, че не исках да ме насилваш. Чистата истина е, че ти се нуждаеше от подкрепа, и аз казах това, което искаше да чуеш.

Тя прехапа устни.

— Значи си ме излъгал за заздравяването и задълбочаването на нашите отношения?

— Емили, направих това, което трябваше, за да успокоя страховете ти. Ние имахме работа, свършихме я и сега вече няма връщане назад.

— Само това ли те е интересувало? Тази сутрин никой да не си помисли за връщане назад? — попита плахо Емили. — Ти не си почувствал, че снощи бяхме отнесени на златния бряг на любовта?

— По дяволите! За Бога, жено, ще спреш ли своите бръщолевения за романтика и метафизика? Наситих се на романтичните ти отклонения. Това е брак, а не стих от лирична поема. Време е да осъзнаеш действителността. Ти не си повече Фарингдън, ти си моя съпруга. Ще живеем добре, ако добре осъзнаеш този факт.

— Ще ми е трудно да го забравя, Саймън.

— Виждам, че не можеш — рече той, а златните му очи блестяха. — Емили, време е да разбереш, че от теб искам едно нещо, което поставям над всички други.

— Искаш моята любов? — в очите ѝ все още блестеше искрица надежда.

— Не, Емили — отвърна грубо Саймън. — Това, което искам от теб, това, което ще взема от теб на всяка цена, е твоята лоялност

спрямо мен. Ти си графинята на Блейд. Ти си Трейхерн. Ти не си повече Фарингдън. Ясно ли ти е?

И последният проблясък на надеждата изчезна.

— Бяхте много ясен, милорд.

Емили обърна гръб на мъжа, когото обичаше с цялото си сърце, и се запъти към голямата къща, като устоя да не се обърне назад. От очите ѝ се стичаха сълзи, докато се качваше към спалнята си.

Трябваше да си тръгне. Всичките ѝ мечти и надежди бяха погубени. Тя просто не може да остане тук като негова съпруга. Ако го направеше, щеше да се подиграе със своите чисти и благородни чувства. Щеше да бъде непоносимо да вижда всеки ден Саймън и да знае, че той не изпитва нищо към нея. Дори нещо повече — да му позволява да идва през нощта като жребец при кобила.

При последната мисъл сълзите потекоха още по-силно. Трябваше да се махне незабелязано. Емили се втурна в своята спалня и започна да прибира дрехите, с които щеше да си тръгне от Сейнт Клер Хол.

ГЛАВА 9

Саймън отново погледна към големия часовник в библиотеката. Беше почти шест часът, а Емили още не бе слязла при него, за да изпият по чаша шери преди вечеря. Започна да си мисли, че вероятно тази сутрин е била напълно съкрушена. Тя беше една малка, романтична жена, която вярва в приказките с хубав край.

Саймън рядко губеше самообладание. Той се гордееше с това качество, както и с факта, че умее да контролира чувствата си. Но тази сутрин, когато се прибра от езда и научи, че неговата съпруга си е уредила тайна среща с Бродърик Фарингдън, нещо в него се пречупи. Тази новина беше напълно достатъчна, за да разкъса възела от емоции, останал у Саймън след първата му брачна нощ, и да породил у него силна ярост.

Саймън се загледа в златистата течност в своята чаша и си припомни как Бродърик Фарингдън нагло се бе опитал да убеди Емили да продължи да води неговите финансови дела. Копеле, помисли си Саймън. Дали наистина вярва, че този номер може да мине? Разбира се, сигурно вярва, Фарингдънови бяха подли, нечисти хора, които биха опитали всичко, стига да са убедени, че нищо няма да им се случи. Но дъщерята, техният финансов гений, принадлежеше на Саймън, а той знаеше как да пази своето.

Той бе много доволен, когато по време на сватбата съобщи на Фарингдън, че ще забрани на Емили да прави инвестиции от името на баща си и братята си. За Саймън беше изключително удоволствие да види израза върху лицето на стария си враг, когато издърпа изпод носа му примамката, с която го бе залъгвал през последните няколко седмици.

За Бродърик Фарингдън беше естествено да се завърти наоколо и да види какво още може да спаси, след като беше загубил скъпоценната си дъщеря.

Саймън въздъхна, като си мислеше, че за Емили пък е естествено да не разбира, че нейният съпруг възнамерява да доведе отмъщението

си докрай. Тя дори му каза да остави всичко в миналото и да работи за осъществяване на романтична и духовна връзка с нея. Най-тъжното, осъзна с униние той, е в това, че Емили вярва във всички тези глупости за любов на по-високо равнище. Тя се нуждаеше от известна доза отрезвяване и той накрая изгуби търпение и ѝ се скара.

Не беше коректно от негова страна да унищожи милите ѝ романтични мечти по такъв брутален начин, но, от друга страна, той бе убеден, че нямаше друг избор. След като я видя с Фарингдън, трябваше да ѝ изясни ситуацията и да я върне към действителността.

Тя не беше повече Фарингдън; тя беше негова съпруга и трябваше да знае какво означава това. Трябваше да се занимава по-малко с романтичните чудеса от света на метафизиката и да е напълно лоялна към своя съпруг. Саймън не виждаше защо да не изисква от Емили същата степен на лоялност, каквато изискваше от прислугата.

Той погледна раздразнен часовника още веднъж, след което дръпна верижката на звънеца. Дакет се появи моментално; лицето му бе по-сурово от обикновено.

— Да, милорд?

— Прати някой горе да види какво става с лейди Блейд.

— Веднага, милорд.

Дакет излезе и затвори вратата.

Саймън отново се загледа в часовника, който бавно отмерваше времето. Чудеше се дали Емили не е от онези раздразнителни жени, които се обливат в сълзи и се хвърлят в леглото всеки път, когато мъжете са по-твърди. Ако това е така, тя скоро ще трябва да се научи да не дава израз на женската си чувствителност.

Вратата на библиотеката се отвори. Дакет изглеждаше така, сякаш трябваше да съобщи за смъртта на някого от членовете на семейството.

— Е, Дакет?

— Сър, съжалявам много, но трябва да ви съобщя, че мадам не е тук.

Саймън се намръщи и погледна през прозореца.

— Да не би да се мотае из градините по това време?

— Не, милорд. — Дакет се изкашля притеснено. — Милорд, доста е трудно да се обясни. Явно мадам е използвала каретата този следобед, след като вие отидохте на посещение при лорд Джилингъм.

Казаха ми, че е отишла при сестрите Ингълбрайт. Отпратила е обратно Роби с каретата, като е казала, че ще се прибере пеша, но все още не е пристигнала.

— Мили Боже, какво си мисли, че прави, като обсъжда глупавата романтична поезия със своите приятелки? Та тя е в медения си месец.

— Да, милорд.

— Изпрати веднага някой да я доведе обратно вкъщи.

Дакет се изкашля още веднъж.

— Сър, страхувам се, че това не е всичко. Роби каза, че мадам е била облечена с рокля за път и е носела два големи куфара със себе си.

Саймън изтръпна.

— Какво, по дяволите, се опитвате да кажете, Дакет?

— Сър, сигурен съм, че трябва да говорите с нейната прислужница Лизи — каза Дакет, като се опитваше да бъде спокоен.

— Защо трябва да правя това?

— Момичето плаче в своята стая и очевидно държи у себе си бележка, която трябва да ви предаде.

На Саймън не му беше необходимо да напруга особено мозъка си, за да разбере, че жена му е избягала.

— Веднага ми доведете момичето, Дакет. Пригответе Леп Сенг, ще тръгна след петнадесет минути.

— Да, милорд. Мога ли да ви кажа, сър, че персоналът се притеснява за нейната сигурност?

Неизреченото обвинение висеше във въздуха. Беше очевидно, че новият господар на Сейнт Клер Хол бе обвинен в незачитане на нейните чувства, поради което Емили е била принудена да напусне.

— Благодаря, Дакет. Ще я информирам за това при първа възможност.

„Мадам — помисли си ядосан Саймън, когато Дакет затвори вратата, — *ще трябва да се подготвите за нещо много по-страшно от незачитане на чувствата, когато ви намеря.*“

Как е дръзнала да го напусне? Сега тя му принадлежи. Беше се съгласила с условията за този брак и трябва да ги изпълнява на всяка цена.

Емили стоеше в средата на малка стая в странноприемницата. Багажът ѝ бе на земята, а тя беше готова да се разплаче. Беше изтощена, гладна и никога досега не се бе чувствала толкова самотна и изоставена. Сега трябваше да прекара нощта в една малка спалня, която като че ли не беше почиствана от години. Тя бе убедена, че няма да може да понесе миризмата на мъжко тяло, която се носеше от пожълтелите завивки.

Емили никога не беше пътувала с дилижанс и беше учудена от липсата на удобства. Беше седнала между двама грамадни мъже, които хъркаха през цялото време, и едно младо момче, което непрекъснато се притискаше към нея. Два пъти ръката му се озоваваше на нейното коляно и тя бе принудена да използва дамската си чантичка, за да я отблъсне.

Единственото ѝ утешение беше, че на другия ден ще бъде в Лондон. Без съмнение баща ѝ и братята ѝ щяха да бъдат безкрайно изненадани и тя бе убедена, че ще я приемат с отворени обятия. Емили не мислеше да им казва, че е била глупачка, но така или иначе нищо не можеше да се направи. Ще трябва да слуша своето семейство повече, отколкото глупавото си романтично сърце.

Емили се наведе, вдигна единия от тежките куфари и го постави на леглото. Първо — най-важното. Беше много гладна и знаеше, че трябва да пази силите си. Започна да се приготвя да отиде в столовата на странноприемницата.

Няколко минути по-късно слизаше неуверено по стълбите с ясното съзнание, че дамите не пътуват сами, освен ако не са много бедни. Търсеше си белята, като се появяваше в столовата без придружител или прислужница, но нищо не можеше да се направи. Вероятно ще бъде поканена в някоя компания, където има дами. Все пак тя бе графиня.

Първият човек, когото видя Емили, бе точно това, което търсеше — една добре облечена млада дама. Тя въздъхна с облекчение. Щеше да се представи, да обясни, че е самотна, и да помоли дамата да я приеме на нейната маса. Всичко щеше да се нареди добре.

Младата жена седеше самичка до огъня в малката и празна столова. Емили се приближи внимателно и с изненада забеляза, че дамата има подозрителна червенина около очите си, което подсказваше, че е плакала. Ръцете ѝ, в елегантни ръкавици, се бяха

вкопчили в скъпата ѝ рокля. Очевидно тук имаше още една жена с разбито сърце.

— Извинете, мис — каза колебливо Емили, — виждам, че сте сама, и си помислих дали не бихме могли да вечеряме заедно. Името ми е Емили Фарингдън — тя млъкна за момент, после добави: — Трейхерн. Сметна, че не е необходимо да използвам наскоро придобитата си титла. Тя беше графиня само от един ден и истината бе, че съвсем не се чувстваше такава.

Красивата млада блондинка, която нямаше повече от деветнадесет години, погледна нагоре, след което облекчение, по-голямо от това на Емили, светна във влажните ѝ очи.

— Разбира се, мис Фарингдън-Трейхерн. Ще ви бъда много благодарна. — Тя се огледа бързо в празното помещение и добави тихо: — Името ми е Силест Хамилтън.

— За мен ще бъде удоволствие да ви правя компания, мис Хамилтън. За Лондон ли пътувате? — Емили седна срещу своята нова приятелка.

— Лондон? Мили Боже, не. — Силест избухна в ридания, бързо посегна към чантичката си и извади оттам смачкана кърпичка. — О, мис Фарингдън-Трейхерн, толкова съм нещастна. Направих ужасна грешка. Тръгнала съм към Грета Грийн.

Емили беше изумена.

— Бягате, за да се ожените?

— Да — измънка Силест в кърпичката си.

— Но вие сте сама, мис Хамилтън. Не разбирам. Къде е вашият бъдещ съпруг?

— При каретата и конете. Стана злополука и едното колело се счупи. Той ще бъде тук всеки момент. Ще ви кажа истината — много се радвам, че колелото се счупи. Започнах да разбирам, че съм направила ужасна грешка при своя избор. Виждам в злополуката начин да избягам от това положение.

Емили се намръщи.

— Но то все още не се е случило.

Силест избърса носа си с кърпичката и поклати глава.

— Невил казва, че щом поправи колелото, ще тръгнем веднага, но до утре не ще успеем да стигнем границата. Ще бъда принудена да се омъжа за него, в противен случай репутацията ми ще рухне. Какво

да правя? Чак сега разбрах, че не го обичам. — Тя въздъхна дълбоко. — Ще бъда още по-откровена — дори не ми харесва вече. Той не е мъжът, който мислех, че е, но ще бъда обвързана с него до края на живота си. А родителите ми ще бъдат силно огорчени. О, мис Фарингдън-Трейхерн, предпочитам да умра, отколкото да се омъжа.

— Скъпа моя мис Хамилтън, имате най-искрените ми симпатии. — Емили се протегна през масата и я погали по ръката. — Много добре знам какво ви е. Разбирам всичко, включително и трагедията да се омъжиш не за този, за когото трябва. Но няма смисъл да се тревожите. Вие ще бъдете по-щастлива от мен.

Силест я погледна със странно изражение.

— Какво имате предвид?

Емили се усмихна и я успокои:

— Не е ли очевидно? Аз съм тук. Тази вечер ще останете с мен, а на сутринта ще пътуваме заедно за Лондон. Без съмнение вашите родители ще бъдат ядосани, но вашата репутация ще остане чиста, защото всички ще научат, че тази вечер сте били с мен. — Тя се наведе напред и добави поверително: — Знаете ли, аз съм графиня, графинята на Блейд. Това ще е изключително полезно за вас, като се имат предвид обстоятелствата. Ще мога да ви дам каквато желаете подкрепа.

Силест я погледна с почуда.

— Говореше се, че се е оженил. Значи вие сте графинята на Блейд?

Емили кимна тъжно:

— Ожених се едва вчера, но лошото вече стана.

— Мили Боже! Никога не съм била представяна на Блейд, но веднъж чух баща си да разговаря с вашия съпруг. Той е известен като твърде мистериозен човек. Чувала съм как татко казва на мама, че графът е извънредно опасна личност — довери тихо Силест. — Казват, че прекарал дълги години в Източна Индия и добил странни разбирания.

— Кой казва това?

— Младите дами, на които им предстои да се омъжат. Особено Лусинда Конънбъри, внучката на лорд Конънбъри. Веднъж, когато се появил Блейд, тя избягала от бала от страх да не я покани на танц.

Емили навири нос.

— Колко глупаво. Блейд никога не би танцувал с подобна жена.

— Няколко млади дами са дали да се разбере, че са ужасени от възможността Блейд да им направи предложение, защото техните родители няма да могат да откажат. Очевидно Блейд може да бъде извънредно опасен. Сред младите момичета ще настъпи голямо облекчение, когато със сигурност се потвърди слухът, че се е оженил.

— Ха! Всяко едно привидно облекчение не ще бъде нищо повече от горчиво разочарование — заяви твърдо Емили, като се чудеше защо се чувства задължена да защитава графа. — Обзалагам се, че всички млади дами тайно са били луди по него и сега, след като са научили, че се е оженил, са разочаровани. Във всеки случай моля ви, не ме наричайте лейди Блейд. Наистина не се чувствам като графиня. Наричайте ме Емили.

— Но ако сте се оженили вчера, къде е вашият съпруг? При конете? Божичко, лейди Блейд, искам да кажа Емили, та вие сте в медения си месец!

— Не — рече тъжно Емили, — моят меден месец свърши. Една нощ на духовно блаженство, което свърши на зазоряване. — Тя се поколеба и добави откровено: — Е, една нощ, близка до духовното блаженство. Трябва да призная, че всичко беше не така, както бих желала да бъде. Но така или иначе, то се случи.

— Но защо само една нощ?

Емили се замисли. Тя внезапно осъзна, че няма да може да унижи Саймън, като разкаже на Силест истината за него.

— Мисля, че трагична игра на съдбата ни раздели.

— О, небеса — прошепна Силест, силно впечатлена. — Колко ужасно.

— Да, така е. Но моето нещастие ще бъде вашето спасение — заяви живо Емили, като реши да се възползва от създалото се положение. — Ще имате почтена женска компания отсега до момента, когато ще се приберете здрава и читава у дома със запазена репутация.

Прекрасното лице на Силест започна да поруменява, а после тя изведнъж избухна отново в плач.

— Но трябва и Невил да реши същото. Вие не го познавате, Емили. Наистина и аз не го познавах, докато не се случиха тези събития. Той е твърде досаден и настоява все повече и повече за този брак. Признавам, татко беше прав. Невил отдавна е бил решил да се ожени за мен, но заради моето богатство. А аз му вярвах.

Сърцето на Емили се изпълни със симпатия.

— Знам как се чувствате, но не трябва да се тревожите за Невил.

— Вие не го познавате. Той е твърде силен и има ужасен характер. Аз нямах никаква представа за това, докато не стана катастрофата и той показа колко зъл може да бъде. Страхувам се от него, Емили. Той ще ме замъкне със себе си, щом се върне, и вие не ще можете да го спрете.

Емили хвърли един бърз поглед наоколо.

— Знам какво да правим. Сега ще се качим горе и ще се заключим в моята стая. Освен това бих могла да помоля жената на съдържателя на страноприемницата да ни даде малко храна. Хайде, трябва да побързаме, преди Невил да се е върнал.

Емили се изправи на крака и се втурна към вратата. След първоначалната си уплаха Силест скочи и я последва. Емили остана в столовата толкова, колкото да помоли жената на съдържателя за студена храна, след което двете млади жени се затичаха нагоре по стълбите.

Храната пристигна след няколко минути и не беше нищо особено — малко сирене и хляб. Въпреки това Емили и нейната нова приятелка хапнаха със завиден апетит.

Невил пристигна скоро след като двете бяха завършили скромната си вечеря. Бясно блъскане по вратата беше първият знак, че той не възнамерява да се откаже от първоначалните си намерения.

— Силест, знам, че си вътре! Какво, по дяволите, става тук? Излез веднага! — крещеше той пред заключената врата.

— Отивай си, Невил. Казах ти, че не желая да се омъжа за теб — отвърна Силест. — Ти не си мъжът, за когото те смятах.

— Проклетнице, ще се омъжиш за мен! Не съм минал през толкова перипетии за нищо! във всеки случай вече е твърде късно да променяш решението си, глупачко. Знаеш, че ако не се омъжиш за мен, ще бъдеш опозорена. Излез веднага! — Невил започна да рита по вратата.

— Мили Боже — Силест се загледа в нестабилната врата с явен страх.

— Ако не излезеш, ще извикам съдържателя с ключовете — заплаши Невил, след което вратата се разтресе още веднъж от

поредния ритник. — Отваряй веднага, дяволите да те вземат, глупава кучко!

Емили разбра, че вратата може и да не издържи, затова започна да действа.

— Помогни ми да преместим това — каза тя, като дърпаше един тежък стол през стаята.

Силест сграбчи стола, а ударите продължаваха. Тя се обля в сълзи, докато Невил сипеше заплахи за това, какво ще ѝ се случи веднага, след като стане неин съпруг. След това продължи да блъска и да крещи.

— Не му обръщай внимание — каза Емили, като нагласяше стола. После издърпаха и тежкия шкаф.

— Той ще разбие вратата — прошепна Силест преbledняла и ужасена.

— Не мисля, че ще успее — успокои я Емили, но продължи да наблюдава неспокойно вратата, която не изглеждаше много сигурна дори сега, когато бе подпряна със стол и шкаф.

— Вероятно ще трябва да сложим и още нещо — прошепна тя на Силест.

— Не остана нищо друго освен леглото.

— Проклетата кучко — ревеше Невил, — ще те пребия с камшик, когато излезеш оттам. Чуваш ли ме? С камшик. Ще те видя колко дълго ще се противиш, като опиташ каиша.

Изведнъж един нов глас се разнесе отдолу, откъм столовата — глас заплашителен и повелителен.

— Какво, по дяволите, става тук?

Емили, която държеше ръжена в ръката си за в случай, че мебелите не издържат, се обърна и се затича към заключената врата.

— Това е Саймън!

— Саймън? — Силест погледна към нея, объркана и ужасена. — Кой е Саймън?

— Моят съпруг. — Емили се усмихна с голямо облекчение. — Не се плаши, той ще оправи всичко.

— Но вие казахте, че сте трагично разделени — напомни ѝ Силест.

— Това е друго нещо. — Емили махна с ръжена и приключи въпроса. — Най-важното е, че той ще се погрижи за Невил.

— Нима? — Силест не изглеждаше много убедена. — Защо трябва да го прави?

— Блейд е много благороден и галантен — увери я Емили.

Гласът на Невил се разнесе отново:

— Приятелче, това не е твоя работа. — Той повиши глас: — Годеницата ми е заключена в тази стая с една друга жена и няма да си тръгна, докато не изведе Силест оттук.

— Според съдържателя другата жена, която е вътре, е моята съпруга. Махни се от вратата или ще ти счупя врата — каза ледено Саймън.

— За какъв, по дяволите, се смятате, за да ми заповядвате по този начин? — озъби се Невил. — Няма да търпя някой да ми се намесва в работите. Тръгнал съм за границата и ще ви бъда благодарен... Какво, по дяволите...

Емили поруменя при внезапния вопъл, с който Невил завърши своята реч. Той беше последван от трясък и силен шум. Емили остави ръжена и се обърна гордо към Силест:

— Казах ти, че Саймън ще се погрижи за Невил.

— Емили? — Гласът на Саймън прозвуча учудващо спокойно от другата страна на вратата. — вътре ли си?

— Да, Саймън, тук съм. — Емили се забърза към вратата.

— Отвори веднага. Наситих се на щуротии.

— Един момент, Саймън — отвърна Емили и започна да размества мебелите.

— Не изглежда много доволен да ви открие, след като сте били трагично разделени.

— Дребна работа. Във всеки случай, ако не отворя веднага вратата, той ще намери начин да я разбие и ще се справи много по-добре от Невил.

— О, Емили, колко си нещастна. Гласът му звучи като на звяр.

— Като на дракон. — Емили се задъхваше от усилията си да премести стола и шкафа. Най-накрая тя успя да ги изтика встрани.

След това внимателно махна резето и отвори вратата с триумфираща усмивка. Саймън стоеше отпред с мокро сако и изцапани ботуши. Той се владееше напълно. Изражението на лицето му бе спокойно с изключение на пламъчетата, които проблясваха в златните му очи.

— Е, Емили?

Тя не се поколеба и се хвърли в обятията му.

— Саймън, ти ни спаси. Казах на Силест, че ще го направиш.

Саймън за момент бе напълно объркан от начина, по който бе посрещнат. После ръцете му се обвиха около нея и я стиснаха толкова силно, че дъхът ѝ секна. Емили остана сгушена в прегръдките му за минута-две. После хвърли поглед към коридора и видя на пода млад мъж, сгърчен и зловещо неподвижен.

— О, прекрасно, Саймън. — Тя погледна своя съпруг с радостно одобрение. — Ти наистина си се погрижил за този негодник. Мъртъв ли е?

Саймън сви вежди.

— Ти си малка и кръвожадна, нали? Странно. Не бях го разбрал досега. Не, не е мъртъв, но не мисля, че ще се осмели някога пак да рита по вратите.

Един нов глас долетя от стълбите:

— Сър, сър, за какво е този шум? — Съдържателят на страноприемницата бързаше нагоре, кършейки ръце. — Създал съм си добра репутация. Не мога да позволя да се водят битки в стаите. Другите посетители ще бъдат раздразнени от шума.

Саймън му хвърли смъртоносен поглед.

— В добрите заведения младите дами от изисканото общество не се барикадират в своите стаи.

Съдържателят погледна нервно Емили, а после и Силест, която надничаше от стаята.

— Добре, сър, но нито една от тези дами не пътуваше с придружител или прислужница, така че си помислих, че те не принадлежат към изисканото общество.

Погледът на Саймън стана още по-заплашителен.

— Очевидно сте си съставили доста невярно заключение. Тази дама е моята съпруга, а другата дама е нейна приятелка. Те си бяха уредили среща тук и ме чакаха, а аз закъснях поради лошото време. Сигурно сте забелязали, че навън се разразява страшна буря.

— Да, сър — съгласи се моментално съдържателят. — вали като из ведро, нали?

Саймън се усмихна леко.

— Очаквах, че жена ми и нейната приятелка ще бъдат на сигурно място, докато дойда.

Притесненият съдържател изглеждаше още по-уплашен. Разтревоженият му поглед се насочи отново към Емили, която му се усмихваше високомерно, а после към все още неподвижния Невил.

— Извинете, сър, просто съм изпаднал в заблуждение. Явно е станала грешка.

— Очевидно — рече Саймън, после кимна рязко към мъжа на пода. — Предполагам, че ще го преместите веднага.

— Да, милорд. Веднага ще го сторя. — Съдържателят се обърна и тръгна да търси своя прислужник. — Оуен, ела тук и ми помогни. По-бързо, момче!

Саймън хвърли един поглед над главата на Емили към стаята, където бе Силест. Очите му бяха замислени и сериозни. После отново погледна към Емили.

— А сега, предполагам, ти и твоята приятелка, ще дойдете долу и ще ми разкажете какво точно се случи.

— Разбира се, Саймън — възкликна Емили. — всичко е много просто.

— Някак си ми е трудно да повярвам. Моля те, не ме карай да чакам дълго. — Саймън тръгна към стълбите.

— Да, Саймън. Ще дойдем веднага — извика Емили след него.

Но той вече слизаше и не си направи труда да обърне внимание на думите ѝ. Емили влезе в стаята. Силест я гледаше с широко отворени очи. Носната кърпичка в ръцете ѝ бе напълно смачкана и мокра.

— Какво не е наред сега? — попита Емили.

— Страхувам се, че вашият съпруг е твърде ядосан — рече уплашено Силест. — Сигурно ще ме обвини, че съм забъркала себе си и вас в такава ситуация.

— Глупости, Силест, Саймън няма да те обвини. Той е човек на честта. Много скоро ще го разбереш. Смятам, че е най-разумно да направим това, което ни поръча. Готова ли си?

— Да. Предполагам, че нищо не може да се направи. — Силест посегна с кърпичката към очите си. — Искам мама да е тук.

— Е, тя не е тук, така че ще трябва да се оправяме сами. Остави на мен да обясня всичко, за това ме бива много. — Емили нагласи

очилата си, оправи роклята си и тръгна към стълбите.

Саймън ги чакаше в едно сепаре. Беше свалил връхните си дрехи и шапката и седеше пред огъня с халба бира в ръка. Когато Емили и Силест влязоха, той се изправи учтиво.

Емили побърза да представи Силест, която изглеждаше по-нервна от всякога. Преди Саймън да отговори, настъпи малка пауза.

— Дъщерята на Норфкот? — измърмори най-последно той.

Силест кимна утвърдително. Емили веднага започна да я разпитва защо се е представила като Хамилтън, но бе прекъсната от Саймън.

— Бягали сте към Грета Грийн? Предполагам, че баща ви има какво да каже по този въпрос?

Силест гледеше към пода.

— Да, милорд, вероятно е така.

Емили я прегърна окуражително и се намръщи към Саймън.

— Не се притеснявай, Силест. Блейд ще говори с баща ти и всичко ще бъде наред.

— Наистина ли? — Саймън отпи една глътка от бирата си и погледна към жена си. — Какво предлагаш да кажа на маркиза?

Емили премига, силно изненадана.

— Маркиз?

— Твоята нова приятелка е най-голямата дъщеря на маркиза на Норфкот.

— О — впечатли се Емили, — сигурна съм, че съм чувала за него.

— Без съмнение — каза сухо Саймън. — Той е един от най-богатите и силни мъже в Лондон.

После погледна Силест и каза:

— Предполагам, че сега ще ореже крилцата на своята палата дъщеря.

Силест отново избухна в плач.

— Татко никога няма да ми прости!

— Разбира се, че ще ти прости — каза окуражително Емили. — Казах ти, че Блейд ще говори с него.

— Нямам никакво желание точно в този момент да обяснявам каквото й да било на Норфкот — каза Саймън. — Точно обратното. Очаквам обяснения от твоя страна.

— Получи ли бележката ми?

— Да, получих я, но това ще обсъждаме по-късно насаме.

— О, да, разбира се.

Емили не обръщаше особено внимание на шума, който идваше отвън, но преди да успее да каже и дума, във фоайето настъпи смут. След няколко секунди вратата се отвори и в сепарето влязоха мъж и жена. Той бе приблизително четиридесетгодишен, с благородни черти, а дамата бе чернокоса, елегантна, облечена в извънредно модерна рокля за пътуване.

— Мамо! — Силест се обля в сълзи и се втурна към чернокосата жена, която я прегърна нежно. — Мамо, толкова съжалявам.

— Милото ми дете! Толкова много се притесних за теб. Добре ли си?

— Да, мамо, благодарение на лейди Блейд. — Силест се освободи от прегръдките на майка си и се усмихна през сълзи на Емили. — Тя ме спаси от ужасната участ. Дълга й повече, отколкото мога да й дам.

Маркизата на Норфкот гледаше объркано към Емили. Погледът ѝ бе изпитателен.

— Съжалявам, че не сме се запознали досега, лейди Блейд — каза тихо тя. — Но ще ви бъда вечно задължена.

— О, не бъдете глупава, лейди Норфкот — каза радостно Емили. — Съвсем не сте ми задължена.

Очите на маркизата заблестяха от облекчение. Тя погледна към дъщеря си, после отново към Емили и отвърна:

— Тогава всичко е наред.

— Точно така, мадам — изчурулика весело Емили. — Силест преживя едно приключение, но лошото не успя да се случи, а Блейд се погрижи за Невил.

Маркизът погледна строго дъщеря си, после впери очи в Саймън. Говореше за първи път и очите му бяха по-строги от тези на жена му. Бе резервиран и предпазлив.

— Блейд?

Саймън се поклони почтително.

— Норфкот?

— Изглежда жена ми е права. Ние наистина сме ви задължени, сър.

— Не на мен — каза хладно Саймън. — Жена ми е тази, която спаси дъщеря ви, като я скри в своята стая, докато аз пристигна.

— Разбирам — Норфкот затвори вратата и влезе в стаята, — Бихте ли ми обяснили какво точно се случи тук?

Саймън повдигна рамене.

— Защо не. Бях предупреден, че ще трябва да дам обяснения и че ще бъда затруднен да го направя.

— Толкова ли са трудни и сложни? — погледът на Норфкот бе изпитателен и угрижен.

— Ни най-малко — цялото поведение на Саймън изразяваше едно пресметнато и хладно удовлетворение. — Предлагам ви да седнете и да си поръчате бира. Необходимо ви е време, за да се успокоите.

Норфкот кимна и се подчини.

— Пенингтън, Конънбъри, а сега и аз. Най-накрая ни намерихте всичките, нали, Блейд? — попита тихо Норфкот.

— Да — каза Саймън. — вие бяхте последният. Това ще бъде и нещо като сватбен подарък от моята съпруга.

ГЛАВА 10

— Трябва да ти кажа, Саймън, че се справи великолепно. — Емили седна на стола близо до огъня и се вгледа в своя съпруг, докато той заключваше вратата на стаята, която бе наел за вечерта.

Преди това бе хвърлил един бегъл поглед на стаята, избрана от Емили, и веднага бе дал разпореждания да се пренесе багажа ѝ в друга, по-прилична. Съдържателят побърза да изпълни желанието на графа. Донесоха и ново легло.

— Работата е в това, че ти подреди толкова точно нещата, сякаш ние просто сме поканили Силест на нашето сватбено пътешествие и сме я взели под наша закрила.

Маркизът и маркизата на Норфкот бяха напуснали страноприемницата няколко минути преди това с тяхната бърза, комфортна карета. Ако всичко вървеше нормално, Силест щеше да бъде в собственото си легло рано сутринта. Всички решиха, че най-добре ще бъде да се приберат вкъщи на зазоряване, все едно, че пристигат от бал. Това беше най-разумното решение.

— Гордея се, че се справи по този начин. Признавам, че не съм добра колкото теб в измислянето на приказки. Направи го блестящо.

Саймън пресече стаята и се отпусна уморено в стола срещу Емили. После изпъна крака към огъня и я погледна изпод вежди.

— Е, наистина се представи добре — Емили изглеждаше много радостна. — Дори успя толкова бързо да пресметнеш всичко, което бях казала на Силест, че нашите разкази да се допълнят чудесно.

— Пропускаш няколко важни моменти, скъпа. — Саймън сви вежди. — Разделени трагично в утрото след нашата венчавка, нали? Имаш голям късмет, че Силест не се е заинтересувала за точната причина за трагедията, която ни е разделила.

— Чудя се какво би станало, ако майка ѝ се интересува — каза Емили след минута мълчание.

— Съмнявам се, че при създаването се положение ще има подобни въпроси. Норфкот ще да приеме моята версия, че сме се забавили с

каретата и аз съм те изпратил напред, за да те предпазя от бурята. Той и жена му бяха загрижени много повече за състоянието на дъщеря си, отколкото за теб.

— Горката Силест. Поне успя да се спаси от брак с лош мъж. — Емили се изчерви. — Беше прекрасно спасение, Саймън. Точно такава, каквото очаквах от теб.

— Ласкаеш ме. — Саймън се подпря с лакът на дръжката на стола, сложи пръсти под брадичката си и впери неподвижно очи в жена си. — А сега мисля, че е време да ми дадеш твоите обяснения.

— Обяснения?

— Предупреждавам те, че не искам да слушам тези глупости за разбити сърца и разбити урни, които ми беше написала. Вече съм чел тази поема, ако си спомняш. Тя не бе една от най-добрите ти изяви.

Приповдигнатото настроение на Емили след успешното завършване на нейното приключение със Силест изчезна моментално под суровия поглед на Саймън. Тя сведе очи към ръцете си, свити в скута ѝ.

— Ти каза веднъж, че поемата е много вълнуваща.

— Сега поемата оставя у мен други впечатления. Сигурно заради обстоятелствата, при които я четох. Твоята прислужница през това време ридаеше в една от най-хубавите ми носни кърпички. Дакет се държеше така, сякаш присъства на погребение, а мисис Хикинботъм не спираше да нарежда как съм щял да те намеря убит на пътя от разбойник. Или нещо по-лошо.

— Какво по-лошо има от това да бъдеш убит от разбойник? — зачуди се Емили.

— Предполагам, че госпожа Хикинботъм е имала предвид съдба, която е по-лоша от смъртта — обясни просто Саймън.

Емили погледна обвинително съпруга си.

— Може да се каже, че вече преживях подобно нещо миналата нощ, милорд.

Саймън я погледна умолително.

— Наистина ли бе толкова лошо, Емили?

Тя въздъхна тежко.

— Е, не, разбира се. Както казах и на Силест нощта бе почти блажена.

— Мили Боже! — измърмори Саймън.

— Мислих много по този въпрос и стигнах до извода, че не само ти си виновен, загдето преживяването не бе това, което очаквах. Все пак ти ми каза, че никога досега не си го правил.

— Това ли съм ти казал?

— Да, така ми каза. Ето защо аз мисля, че част от нашия проблем се състои в това, че и двамата нямаме опит в установяване на духовен съюз. — Тя го погледна с надежда. — Съгласен ли сте с мен, милорд?

— Много е благородно от твоя страна, че не хвърляш изцяло върху мен вината за това, че не успях да те издигна на по-високо ниво, скъпа.

Емили се намръщи, засегната от сарказма в гласа му.

— Е, добре, може би проблемите от физическо естество между нас не са изцяло по твоя вина, но това не те извинява за събитията, които последваха. Беше твърде неучтив и аз ти оставих бележката със строфи от моята поема за урните, понеже смятах, че са подходящи за случая.

— Подходящи? Забъркваш се в изключително опасна ситуация, намираме се на много мили от дома в дъждовна, изключително неприятна нощ, принудени сме да спим в една страноприемница, малка, мръсна, с лоша храна и отвратителни легла и всичко това само защото си се нацупила за нещо. Няма да ви кажа, мадам, че намирам романтичните ви намеци за разбити урни и сърца за неподходящи.

— Сърцето ми беше разбито — заяви страстно Емили. — Ти го разби тази сутрин, когато ми каза, че миналата нощ за теб не означава нищо.

— Не съм казвал такова нещо, Емили.

— Каза, каза го! Каза, че връзката между нашите две души е чисто и просто само похот. — Цялата и мъка избухна още веднъж. — Нещо повече — ти беше толкова жесток към мен, и то само защото бях отишла в градината, за да се сбогувам със своя баща. Зная, че и той има своите недостатъци но ми е баща и ти нямаш право да ми забраняваш да се срещам с него или близнаците.

— Не съм ти забранявал да се срещаш с тях, Емили, Просто ти казах, че няма да можеш да ги виждаш, когато си пожелаеш.

— Не мога да ти позволя да ме ограничаваш по този начин.

— Ти си моя съпруга — напомни ѝ Саймън със заплашителен глас. — Имам право да те ограничавам всеки път, когато сметна за

необходимо. Мерките, които предприех, са за твое добро.

— Глупости — изкрещя Емили. — Ти искаш да не се занимавам повече с финансовите дела на моето семейство. Това е просто една част от твоя план за отмъщение.

— Баща ти достатъчно дълго се е възползвал от твоя талант за делова работа.

— Какво от това? Ти се ожени за мен по същата причина. Искаш да ме използваш.

— Ти ми предложи да се ожения за теб — рече през зъби Саймън. — Или вече си забравила как се пазареше с мен при потока? Получи това, което искаше, Емили. Сега си моя графиня и трябва да спазваш условията на нашата уговорка.

Емили сплете пръсти и го погледна с нескрита болка.

— Нямах представа, че искаш да ме разделиш завинаги от моето семейство.

— Това е само по отношение на финансовата страна на въпроса, Емили.

— Но все пак позволи на баща ми да си мисли, че няма да прекъснеш връзката ни — напомни му тя.

Саймън се усмихна хладно.

— Да, наистина го разиграх за известно време. Но, както виждаш, уредих всичко по много прост начин.

— Отивате твърде далеч в своето отмъщение, милорд.

— О, мила моя, ти не знаеш нищо за отмъщението.

— А ти знаеш ли?

— Да — каза тихо Саймън. — Мечтах двадесет и три години за това. Сега вече знам достатъчно. Моят план не те засяга повече. Ти си моя съпруга и ще се държиш така, както трябва да се държи графинята на Блейд. Ясно ли е, Емили?

Сърцето ѝ се сви.

— А какво ще стане, ако не желая да бъда повече твоя графиня?

— Това иде бъде най-голямото нещастие, защото вече е твърде късно да променяш решението си. Отдаде се на романтични изблици и луди страсти и сега трябва да платиш за преживяното.

— Но, Саймън, и двамата ще бъдем много нещастни, ако продължаваме така. Навярно го разбираш.

— Глупости — отвърна безчувствено Саймън. — Няма причини този брак да не върви добре. Ако не бях стигнал до това заключение преди няколко седмици, никога нямаше да се ожена. Ти ще бъдеш една добра графиня, когато започнеш да се занимаваш с бизнес. Във всеки случай няма връщане назад. Разтрогването на брака е немислимо и няма да позволя да говориш повече за това. Знам, че не всичко ти харесва, но един развод ще бъде твърде много за теб, а, разбира се, и за моята титла.

— Да, разбира се.

Емили гледаше надолу към ръцете си, чувствайки се виновна, загдето изпитва облекчение. Разводът наистина беше немислим. Беше свързана със Саймън до края на живота си. Постепенно настроението ѝ започна да се подобрява. С времето много неща могат да се променят, каза си тя с оптимизъм, включително и отношението на мъжа към неговата съпруга.

Погледът на Саймън стана още по-строг.

— Чуй ме добре сега, Емили, защото не искам отново да преследвам напусналата ме съпруга. Няма да има повече бягства всеки път, когато се почувстваш недоволна от нещо. Няма да има повече малки нещастни поеми, оставени на твоята прислужница. Готов съм да ти гарантирам достатъчно свобода, ако се подчиниш на някои правила. Най-важното от тях е да не се срещаш с членовете на твоето семейство в мое отсъствие. Достатъчно ясен ли съм?

Емили се вгледа в него през очилата си.

— Съвсем ясен, милорд. Това звучи ужасно. Не така виждах нашия брак.

Устните на Саймън се присвиха в гримаса.

— Трябва да погледнеш по-разумно на нещата. Сега си свободна да се отдадеш на силните си страсти. Направи го и всичко останало само ще се уреди.

Това вече бе твърде много. Емили се разгневи:

— Елиас Прендергаст веднъж ми предложи същото. Не проявих интерес тогава, не проявявам и сега. В състояние съм да удържа силните си страсти дотогава, докато не намеря някой, с когото да мога да споделя една истинска благородна и духовна връзка.

От лицето на Саймън мигом изчезна всякакво благодушие. Златният драконовски поглед пламна.

— Знам много добре, че омъжени жени от висшето общество често имат извънбрачни връзки. Но ти никога не трябва и да си помисляш за любовна авантюра с друг мъж. Добре ли ме разбра, Емили? Това, което е мое, не го делия с никого, а след последната нощ ти определено си моя.

Емили го погледна неспокойно.

— Силест каза, че си придобил странни разбирания, докато си живял на Изток.

— Ако това ще ти послужи за утеха, трябва да знаеш, че винаги съм бранил всичко свое. Животът на Изток просто ме научи, че има много прецизни и ефикасни начини да го правя.

Емили му вярваше. Освен това не си представяше, че може да прави любов с друг мъж освен Саймън.

— Не се безпокойте, милорд. Не съм толкова впечатлена от това, което правихме миналата нощ, че да пожелаая подобно преживяване с някой друг.

Заплашителните пламъчета в очите на Саймън угаснаха и се замениха с явно раздражение.

— Обещах ти, че следващия път ще ти бъде по-приятно.

Емили прехапа долната си устна и присви непокорно очи.

— Тъй като говорим за това, милорд, трябва да ви кажа, че не възнамерявам да го правя втори път.

Саймън я погледна, сякаш не беше чул последните й думи, взе ръжена и с резки движения започна да подклажда огъня в камината.

— Както ти казах, нещата скоро ще се променят.

Емили събра кураж и заяви:

— Не, милорд, не мисля така.

— Какво искаш да кажеш?

— Просто това, че не желая да правя повече любов с вас, милорд — каза смело Емили. Сега тя бе убедена в действията си и знаеше какво трябва да прави.

— Емили — започна зловещо Саймън, — разбирам състоянието ти, но те предупреждавам, че няма да толерирам...

Тя вдигна ръка, за да му покаже, че трябва да млъкне.

— Моля ви, позволете ми да се доизкажа, милорд. Не искам да правите любов с мен, докато не установим чиста, духовна връзка, за

каквато си мечтаех, когато ми предложихте да се омъжа за вас. Няма да ме подведете отново в любовна авантюра. Разбрахте ли ме, Саймън?

— Не съм те подвеждал — каза през зъби той. — Обясних ти, че просто желаех да те успокоя и да разсея притесненията ти за първата брачна нощ. Всеки би казал, че съм се държал като мъдър и добър съпруг.

— Глупости. Подведохте ме, но това няма да се случи втори път. Това е всичко.

Очите на Саймън блестяха заплашително, като отразяваха пламъците от камината. След това той се отпусна самодоволно като ловец, успял да примами плячката си.

— Много добре, мадам.

Емили се стъписа от внезапната му готовност.

— Ти се съгласяваш с мен?

— Няма никакъв смисъл да се отдавам на съпруга, която не ме желае. — Саймън сви рамене, остави ръжена и седна. Пръстите му потупваха леко по дръжката на стола. Последва дълга тишина, след което устните му се свиха в студена и саркастична усмивка.

На Емили тази усмивка никак не й хареса.

— За какво мислите, милорд?

— Просто, че съм принуден да те чакам, докато сама дойдеш при мен, Емили. Честно казано, смятам, че това е най-добрият начин. — Той кимна сякаш се съгласяваше с някого. — Да, така е много по-добре.

Емили се поколеба и се замисли дали не е допуснала някаква грешка в своя толкова добре скроен план. Съгласието на Саймън дойде твърде бързо.

— А какво ще стане, ако не дойда при вас, милорд?

— Ще дойдеш, и то много скоро. — Саймън стана и наля две чаши шери. — Не ми се вярва да чакам дълго. Ти си страстно създание и си достатъчно интелигентна, за да знаеш много добре, че макар и да не изживя романтичните си очаквания миналата нощ, винаги има какво още да се открие във физическите връзки. Предполагам, че не си забравила онази нощ в библиотеката, когато те сложих на бюрото, разтворих бедрата ти и те оставих на собствената ти страст. Спомняш си, нали?

— Да — отвърна тихо Емили, — не съм забравила.

— Представи си как ще се чувстваш, ако преживееш отново тези вълнения, които сега са дълбоко скрити в теб. Помисли си само колко по-одухотворена ще бъде връзката ни сега, колко метафизична. Как ще стимулира всичките ти сетива, колко вълнуващо ще бъде. Така ще изглежда, скъпа, следващото ни любене. Гарантирам за това.

Емили изведнъж се почувства затоплена и знаеше, че тази топлина няма нищо общо с огъня в камината.

— Ти отново се опитваш да ме подмамиш, Саймън. Не желая да обсъждам повече този въпрос. Взела съм своето решение и настоявам да го зачиташ.

— Разбира се, мадам — той започна да сваля ботушите си, — няма да кажа нито дума по този въпрос, докато ти не дойдеш при мен и не ме помолиш да ти покажа какво ти липсва и колко си зажадняла за вълнения.

— Не чакайте със затаен дъх подобен случай, милорд — отвърна тя.

Саймън започна да разкопчава ризата си. Той се усмихваше, предвкушвайки победата си.

— Мила моя, искам да ти кажа, че следващия път ти не само ще искаш. Ти ще ме молиш да дойда в леглото ти.

— Никога — закле се тя, докарана до полуда, докато гледаше неговото здраво мускулесто тяло.

— Една страстна жена трябва да бъде много внимателна, когато прави такива изявления.

— Аз не правя изявления, аз го искам... Саймън, какво правиш?

Очите на Емили силно се разшириха, когато той свали ленената си риза и я хвърли небрежно върху облегалката на стола.

— Приготвям се за лягане. Имах тежък ден, а същото важи и за теб.

Той започна да разкопчава бричовете си.

— Но аз току-що ти казах, че няма да правя любов с теб.

— Чух — кимна той. — Просто възнамерявам да си легна и да се наспя въпреки мизерните условия. Сутринта ще наема карета, която да ни закара колкото може по-скоро къщи. Нямам никакво намерение да оставам за дълго в тази отвратителна страноприемница.

— Ще спиш в леглото? — огледа се Емили. — Саймън, тук има само едно легло.

— То е достатъчно голямо и за двама ни.

Саймън започна да сваля бричовете си. Пламъците осветиха стройната му фигура.

Запленена, Емили се загледа в здравето тяло на своя съпруг. Докато се събличаше, той стоеше с гръб към огъня, но дори в полумрака тя забеляза, че е възбуден. Неговата най-мъжествена част се издаваше смело напред сред гъстите черни косми. Тя си припомни как бе докосвала тази твърда пръчка и реакцията на неговата плът. Припомни си също и как той бе използвал тази част на тялото си, за да проникне в нея.

— Има ли нещо, Емили? — Очевидно забелязал втрещения ѝ поглед, той пресече стаята, мушна се под завивките и се зави през глава. — Е?

Емили облиза сухите си устни и отвърна:

— Не, няма нищо.

Тя свали очилата си и ги сложи на масата. В този момент бе по-добре да не вижда толкова ясно. После се изправи на крака и придърпа малкото столче за крака пред големия стол.

— Какво правиш? — попита с любопитство Саймън.

— Не е ли ясно? Подготвям мястото, където ще прекарам нощта. — Тя седна на големия стол, сложи крака на малкото столче и се зави с одеялото.

— До сутринта този стол ще ти се стори ужасно неудобен, а когато угасне и огънят, в стаята ще стане много студено — предупреди я той.

— Не очаквам удобство, милорд. Очаквам да оцелея. Ще го приема като наказание, дадено ми поради несправедлива присъда и лош късмет.

Емили духна свещта и се подготви да посрещне злополучната си съдба.

Половин час по-късно Саймън все още беше буден, обезпокоен от непрекъснатите тихи, нещастни въздишки, които идваха откъм стола на Емили. От огъня беше останала само купчина мъждукащи въглени, но светлината бе достатъчна, за да очертае малката фигурка на Емили, свита под одеялото. Без съмнение ѝ беше студено и Саймън

си каза, че няма никакво желание да я види болна. Една болнава съпруга ще бъде истинска досада.

Той се замисли как най-безболезнено за нея да я настани в леглото. Беше му ясно, че тя седи на стола заради честта си, а от личен опит знаеше колко силно е това чувство. Реши, че няма нужда тази вечер Емили да страда безсмислено. Скоро силите ѝ щяха да се изчерпят и тя щеше да се признае за победена в малката война, която започна.

Той я съжаляваше заради унижението, което щеше да преживее, когато се предаде, но нищо не можеше да се направи. Щеше да научи по един безспорен начин кой е господарят в къщата и в леглото. Във всеки случай Емили бе тази, която очерта фронтовата линия, заклевайки се да не признава неговите права в леглото. Очевидно у нея има доста от типичните черти на семейство Фарингдън, които я карат да вярва, че ще може да го манипулира, заключи тъжно Саймън. Но той скоро щеше да унищожи тези нейни представи. Те двамата ще бъдат много по-щастливи и по-здравосъвързани, когато Емили осъзнае своята нова роля в живота.

Междувременно Саймън реши, че не може повече да гледа как тя се гърчи на стола. Той отвори уста, за да ѝ заповяда да дойде в леглото, но бе прекъснат, преди да е успял да каже и една дума.

— Саймън? — Гласът ѝ бе мек, тя започваше да опипва почвата.
— Спиш ли?

— Не.

— Мислех си за нещо.

Саймън се усмихна удовлетворен. Очевидно тя ще направи първата крачка още тази нощ. Дали ще бъде пряма и ще го попита направо дали да дойде при него в леглото, или ще опита друга тактика, чудеше се той. Във всеки случай щеше да я улесни в създадалата се ситуация.

— За какво мислеше, Емили?

— Вярно ли е, че Лусинда Конънбъри е припаднала, когато си се появил на един бал?

— Какви ги приказваш? — Саймън хвърли гневен поглед към стола.

— Силест ми каза, че това се случило в Лондон. Тя каза също, че всички млади дами, които не са омъжени, включително и Лусинда

Конънбъри, са ужасени от възможността да получат предложение за женитба от теб.

— Никога не съм забелязал някое от глупавите момиченца да припада, когато вляза в балната зала — измърмори Саймън. Естествено на него му бяха казали, че дъщерята на Конънбъри била припаднала, макар той лично да не беше видял. Салонът тогава бе препълнен.

Емили се изсмя в тишината.

— Казах на Силест, че това са глупости. Сигурна съм, че всички млади момичета за женене са омаяни от теб и се чувстват много засегнати, когато не им обръщаш внимание.

На Саймън му стана ясно, че Емили все още няма никаква представа за неговата репутация в Лондон. Както обикновено тя виждаше всичко твърде романтично.

— Ти си съвсем права — каза спокойно, — всичко това са глупости. — Една идея внезапно го завладя. За момент се замисли, преди да вземе решението. — Емили, искаш ли да отидеш в Лондон?

— О, да, много. Но смяташ ли, че трябва да го направя? Татко винаги е казал, че не трябва да ходя често в града, за да не се говори много за скандала от моето минало. Не бих желала да те затруднявам, Саймън.

— Няма повече никакъв скандал в твоето минало, Емили.

— Няма? — Гласът ѝ издаваше объркване.

— Не, няма. Информирах някои хора, включително лорд и лейди Джилингъм и Прендергаст, който знае нещо за твоето приключение от преди пет години, да не споменават нищо по този въпрос. Това важи и за теб. Така че, ако ме разбираш, Емили, скандал никога не е имало.

— Но, Саймън...

— Няма да го обсъждаме, защото просто няма какво да се обсъжда. Ако някой се опита да го направи, веднага ми кажи. Разбра ли?

— Да, но, Саймън, смятам, че...

Той въздъхна леко и продължи:

— Знам, че за теб злополучният инцидент е един от най-вълнуващите ти спомени, но съм убеден, че с мен ще преживееш много по-вълнуващи моменти.

— Е, аз също си мислех така — каза искрено тя. — Затова поисках да се ожениш за мен. Но сега не съм толкова убедена. Изглежда съм направила голяма грешка.

— Твоята единствена грешка, скъпа, е в убедеността ти, че можеш да се справиш с мен така, както се справяш с финансовите дела. Но аз не се поддавам толкова лесно на управление.

— Ужасно!

— Това е истината. Но скоро ще уредим този проблем. Ще дойдеш при мен и ще се извиниш много учтиво, задето ми се противопостави. После ще си легнеш при мен в леглото и така ще свърши всичко.

— По дяволите!

— Смятам, че говорехме за пътуването до Лондон.

— Говорехме за твоята неизтощима арогантност — отвърна тя.

— Ще отпътуваме за града колкото може по-скоро.

— Защо? — попита Емили. — Защо изведнъж трябва да бързаме толкова за Лондон?

— Защото — каза Саймън, като мислеше за дълбоката признателност на маркиза и маркизата на Норфкот — вярвам, че това ще е най-подходящият момент да бъдеш въведена в обществото.

И Норфкот, както Пенингтън и Конънбъри, беше най-последен уязвим. Маркизът можеше да бъде много полезен и Саймън смяташе да използва него и жена му, за да въведе Емили в обществото.

— Наистина ли мислиш така, Саймън? — попита Емили след дълго мълчание.

— Да — каза той, като се усмихна, отметна завивките и стана от леглото. — А сега усещам, че ми става студено и неуютно. Настоявам да дойдеш в леглото заедно с одеялото.

Емили скочи уплашено, когато той тръгна към нея.

— Можеш да се успокоиш, скъпа. Става въпрос за уют и здраве. Обещавам ти, че няма да те насилвам. — Той я изправи на крака и започна методично и умело да я разсъблича.

— Ха! Мислиш ли, че ще се съглася да правя любов с теб, като ме вкараш в леглото си? — Тя напразно се опитваше да не се поддава на ръцете му. — вярваш ли, че съм толкова слабохарактерна?

— Ти не си слабохарактерна, скъпа, — Саймън хвърли роклята ѝ на стола и Емили остана само по муселиновата си риза. — Ти си

одухотворена, страстна и импулсивна.

Емили спря да се съпротивлява и го погледна с присвити очи, като се опитваше да види по-ясно лицето му.

— Така ли мислиш, Саймън?

Той се засмя, взе я на ръце и я занесе до леглото.

— Убеден съм в това, скъпа. И макар да ме ядосваш и сега не можем да правим друго, поне да използваме одеялото и леглото заедно, за да не умрем от студ. Нямаме друг избор и трябва да се присъединиш към мен.

Емили въздъхна в знак на съгласие и се мушна бързо под завивките. Тя лежеше вдървена в единия край на леглото, загледана в тавана, докато Саймън се настани до нея.

— Много добре. Заради нашето здраве се съгласявам да дяля легло с теб. Но няма да се любиш с мен, Саймън!

— Не се притеснявай. Емили. Няма да се нахвърля върху теб, докато спиш. Ще те чакам, докато сама дойдеш при мен.

— Това няма да стане, докато не се убедя, че и ти изпитваш към мен същите чувства, които аз изпитвам към тебе.

— Ще те видя, съпруго. Междувременно ти предлагам да поспим. Имахме тежък ден.

— Всичко беше много вълнуващо — каза Емили, като се прозяваше. — Трябва да призная, че беше много романтично от твоя страна да тръгнеш след мен. Мисля, че има надежда за нас, Саймън.

— Защото те последвах? Не си прави романтични изводи от този факт. Тръгнах след теб, защото ми принадлежиш, а аз пазя това, което е мое. Никога не забравяй това, Емили.

От другата страна на леглото цареше тишина. Той почака малко да получи отговор на строгия си съвет, после се обърна настрани и се вгледа в Емили. Тя спеше. Саймън я гледа известно време в сумрака, после внимателно я притегли към себе си. Без да се събужда, Емили се сгуши в него, сякаш бе спала в прегръдките му от години.

Няколко минути по-късно и Саймън заспа.

ГЛАВА 11

Саймън вдигна очи от вестниците на бюрото привлечен от силния шум, който идваше от хола. Очевидно леля му и Емили се бяха върнали от пазар. Любопитен да види какви са резултатите от тяхното посещение на улица „Оксфорд“, той стана и пресече стаята, пълна със скъпоценни дракони. Отвори вратата на библиотеката и се усмихна удивен от гледката, която се разкри пред него.

Двама прислужника бързо пренасяха множество пакети от каретата, която стоеше пред стълбите. Емили, облечена в една от сутрешните си рокли, които бе донесла от провинцията, се суетеше наоколо и с развълнуван глас издаваше заповеди. Червените ѝ къдрици бяха отчасти скрити под бонето, а очилата ѝ бяха леко изкривени.

Лейди Араминта Мериуедър стоеше встрани и наблюдаваше тази сцена учудена също като Саймън.

— Занесете всичко горе — каза Емили, като проверяваше всеки пакет, който идваше от каретата. — Кажете на Лизи да разопакова всичко веднага. Ще се кача горе, щом се убедя, че нищо не липсва. О, внимавайте, Хари. Това е най-хубавото чадърче, което сте виждали, цялото е на малки зелени и златни дракони.

— Тъхъ, мем — каза Хари, като дари господарката си с усмивка, която бе в състояние да накара мнозина зрели мъже да побягнат в ужас. — Няма защо да се притеснявате, ще се погрижа за него тъй, сякаш е нещо, дете съм прикътал за мене си.

Освен няколкото зъба, и други неща липсваха или бяха контузени по бившия пират. На първо място това бе счупеният нос, който никога не успя да придобие правилна форма. Освен това липсваше и лявата ръка, заместена от страховита кука. Поради непредсказуемия ефект върху гостите Грийвз никога не му позволяваше да сервира на вечеря в редките случаи, когато Блейд се забавляваше вкъщи. Но когато икономът, по заповед на Саймън, нареди на Хари да сервира на новата господарка на къщата, Емили не се уплаши ни най-малко от куката. Хари бе спечелен моментално.

— Благодаря, Хари. Много сте мил — признателно му се усмихна Емили.

Саймън гледаше как Хари се изчервява и заеква като ученик и се чудеше дали Емили знае, че прикътвам на апашки жаргон значи крада.

Емили обърна възторженото си лице към лейди Мериуедър.

— Прекарах изключително вълнуваща сутрин, Араминта. Как бих могла да ти се отблагодаря?

— Удоволствието бе изцяло мое, Емили — отвърна Араминта и се отдръпна, за да направи път за един необикновено голям пакет.

— Леко, внимавайте, Джордж — инструктира Емили другия лакей, който носеше пакета нагоре по стълбите. — Това е от мадам Клод и е една от най-хубавите шапки на света.

Тя се втурна нагоре, за да провери лично в какво състояние е шапката. Когато забеляза Саймън, очите ѝ светнаха.

— Почакайте да я видите, милорд. Прекрасна е. Наредих да ѝ сложат каишка, за да мога да яздя с нея. Поръчах си и костюм за езда с еполети и други военни висулки, които да я допълват. Ще бъде изключително елегантен.

— Ще очаквам скоро да те видя с него — каза сериозно Саймън.

Джордж, лакеят с продълговато лице и остри черти, водил доста бурен живот по грубите докове на Изтока, носеше скъпоценната кутия с шапката така, сякаш в нея имаше бебе.

Емили забеляза един неразопакован пакет и се забърза към него, за да го прегледа.

— Това са новите ми полуботуши — каза тя през рамо на Саймън. — Освен това си купих още няколко чифта пантофки. Всичко е ужасно скъпо, но твоята леля ми каза, че трябва различен чифт за всяка рокля.

Саймън скръсти ръце и сви вежди към елегантната си леля.

— Лейди Мериуедър знае какво прави.

Араминта му се усмихна ведро.

— Взех също така няколко ветрила и четири нови чантички — извика Емили, докато тичаше нагоре по стълбите. — След няколко минути ще слеза долу.

Тя изчезна зад ъгъла на коридора и само краищата на роклята ѝ се развяха зад нея.

Араминта погледна весело Саймън, докато влизаха в библиотеката.

— Тя е чаровна, Саймън. Изключително чаровна. И ще бъде необикновено оригинална, когато се облече подходящо. Все още трябва да ѝ се напомни да сваля очилата си, когато се явява на публични места, а освен това червените ѝ къдрици трябва да се подрежат. Но отсега мога да кажа, че крайният резултат ще бъде много добър.

— Оставям всичко в твоите ръце, лелю. Но не ѝ позволявай да използва от онези мръсни отвари, направени от живачна вода, олово или сяра, за да прикрива луничките си.

— Не се тревожи, аз съм привърженичка на домашната козметика, която използва тревни. Ти май харесваш луничките ѝ?

— Да — рече Саймън.

Араминта се изкиска.

— Винаги съм знаела, че когато най-накрая решиш да се ожениш, ще си избереш нещо необикновено. Все още не мога да повярвам, че тя е Фарингдън.

— Тя вече не е Фарингдън.

Саймън затвори плътно вратата и тръгна към бюрото си.

Араминта го изгледа изпитателно, докато седеше на един от украсените черни лакирани столове, след което си свали ръкавиците.

— Изглежда тя смята, че не е изцяло твоя съпруга. Защо мисли така?

— Казала е, че не е моя съпруга? — попита остро Саймън.

— Не точно. Каза само, че все още не чувства пълна хармония с теб. Сигурна съм, че тя спомена нещо от рода на това, че вие двамата живеете в различни измерения или някаква подобна щуротия. Какво всъщност става, Саймън?

— Нищо, което те засяга. — Той се отпусна. — Емили често се изразява по твърде странен начин. Много се увлича по романтичната литература.

— Забелязах. Чух много неща за епос, наречен „Мистериозната дама“, по който тя явно работи. Чел ли си нещо?

— Казано ми бе, че творбата все още не е готова за четене — отговори сухо Саймън.

— Тя е просто удивителна. Вече знае имената на цялата ти прислуга и те сигурно я обожават. Може би трябва да я предупредиш да не фамилиарничи толкова много с тази банда убийци и мошеници, която доведе от Изтока.

Саймън остана невъзмутим.

— Всеки един от моя персонал знае, че ще отговаря лично пред мен, ако погледне на нея по друг начин. Във всеки случай никой от тях не би позволил да падне и косъм от главата ѝ. Тя вече започна да говори с моя иконом за своите планове за персонала. Иска да направи за тях инвестиции. Всички те са възхитени от идеята да се правят пари по легален начин.

— О, небеса! Инвестиция? За персонала?

— Да, знам, това е твърде благородна идея, нали?

Араминта поклати глава силно заинтригувана.

— Както казах, изключително оригинална е. Почакай да видиш роклите, които си купи.

— Изглежда тя обича малко по-къси поли и меки, светли цветове — каза Саймън, като си спомни за провинциалните дрехи на Емили.

— Вече не — засмя се Араминта. — Отсега нататък, когато се показва на публични места, тя ще носи твоята премяна. Всичко, което си поръча днес, е, както тя казва, в драконовски цветове.

— Драконовски цветове?

— Зелено, златно, черно и червено. — Араминта се огледа наоколо в екзотично подредената библиотека. — Нямам представа откъде е взела идеята за тези необикновени тонове. А и всички мотиви по дрехите, бродериите и бижутата са същите.

— Дракони?

— Повечето. Емили променя всичко в свой собствен стил. Явно е решила да се потопи в него. — Араминта погледна замислено към Саймън. — Както ти казах, тя може да се облича в твоята премяна, но също така може да развява знамето на собствената си свобода. Навярно разбираш, че всеки ще бъде принуден да го забележи?

Саймън се усмихна със задоволство.

— Не виждам проблем в това, Араминта. Можеш ли да я подготвиш за първия бал в петък?

— Вярвам, че мога. Започна ли вече да получаваш покани?

Без да каже нито дума, Саймън ѝ даде картата, която беше пристигнала тази сутрин. Той наблюдаваше как очите ѝ се разшириха от почуда, докато четеше поканата.

— Балът на маркиза и маркизата на Норфкот? — рече Араминта със страхопочитание. — Саймън, това е прекрасно. Това е голяма победа за нас. Този бал е идеалното място за представяне на Емили в обществото. Когато веднъж се разбере, че е била поканена от лейди Норфкот, за нас ще бъдат отворени всички врати.

— Това ще послужи на нашите цели — съгласи се лаконично Саймън.

— И наистина ще помогне много на Емили. Но, Саймън, как се стигна дотук? Ти и Норфкот не сте близки приятели — не и след онова, което се случи през тези години. Защо неговата съпруга е решила да представи жена ти в обществото?

— При твърде необикновени обстоятелства тяхната дъщеря и Емили станаха близки приятелки. Ще добавя и това, че маркизът и неговата съпруга се чувстват благодарни на Емили.

— Благодарни? Саймън, какво става тук?

— Просто уреждам едно прилично приемане на моята съпруга в обществото. Ако Норфкот не го беше направил, аз щях да намеря начин да постигна същия резултат.

— Наистина? — погледна го изпитателно Араминта. — Кого би използвал, ако не беше получил покана от лейди Норфкот?

Саймън помисли малко и вдигна рамене.

— Пенингтън или Конънбъри. Сигурен съм, че всеки един от тях ще бъде сговорчив.

— Още двама стари врагове. — Араминта се загледа в него. — Мили Боже, Саймън! Започвам да разбирам какво става. Чух някои слухове за твоите връзки с Пенингтън и Конънбъри. Казаха ми, че и двамата играят по твоята свирка. Говори се, че имат финансови проблеми. Каква е истината?

— Съмнявам се, че ще ти бъде интересно. Араминта. Делови работи, свързани с инвестиции в мините и канала, както и някои лоши преценки от страна на Пенингтън и Конънбъри.

— О, Саймън — каза Араминта, като клатеше бавно глава, — хората са прави, като те наричат мистериозен и опасен. Трима от най-важните мъже в Лондон са в ръцете ти. Държиш ги всичките, нали?

Норфкот, Пенингтън, Конънбъри и Фарингдън. Играеш на котка и мишка с всеки един от тях.

— На Изток добре научих тази игра.

— Заклевам се, че се чувствам доволна да бъда на твоя страна, Саймън. — Араминта потръпна. — Понякога смразяваш кръвта ми. Не мисля, че твоята фея разбира, че е само една пионка в големия ти план. Тя все още говори за създаване на чиста и благородна метафизична връзка със своя съпруг.

Саймън се намръщи и отвърна:

— Емили е много интелигентна, но съзнанието ѝ е замъглено от романтични глупости. Скоро ще научи своята истинска роля като моя съпруга.

Емили с истинска жар се потопи в чара, вълнението и изтънчеността на първия си бал в града. Бляскавите полилеи, навалицата от хора, облечени по последна дума на модата, танците, разговорите — всичко това я омайваше и я оставяше без дъх. Струваше ѝ се, че маркизата е поканила всички от висшето общество.

Облечена в копринена, смарагдовозелена рокля, по-къса от всичко, което бе носила през живота си. Емили се чувстваше великолепно. Тя бе обути в зелени дракони, за да подхождат на роклята ѝ. На врата ѝ висеше един малък, прекрасен златен дракон. Очите му бяха от рубини. Два други дракона се клатеха на ушите ѝ.

Фризьорът на лейди Мериуедър бе направил от червените ѝ къдрици истинска корона, като бе оставил няколко кичура да се спускат елегантно по бузите ѝ. В ръката си Емили държеше ветрило, украсено с дракони, а на всяка от китките ѝ се поклащаше по един дракон на златна верижка. Лейди Мериуедър бе отказала дори да разговаря за носене на очила на официален бал.

Саймън я чакаше в хола. Когато Емили слезе по стълбите, той я огледа от главата до петите и остана извънредно доволен от това, което видя.

— Ще се присъединиш ли по-късно към нас, Саймън? — попита Араминта, докато влизаше в каретата.

— Отивам в моя клуб за около час, след което ще ви намеря и прибера вкъщи. — Той погледна Емили, като ѝ помагаше да се качи в

каретата. — Забавлявай се, фейо. Ти определено ще бъдеш диамантът на вечерта. А също и най-необикновеното същество, което обществото някога е виждало. Ще събудиш любопитството на изискания свят.

— Благодаря, Саймън — грейна Емили.

Той затвори вратата на каретата и присви устни.

— Гледай да не ти се случи нещо неприятно.

Емили се настани удобно и каретата потегли.

— Не мога да разбера защо се чувства длъжен да ми го напомня непрекъснато. Какво толкова неприятно може да ми се случи на бала у Норфкот?

— Понякога оставам с впечатлението, че Блейд не знае какво може да очаква от теб, Емили — усмихна се Араминта. — Смятам, че това е хубаво. Той има нужда да бъде смуцаван от време на време.

— Нищо не смуцава Саймън — каза гордо Емили. — Той е най-хладнокръвният мъж, когото някога съм срещала.

— Да — каза Араминта, като гледеше през прозореца препълнените улици. — Такава му е славата. Казват, че хладнокръвието му властва над волята. Някои хора наистина се страхуват от него.

— Това трябва да са хора, които не го познават добре — каза поверително Емили.

— О, а ти го познаваш добре?

— Да, наистина. Както ти казах, ние общуваме на по-високо равнище. — Емили застина замислена. — Понякога може би хората се плашат от необикновените му прислужници, а те са много приятни и интересни. Чудя се къде ли ги е намерил.

— Надявам се, разбираш какво е правил в Източноиндийската компания, Емили? — усмихна се леко Араминта.

— Доколкото знам, той ги е придружавал при делови начинания и компанията му е благодарна за това.

— Наистина благодарна. Неговата задача бе да обезвреди пиратите, които са постоянна заплаха за компанията и за нейните кораби. Саймън намери най-необикновеното решение на проблема.

Емили се засмя:

— Нека да отгатна! Да не би да е наел бивши срещу настоящи пирати?

— Точно това направи.

— Великолепна идея. И някои от тях са се завърнали в Англия като прислужници?

— Щом ги наричаш така — каза сухо Араминта.

Силест и майка ѝ бяха изключително чаровни и гостоприемни. Те представяха Емили на всички присъстващи. Често около нея се събираше голяма група от хора, нетърпеливи да се запознаят. Докато течеше запознанството, Араминта ѝ обясни, че това е така, защото обществото е любопитно да види що за екзотична жена си е избрал мистериозният граф на Блейд. При мисълта, че я смятат за екзотична, Емили се засмя зад ветрилото си.

Веселото ѝ настроение секна в момента, когато зърна през монокъла си Ричард Ашбрук, запътил се към нея. Тя замръзна на място и пред очите ѝ изплуваха стари спомени.

Сега той е лорд Ашбрук, помисли си бързо тя и пусна монокъла си, който бе окачен на кадифена панделка, прикрепена към колана на роклята ѝ. През последните пет години Ашбрук бе станал барон.

Той винаги е бил красив, но сега видът му отговаряше на типичната представа на хората за романтичен поет — с артистично разрошени черни къдрици, с напрегнат и замислен поглед и елегантна фигура. Тя забеляза, че за тези няколко години той бе успял да постигне точно тази извивка на устните, която е белег за цинизъм и крайно отегчение. Емили не го намери за особено привлекателен. След това изведнъж разбра, че за нея Ашбрук вече не представлява никакъв интерес.

Сега, след като драконът бе влязъл в живота ѝ, Ашбрук ѝ изглеждаше като малко, забавно кученце. Емили се зачуди какво толкова е видяла в него навремето.

— Това е Ашбрук — прошепна развълнувано Силест. — Мама каза, че го поканила, но се страхувала, че няма да дойде. Той има достъп до всички салони в града и е много трудно да го подмамиш. Говори се, че баловете и сбирките го отегчавали.

Емили се опита да отвърне нещо, но Ашбрук се появи внезапно пред нея. Устата му се сви в иронична усмивка, а черните му очи се скриха под полуотворените клепачи. Възелът на снежнобялата му вратовръзка беше безупречен.

— Здравей, Емили — каза тихо Ашбрук.

— Ричард.

Емили му подаде ръката си и още веднъж се зачуди защо преди време се бе влюбила така неудържимо в него. След като бе срещнала дракона, Ашбрук ѝ се виждаше твърде безличен.

— Измина доста време — Ашбрук склони елегантно чернокосата си глава над ръката ѝ.

— Емили, не знаех, че познаваш барона — обади се Силест.

— Лейди Блейд и аз сме стари приятели — каза спокойно Ашбрук, без да сваля очи от Емили. — Нали така, Емили?

— Познати — поправи го язвително тя. — А сега, ако ме извиниш, Ричард...

— Предполагам, няма да си толкова жестока, че да ме лишиш от честта да танцувам с теб. Казаха ми, че лейди Норфкот е разрешила валса тази вечер.

— Но аз...

Беше твърде късно. Ашбрук вече я водеше към дансинга. Ръката му я хвана смело през кръста и Емили се впусна във възхитително скандалната музика на валса. Това бе танц, много подходящ за жена на силните страсти, но Емили искаше Саймън да е нейният партньор.

— Променила си се, Емили.

— Не чак толкова много, Ричард. Говориш така, сякаш съм станала съвсем друг човек.

— Да — рече той, — преобразила си се напълно в същество от нежна светлина и бляскави лъчи, което обитава други светове.

— Ричард, себе си ли цитираш?

— Един-два реда от „Героите на Марлиана“. Чела ли си го?

— Не — отвърна Емили, — не съм.

Ашбрук кимна с разбиране.

— Разбирам, че е твърде мъчително за теб, но мислила ли си понякога за нас, Емили?

— Рядко.

— Аз мисля често за теб, скъпа — усмихна се капризно той. — И за това, което загубих завинаги преди пет години.

— Аз също загубих нещо — напомни му Емили.

— Сърцето си?

— Не. Репутацията си.

Ашбрук изглеждаше раздразнен.

— Инцидентът явно не е повлиял на възможностите ти за брак. Добре си се справила, Емили. Граф, при това много екзотичен и опасен.

— Блейд не е опасен — каза натъртено тя. — Не мога да разбера защо всички имат такова мнение за него.

— Както разбирам, не се страхуваш от своя съпруг?

— Разбира се, че не. Никога не бих се омъжила за него, ако се страхувах — отвърна му тя.

— Защо се омъжи за него, Емили?

— Ние сме две сходни души, които общуват на по-високо равнище — обясни му тя. — Ние сме в мистичен, духовен съюз.

— Ти и аз споделяхме същия съюз — напомни ѝ Ашбрук с многозначителен тон.

— Не, не беше точно така. Бях много по-млада и не знаех истинската същност на духовния съюз.

— И какво е това, на което се радваш със своя съпруг? Прости ми, но ми е трудно да повярвам, че Блейд е способен на толкова изтънчени усещания.

— Е, стараем се — измънка Емили. — Знаеш, че трябва време, за да се установи идеална духовна връзка.

— При нас това бе мигновено, доколкото си спомням. Поне от моя страна.

— Така ли, милорд? — Емили повдигна гордо брадичката си. — Тогава защо решихте да ме нападнете онази нощ в страноприемницата? Моля, отговорете!

Ашбрук се спря внезапно на дансинга, хвана я за китката и я поведе през отворените прозорци към градината. Там се обърна и я погледна.

— Не съм те нападал — рече безцеремонно той. — Дойдох при теб онази нощ, защото ме накара да повярвам, че сърцата ни са свързани завинаги в духовна връзка. Мислех, че и ти си в царството на метафизиката и желаш да отидеш с мен в царството на физиката. Ако беше прекарала нощта с мен, щеше да научиш истината на всички истини, духовната връзка.

Емили сви вежди и си припомни своята първа брачна нощ.

— Чувала съм теорията, че каквото се случи в единия свят, се случва и в другия, Ричард. Трябва също така да ти кажа, че имам сериозни съмнения относно верността на тази теория.

— Вероятно твоите схващания за метафизичната наука не са така добре развити, както трябва да бъдат — рече Ашбрук. — Кажи ми, Емили, все още ли се занимаваш с поезия?

— Понякога — колебливо отвърна тя. — Сега работя над една епична поема.

— Ще ми правиш конкуренция, така ли? — развесели се Ашбрук.

Емили усети, че поруменява. Какво да се прави, Ашбрук бе издаван поет, а тя никога не бе публикувала нищо освен някой и друг стих.

— Едва ли — промълви тя.

— Как си нарекла поемата?

— „Мистериозната дама“.

— Звучи обнадеждаващо — каза замислено Ашбрук.

— Наистина ли мислиш така? — Емили бързо вдигна очилата си, за да го види по-добре.

— Определено.

Ашбрук помълча известно време.

— Чудесно име; много подходящо за хората, които купуват такава литература. Знаеш ли, Емили, може би мога да я прегледам и да ти кажа дали наистина струва нещо. Ако е добра, ще бъда щастлив да те представя на своя издател Уайтгънсън.

— Ричард! — Емили бе зашеметена от благородното му предложение. — Сериозно ли говориш?

— Разбира се — усмихна се небрежно Ашбрук. — Довери ми се. Сигурен съм, че една дума от моя страна ще бъде достатъчна, за да привлече вниманието на Уайтгънсън.

— Ричард, колко мило от твоя страна! Просто не мога да повярвам! Ще трябва моментално да се прибера, за да работя върху „Мистериозната дама“. Смятам да включа дух и таен проход в разказа. Какво мислиш по този въпрос?

— Духовете и тайните проходи винаги са били много популярни. Понякога и аз ги използвам.

— Все още на никого не съм позволявала да прочете нещо от „Мистериозната дама“. Ще трябва да поработя, преди да я видиш... — Емили започна да си припомня всички корекции и нови неща, които мислеше да добави в поемата. — Ще започна веднага, Ричард — толкова е вълнуващо! Не мога да ти опиша колко много значи за мен твоето предложение. Това е изключително — да решиш да ме предложиш на своя издател.

— Това е нещо съвсем малко за един стар приятел.

— О, не знам как да ти се отблагодаря, Ричард.

— Няма нужда да ми благодариш. — Той повдигна леко едното си рамо. — Но ако чувстваш необходимост, можеш да се присъединиш към малкия литературен салон, който посещавам в четвъртък следобед.

— Истински лондонски литературен салон? — Емили бе омаяна. — Толкова бих се радвала! Аз пропуснах моята сбирка в Литъл Дипингтън... — внезапно я обзе безпокойство. — Мислиш ли, че твоите литературни приятели ще искат да ме видят сред тях? Те вероятно са чели много повече от мен и сигурно са по-изтънчени. Вероятно ще им се сторя твърде недоद्याлана.

— Ни най-малко — промърмори Ашбрук. — Уверявам те, че лейди Търнбди и другите ми приятели ще те приветстват. Без съмнение ще те намерят за много чаровна.

Емили въздъхна радостно.

— Всичко е почти като мечта — моят първи голям бал, поканата ти за литературен салон и възможността истински издател да хвърли око на моите работи. Без съмнение животът в града е много по-вълнуващ от този на село.

— Да — съгласи се Ашбрук, — така е. А като омъжена жена ще намериш в Лондон много по-голяма свобода, отколкото като стара мома в Хемпшир. Единственото правило в града, скъпа, е да бъдеш дискретен.

— Да, да, разбира се.

Емили не беше никак наясно с проблема за дискретността просто защото не смяташе да прави нещо недискретно. Най-малкото с мъжа, който я опозори. Нито една жена, която е женена за мъж като Блейд, не би могла да се заинтересува от бледа сянка като Ашбрук.

Емили се замисли.

— Ричард, наистина ли смяташ, че името на поемата е добро? Няма да възразя, ако решиш да го промениш, щом така ще бъде по-интересно за издателя.

— Ще го обсъдим, след като прочета поемата ти — каза Ашбрук, загледан в блестящо осветената зала. — А сега, като говорим за дискретност, мисля, че трябва да се върнем в залата.

— Наистина си прав. Силест ще се чуди какво се е случило с мен.

Емили се обърна радостно, за да мине през отворените прозорци. В главата ѝ се въртяха всякакви идеи за поемата. Тя вдигна монокъла си за един бърз поглед и почти се сблъска със своя съпруг, който се появи като голям валчест камък неизвестно откъде.

— Здравейте, милорд — усмихна му се тя. — Радвам се, че дойдохте скоро. Толкова е вълнуващо, нали? Прекарах чудесно. Току-що говорих с... — тя се обърна и разбра, че Ашбрук не я бе последвал в салона. — Няма значение. Изглеждаш великолепно, Саймън.

Блейд, облечен в елегантно строги вечерни дрехи, се загледа в градината за няколко секунди, след което се обърна към Емили:

— Радвам се да чуя, че си се забавлявала, скъпа. Ще имам ли честта за един валс?

— Още един път ли ще свирят валс? Останах с впечатлението, че лейди Норфкот е разрешила само един валс за тази вечер.

— Помолих я за още един, за да мога да танцувам с теб.

Саймън я поведе към дансинга.

— Колко е хубаво, Саймън! — Емили просто остана без дъх, впечатлена от този жест.

— Много съм доволен, че лейди Норфкот ми помогна — отвърна той и я поведе в грациозните стъпки на валса.

Всички мисли за „Мистериозната дама“ и плановете да се присъедини към литературния кръг на Ашбрук се изпариха от главата на Емили. Сега тя тантуваше валс със своя любим дракон. Нищо не можеше да бъде по-хубаво от това.

Саймън се плъзгаше леко по пода с ясното съзнание, че очите на обществото гледаха него и жена му. От утре сутринта навсякъде щеше да се говори за Емили. Танцувайки, те привлякоха всички погледи, а това бе изгодно за него.

Това, което не бе добре, бе ревността, която изпита, когато видя как Емили се прибира от градината, следвана от Ашбрук.

ГЛАВА 12

— Обожавам твоята къща, Саймън — заяви Емили, танцувайки между червените, златни, зелени и черни цветове в библиотеката. Докато се въртеше около скъпоценните дракони, тя протегна нежно ръка, за да ги потупа по главите. Тъмнозелените краища на роклята ѝ се развяваха около краката ѝ.

Балът бе свършил преди един час и бе продължил твърде дълго. Много време им отне и придвижването до каретата, с която се прибраха през препълнените улици. Но Емили не можеше да спре да танцува. Тя се чувстваше пламнала, въодушевена и одухотворена. Тананикаше си мелодията на валса, който бе танцувала със Саймън.

— Обожавам тази стая — продължи тя, като кимна. — Всичко е точно така, както си го представях. Екзотично и изпълнено със странни неща, твърде мистериозни. — Тя отново потупа златно-черния дракон, докато подскачаше около камината.

— Не съм изненадан. Имах чувството, че ще ти хареса. — Саймън наля две чаши с коняк и ѝ даде едната.

Тя взе чашата от ръката му и продължи да танцува.

— Това показва колко сходни души имаме виж, Саймън, държа да ти кажа, че ние общуваме...

— На по-високо ниво — довърши той. — Да, скъпа моя, ти констатираш този факт твърде често. — Той вдигна чашата си за малък поздрав. — За теб, съпруго. Ти има голям успех тази вечер.

— Благодарение на лейди Мериуедър — засмя се Емили и затанцува към далечния ъгъл на стаята. — И на лейди Норфкот. Тя бе толкова мила. Заедно със Силест ме представиха абсолютно на всички. Танцувах през цялото време, включително и два валса.

— Араминта ми каза, че първият бил с Ашбрук.

Емили му хвърли един бърз, изпитателен поглед, докато се въртеше около една от големите сатенени възглавници. Питаше се дали Саймън знае, че скандалът отпреди пет години бе с Ашбрук и ако знае — дали ревнува. Едва ли, помисли си тя, Саймън притежава желязно

самообладание и твърде силна увереност в себе си, за да бъде ревнив. Освен това беше сигурен, че притежава сърцето ѝ.

— Да, Ашбрук ме покани на първия валс. Саймън, мисля, че трябва да ти кажа нещо за него.

— Какво ще е то? — Саймън я наблюдаваше внимателно през призмата на чашата си.

Емили се спря пред една изящна китайска картина, изобразяваща закръглени коне и странно облечени бойници. През очилата си тя я разгледа много внимателно и едва тогава каза:

— Ричард бе мъжът, когото мислех, че обичам преди пет години. С него избягах.

— Ти не си избягала с никого преди пет години — заяви тихо Саймън. — вече ти обясних, че такова нещо не се е случвало. Няма никакъв злополучен инцидент в твоето минало.

Емили се обърна изненадана.

— Но, Саймън... о, разбирам. — Тя внезапно осъзна всичко. — Това е част от твоя план да ме представиш успешно в обществото, нали? Ще се справим смело с този проблем, като просто ще го отричаме, така ли?

— Да, точно така.

— Прекрасна идея — рече замислено тя, — но какво ще стане, ако Ричард се разприказва?

— Не мисля, че ще го направи.

— Вероятно си прав — кимна с разбиране Емили. — Предполагам, че ще му бъде трудно.

Саймън се усмихна, а златните му очи пламнаха.

— Нещо повече от обикновено затруднение, Емили. По-скоро ще е опасно за него.

— Прав си, трябва да мислим и за собствената си репутация.

— Покрай другите работи.

Емили кимна отново и възобнови танца си. После хвърли още един изучаващ поглед към Саймън.

— Предполагам, че не ревнуваш от лорд Ашбрук, нали?

— Заради несъществуващата случка или защото танцува тази вечер с него?

— И за двете — рече с вълнение Емили. Сърцето ѝ силно туптеше.

— Трябва ли да ревнувам? — Гласът на Саймън бе изцяло лишен от чувство.

— Не, дори за секунда, не — увери го смело тя. — Преди пет години направих голяма глупост. Истината е, че разбрах веднага щом напуснахме Литъл Дипингтън, че не желая да се омъжа за Ричард. Беше много вълнуващо да избягам към границата, а и Ричард рецитираше прекрасни стихове. Но аз скоро бях принудена да се сблъскам лице в лице с факта, че не го обичам. Просто не можех да се омъжа за него.

— А валсът тази вечер? Откри ли някакво ново чувство у себе си, когато той те взе в обятията си?

— Не — изправи глава Емили. — Ни най-малко. Беше, като да срещнеш стар познат, когото не си виждал от дълго време.

Тя реши да не казва на Саймън за примамливото предложение на Ашбрук да прегледа нейната поезия, въпреки всичко нищо не беше сигурно. Ашбрук можеше да заяви, че „Мистериозната дама“ не става за печат. Това щеше да е достатъчно голямо унижение.

— Разбирам. Нещо като среща на стари познати.

— Да, точно така. — Емили изтананика още няколко такта от мелодията на валса. — Знаеш ли, Саймън, странно е, но изглежда няма да мога да се успокоя тази вечер. Все още съм много развълнувана.

— Би трябвало да си изтощена.

Саймън се облегна на черния китайски шкаф. Вече бе свалил сакото си, а сега развърза вратовръзката. Бялата копринена тъкан се изхлузи от врата му.

— Знам, но никак не съм уморена. — Емили отпи една глътка коняк. Погледът ѝ се спря на най-близката от големите възглавници. — Саймън, кажи ми да не би да си взел тези възглавници от турски харем?

— Не, направени са по поръчка в Лондон. — Той също отпи глътка коняк. — Харесват ли ти?

— Прекрасни са. — Емили се излегна върху най-близката сатенена възглавница, като застана така, както мислеше, че трябва да стоят момичетата от един харем. — Как изглеждат? Мога ли да мина за източна графиня?

Погледът на Саймън се придвижи бавно от върха на сатенените ѝ пантофки с избродирани дракони до червените къдрици на главата ѝ.

— Вероятно — заключи той.

— Не изглеждаш много убеден. Може би очилата развалят всичко — тя ги махна и ги постави на най-близката масичка. После се изпъна отново и се опита да хвърли един убийствен поглед зад миглите си. — Така по-добре ли съм?

— Смятам, че изглеждаш малко по-автентично.

Тя се обърна. Краищата на полата ѝ се бяха повдигнали и разкриваха част от краката ѝ. Сви устни и се опита да се нацупи като момиче от харем.

— А сега как е?

— Емили, да не би да флиртуваш с мен? — попита тихо Саймън.

— Е, що се отнася до... — тя не можеше да види изражението на лицето му, но когато осъзна смисъла на въпроса, бузите ѝ пламнаха. — Да, смятам, че е така — тя затаи дъх в очакване на неговия отговор.

— В доста странно настроение си тази вечер, нали?

— Щастлива съм, Саймън — каза тя, като махна с ръце, сякаш искаше да обгърне целия свят. — Имам чувството, че летя. Това бе най-вълнуващата, най-прекрасната вечер в моя живот.

— И сега искаш да я приключиш, като се любиш с мен?

Емили въздъхна и се обърна по гръб като протегна ръце над главата си.

— Казах ти, Саймън, че съм същество със силни страсти. Вероятно сетивата ми са така възбудени от вълнението тази вечер.

— Може би.

— Саймън?

— Да, Емили.

Тя пое дълбоко въздух.

— Последния път, когато се любихме, ти ми каза, че все още съм неопитна.

— Доколкото си спомням, казах, че ни трябва практика — отвърна той.

Тя се обърна на една страна и се подпря на лакът.

— Да, практика. Сигурна съм, че тази вечер имам огромно желание за практика.

Последва кратка пауза, след което прозвуча гласът на Саймън — тих, страшен и заплашителен:

— Освен това ти казах още нещо, Емили.

Тя седна на възглавницата, като сви колената си така, че краищата на роклята ѝ се спуснаха около краката ѝ. Протегна ръка за чашата коняк.

Отпи една глътка и я остави обратно на масата. След това обви с ръце свитите си колене.

— Каза ми, че трябва да ти се помоля, за да ме любиш — отвърна най-накрая Емили, като стегна още по-здраво ръце около коленете си.

— Ще изчакам да бъда помолен много внимателно. Проблемът се състои в това, скъпа, че не искам на сутринта да има обвинения. Ти не ще можеш да кажеш, че съм те подмамил.

— Никога няма да кажа такова нещо, Саймън. — Тя се колебаеше в тягостно очакване, примесено с несигурност. — Саймън?

— Да, Емили?

— Моля те, люби се с мен.

Странна тишина изпълни тъмната, екзотична стая. Чу се слаб звук и Емили разбра, че Саймън остави чашата си на масата. Тя го следеше как идва към нея. Не можеше да види лицето му без очилата си, но цялото ѝ тяло гореше от вълнение. Усети уханието, което идваше от него, и осъзна, че те двамата наистина искат да общуват на по-високо ниво.

Саймън спря пред голямата сатенена възглавница. Той бе най-силният дракон в стаята, пълна със странни същества. Без да каже нито дума, седна до Емили и я взе в прегръдките си. Бавно и внимателно я свали върху златните брокати и като се плъзна върху нея, погледна лицето ѝ. Сега бе толкова близо, че Емили можеше да види разтопеното злато в очите му.

— Сигурна ли си, че го искаш? — Саймън погали с палец нежните линии на лицето ѝ.

— Да — прошепна тя, неспособна да произнесе нито дума повече. Странно чувство я обземаха всеки път, когато попаднеше в неговите обятия. — Моля те, Саймън.

— Много добре, Емили. — Той наведе глава и я целуна горещо по гърдите. — Само помни, че това беше твоя идея.

— Да, Саймън. — Тя обви бавно с ръце врата му и се усмихна трепетно. — Знаеш ли, не беше толкова зле, колкото си си помислил.

— Значи не било толкова зле? — Започна да сваля роклята ѝ.

— О, люби ме, Саймън! — усмивката ѝ се превърна в радостен смях. — Не беше никак зле.

— Радвам се — Саймън издърпа корсажа ѝ по-ниско, докато гърдите ѝ се освободиха напълно. После започна да я гали по зърната. — Може би някои път отново ще ме помолиш.

— Очаквам, че ще го направя — каза тя със задоволство, — ако преживея духовна близост, както ми беше обещал.

Саймън се засмя тихо, но постепенно смехът му се превърна във вик.

— Разбирам, че сега трябва да го направя.

Емили изтръпна, докато пръстите му я галеха по гърдите. Тя се възбуди и краката ѝ се плъзнаха по сатена. Саймън започна да я целува и промуши крак между бедрата ѝ.

Емили разтвори устни и Саймън вкара езика си веднага. Тя усети вкуса на коняка, който беше пил. Същевременно неговото ухание замая главата ѝ. Тя го обгърна с ръце и инстинктивно се опита да разтвори крака.

— Не — прошепна Саймън, като престана да я целува. — Този път ще запазя самообладание и ще направя всичко много бавно.

Той разкопча корсажа и свали фустата от кръста ѝ. Очите на Емили бяха затворени. Тя чувстваше върху гърдите си топлината на дланите му, които я изгаряха и възпламеняваха кръвта ѝ. Голямата възглавница, върху която беше легнала, ѝ се струваше като пухкаво златно облаче. Отдаваше му се все повече и повече, докато той сваляше дрехите ѝ.

— Имаш красива кожа, Емили. Мека и гладка, създадена за милувки.

Саймън започна да я целува по врата и гърдите. Зъбите му леко ухапаха зърната ѝ и ръката му се плъзна надолу.

Емили дишаше тежко, въртеше се в ръцете му, искайки още ласки.

— Не, още не. Казах ти, че този път няма да бързам и ще те накарам да полудееш, фейо.

— Саймън?

Той издърпа балната рокля през главата ѝ, после се протегна надолу и разкопча жартиерите. Ръката му нежно погали краката ѝ, докато сваляше чорапите.

Емили сгуши пламналото си лице в плисираната бяла риза и се вкопчи в него. Саймън се засмя тихо и започна да гали бедрата ѝ. Емили се радваше и на приятното усещане, което създаваше златният сатен под гърба и бедрата ѝ. Това бе прекрасно, екзотично чувство.

— Сега изглеждам ли като момиче от харем?

Саймън се усмихна и зарови ръка в триъгълника от червени косъмчета между краката ѝ.

— Много рядка и необикновена жена от харем. — съгласи се той. — Ако бъдеш продадена на търг, ще получиш много добра цена.

Тя го погледна през миглите. Чувстваше се великолепно в ролята на безпътна жена.

— Ще ме продадеш ли?

— Никога — закле се той. Пръстите му играеха из червените къдрици. После дръпна леко ръката си.

Емили отвори очи.

— Нещо не е наред ли?

— Не, мила. Просто искам да ми стане по-удобно.

Саймън свали ризата и раздърпаната вратовръзка. После ръцете му започнаха да разкопчават бричовите и в следващия миг се изправи чисто гол. Огънят осветяваше мускулестите контури на раменете и бедрата му.

— Пашите свалят всичките си дрехи, когато се любят с някоя жена от харема — каза Саймън, като се настаняваше до Емили.

Емили се засмя щастливо, когато се усети отново притисната към сатенената възглавница.

— Трябва да ви предупредя, милорд, че няма да търпя в харема никой друг освен себе си.

— Значи в харема ми ще има само една жена?

— Страхувам се, че е така. Не възнамерявам да те делия с друга жена — усмихна се тя съблазнително. — А и не мисля, че ще се нуждаеш от друга.

— Значи смяташ да ме държиш зает през цялото време? — Той прокара ръка по бедрото ѝ, а погледът му опари гърдите ѝ.

— Твърде зает — обеща Емили с пресипнал глас и зарови пръсти в къдриците по гърдите му. — Саймън, ти си красив — каза възбудено тя.

— Не, фейо, ти си красавицата. Гърдите ти се поместват точно в ръцете ми — той стисна едната ѝ гърд и започна да гали зърното с палец. — Твоите устни са сякаш създадени за моите — той я целуна страстно, докато Емили не остана без дъх. — А твоите бедра са по-меки и топли от всичко на света — Саймън плъзна ръка между краката ѝ.

Емили започна да диша по-тежко, когато пръстите на Саймън докоснаха най-интимните ѝ места. Тя се вкопчи в силните му рамене и се притисна към него. Дълбоко и страстно желание изгаряше тялото ѝ отвътре. Цялата жадуваше за онова облекчение, което беше изпитала веднъж в ръцете му.

— Още не — прошепна Саймън. Той хвана ръцете ѝ, изпъна ги над главата ѝ и стисна китките им. После легна върху нея и я целуна по клепачите. — Обещавам този път да се владее и ти да се научиш да се радваш на любенето.

— Радвам се, Саймън, наистина се радвам — Емили повдигна краката си и се опита да обгърне с тях тялото му.

— Сега ще стане още по-добре — обеща той, като продължаваше да я стиска за китките. После разтвори широко бедрата ѝ и се настани между тях.

Емили стегна инстинктивно краката си и се опита да освободи ръцете си, за да може да ги обвие около врата му и да се притисне още по-силно към него.

Саймън я погледна и се усмихна бавно.

— Ще пусна ръцете ти, но ти не трябва да мърдаш.

— Не бъди глупав. Не мога да стоя така — каза Емили.

— Тогава ще направя нещо, за да ти помогна.

Той взе бялата си вратовръзка, която лежеше на килима, и я омота около крака на тежкото канапе над главата на Емили. После подаде краищата на вратовръзката в ръцете ѝ.

— Дръж ги здраво — каза Саймън, когато пръстите ѝ се свиха инстинктивно около копринения плат.

Объркана и уплашена, Емили се подчини.

— А сега какво? — попита с вълнение тя.

— Сега трябва да се държиш здраво за моята вратовръзка, докато огънят в теб се разгори много силно. Не се притеснявай, няма да

издърпаш канапето; то е твърде тежко, а вратовръзката е направена от здрава коприна.

С изпънати над главата си ръце, Емили гледаше съпруга си.

— По дяволите, Саймън, не искам да си играя с твоята вратовръзка.

— Прави каквото ти казвам — каза той и се засмя тихо. — Забрави ли, че си момиче от харема? Момичетата от харема винаги правят това, което им кажат.

— Но, Саймън... Ох! — Емили изпъшка и пръстите ѝ се свиха около краищата на плата, когато усети езика на Саймън по корема си.

— Когато не можеш да се удържаш повече, дърпай вратовръзката.

Саймън се придвижи надолу, ръцете му обвиха краката на Емили. После започна да я целува по краката. Тя се бе вцепенила.

— Саймън!

— Така е добре. Сега не мърдай. Стегнала си се здраво и чакаш моите милувки.

Ръцете му галеха краката ѝ, а тялото ѝ потръпваше. После той долепи устни до вътрешната част на бедрата ѝ.

— Саймън...

— Хвани се по-здраво за вратовръзката — нареди тихо той. После я целуна отново, още по-страстно. — По-здраво, Емили!

Бурята от различни усещания, които обхванаха Емили, я плашеше и объркваше. Чувстваше се така, сякаш плуваше под повърхността на голямо море. Тя едва дишаше и бе изгубила способността си да мисли. Подчиняваше се сляпо на командите на Саймън.

Емили сграбчи бялата коприна със страшно вълнение и започна да я дърпа с всички сили. В долната част на тялото ѝ огънят гореше все по-силно.

— Дърпай здраво, Емили. Трябва да използваш всичката си сила. Просто дърпай.

Пръстите му се плъзнаха в процепа между краката ѝ и той целуна най-нежното и възбудено място от тялото ѝ.

— По дяволите!

У Емили се разгаряше истинска буря от чувства. Тя се подчиняваше на тихите заповеди на Саймън и стискаше яростно

краищата на копринената вратовръзка. Колкото повече дърпаше, толкова повече ѝ се струваше, че е обгърната от истински пламъци.

— Още малко по-силно, Емили. Дръпни още малко. Ти си много влажна вече. Готова си. Още мъничко дръпни. Да, това е.

Емили изтръпна, когато усети как Саймън се опитва да влезе в тялото ѝ. Държейки се здраво за краищата на вратовръзката, тя хвърли един премрежен поглед и го видя над себе си.

— Саймън?

— Не се пускай, Емили. — Той навлизаше много бавно. — Много си стегната, фейо. Но сега не те боли, нали?

— Не, не! О, Саймън, не мисля, че ще мога да издържа така — изохка тя. Пръстите ѝ се бяха вкопчили в коприната, но се изплъзваха леко.

— Но?

Той се опита да излезе от нея. Тя се изплаши от мисълта, че може да я остави така сега, когато се радваше на прекрасно духовно преживяване.

— Саймън, не го прави!

— Нямам такова намерение, фейо. А и ти няма да ме изоставиш, нали? — Саймън се отпусна спокойно в нея. — Не, никога. Никога няма да те оставя. О, по дяволите! Стисни по-здраво вратовръзката! Малко по-здраво.

Той бе влязъл дълбоко в нея, бе станал част от нея. Емили не можеше да издържа повече, цялото ѝ тяло трепереше конвулсивно.

— Саймън...

Чу се ясен звук и копринената вратовръзка се скъса. Ръцете на Емили изведнъж се оказаха свободни. Тя прегърна Саймън и се притисна до него точно когато неописуеми вълни на облекчение заляха цялото ѝ тяло от главата до петите.

Тя чу възторжения вик на задоволство на Саймън и усети как той ѝ се отдава изцяло. Притисна се безразсъдно към него, докато вълните на любовта не ги потопиха в горещото море на сладостта.

Доста по-късно Емили усети, че Саймън се събуди в ръцете ѝ. Тя отвори мързеливо очи, като се чувстваше твърде слаба, за да се движи.

— Изглежда ще трябва да си купя нова вратовръзка — промълви Саймън и се обърна на една страна. Засмя се, като дърпаше накъсаните парчета от бяла коприна, които доскоро бяха изключително ценен атрибут от облеклото му. После развя няколко парцалчета под носа на Емили. — Не знаете силата си, мадам.

— Очевидно не — разсмя се силно тя и парцалчетата се разхвърчаха във въздуха. — Да не би това да беше една от любимите ти вратовръзки?

— Да. Потресен съм от тази загуба.

Емили се протегна, седна и склучи ръце на гърдите му. После положи уморено брадичката си върху тях.

— Ще се опитам да компенсирам загубата.

— Това ще бъде голямо усилие от твоя страна — усмихна се Саймън и зъбите му блеснаха.

— Знаеш ли, Саймън, мисля, че от теб ще излезе един истински паша. Понякога у теб има нещо варварско.

— Въобще не съм варварин. — Той я хвана за врата и я придърпа, за да я целуне. — Понякога съм прекалено културен, даже малко глупав.

— Никога!

— Така ли мислиш? Добре, чуй ме, скъпа съпруго. Аз предпочитам да се любя с теб в леглото, а не на пода на библиотеката. Не е ли тъпо и глупаво?

— Легло? — намръщи се Емили. — Звучи толкова нормално и безинтересно, даже прекалено прилично. Въпреки всичко може и да сте малко глупав, милорд.

— Лисица. — Той я придърпа отново върху златния сатен и я целуна звучно.

Тази целувка беше като малко наказание, но бързо премина в нещо много по-силно. Емили му се отдаде радостно, преди Саймън да прекъсне целувката и да се загледа в нея с блеснали очи.

— Е, Емили, получи ли повече, отколкото очакваше? — попита тихо той.

— О, да, Саймън. Почувствувах се така, сякаш бях на златния бряг на любовта. — Тя се усмихна срамежливо, защото знаеше, че това, което владееше сърцето ѝ, бе изписано и в очите ѝ. — Беше

чудесно метафизично преживяване, извънредно стимулиращо за сетивата. Нямам търпение да го направя отново.

Саймън въздъхна и се отпусна, смеейки се.

— Бях длъжен да знам, че една толкова страстна жена ще бъде ненаситна. — Той се изправи и посегна към ризата си. — А сега, съпруго, хайде да се качим горе и да се държим като културни хора.

— Каква прекрасна идея, милорд. — Емили взе очилата и ги нагласи на носа си. — Само си помисли, че имаш пълен гардероб с вратовръзки в твоята стая.

Саймън погледна жена си, която не носеше нищо друго освен очилата си и се засмя отново.

— Наистина. Мадам, обещавам ви, че ще бъдете приятно изненадана от многобройните ми и качествени вратовръзки.

Зазоряваше се, но Саймън не беше заспал. Нежното и топло тяло на Емили се гушеше до него и той усещаше нейния аромат, примесен с уханието на скоро отминалата любов. Едно парцалче бяла коприна все още беше между пръстите ѝ. Този път се бе справил много по-добре. Бе удържал на клетвата си да накара Емили сама да дойде при него. И тя го направи. Отдаде му се толкова грациозно и непринудено, че той бе запленил. Но имаше и нещо по-важно — успя да се владее през цялото време, до момента, в който реши да удовлетвори и себе си.

Неговите отношения с младата му съпруга бяха по-близки, отколкото трябваше да бъдат. Той се опитваше да бъде хладнокръвен и обективен, за да прецени правилно ситуацията. Емили бе научила, че може да я направи щастлива всеки път, когато пожелае, а също така и че умее да се владее.

Бе принудена да признае, че неговата воля е по-силната в техния съюз. Той дълго бе очаквал този момент и цената си заслужаваше. Докато чакаше да бъде победена от собственото си неудържимо любопитство и луда страст, Саймън бе преценил обстоятелствата. Отсега нататък съпругът ѝ щеше да бъде грижовен и Емили го знаеше.

Всяка жена трябва да уважава желанията на мъжа до себе си, особено когато е бивша Фарингдън.

— Саймън? — обади се провлечено Емили.

— Мислех, че спиш, фейо.

— Бях заспала. Но си спомних нещо, което исках да ти кажа по-рано. Имах разговор с лейди Норфкот тази вечер.

Саймън веднага застана нащрек.

— Наистина ли? И какво обсъждахте?

— Е, аз ѝ благодарих, задето ме е поканила на бала, а тя ми отвърна, че това е най-малкото, което може да направи, тъй като съм спасила Силест от Невил. Освен това тя смята, че е длъжна да бъде мила с мен заради това, което се е случило между бащата на Норфкот и твоя баща.

— Това ли ти каза тя?

— В общи линии, да. Но аз я помолих да не се притеснява.

Саймън се съсредоточи.

— Какво точно ѝ каза. Емили?

— Просто това, че каквито и задължения да е имало в миналото, тя ги е изплатила, като ме е въвела в обществото. Тя беше толкова мила с мен, Саймън! Не можех да понеса, че се смята моя длъжница. Освен това не желая някои приятелства да се основават на чувството за дълг.

— Значи си ѝ казала, че дългът е изплатен напълно?

— Да, точно така. Трябва да призная, че тя се почувства много облекчена.

— По дяволите — измърмори Саймън. — Сигурен съм, че е било така. А то е нищо в сравнение с това, което е изпитал Норфкот.

— Е, надявам се да е така. Те са прекрасна двойка.

Саймън се успокои. Норфкот бе последният от четиримата. Все пак ставаше въпрос за бащата, който бе пренебрегнал писмото, написано от Саймън преди двадесет и три години, а не за сегашния маркиз.

А и Саймън бе длъжен да признае, че лейди Норфкот представи чудесно Емили в обществото. Вероятно дългът бе изплатен изцяло.

— Емили — каза рязко той, — в бъдеще не давай обещания или уговорки по моите проблеми, преди да си се консултирала с мен. Ясно ли е?

— Да, Саймън. Но смятам, че в случая става въпрос за някакво старо недоразумение.

— Тук грешиш, фейо. Норфкот и аз се разбираме много добре.

ГЛАВА 13

— Е, Блейд — попита тихо маркизът на Норфкот, — моята съпруга ми съобщи, че старият дълг е вече изплатен. Истина ли е?

Саймън наведе бавно вестника и погледна хладно Норфкот. Познатите тихи звуци от мъжки разговори, шумолящи вестници и леко потропващи бутилки показваха, че клубът този следобед е пълен. Но той и Норфкот имаха свои запазени места.

— Моята съпруга се забавлява много добре миналата вечер — рече Саймън, без да помръдне. — Лейди Мериуедър ме увери, че Емили е била добре представена в обществото. Моля, предайте моите благодарности на вашата съпруга.

Норфкот се отпусна в стола си близо до този на Саймън и посегна към бутилката порто, която стоеше на края на масата. След това си наля една чаша и каза:

— Знаете много добре, че не говоря за нашите съпруги. Питам ви дали смятате, че противоречията между нас вече са изгладени?

Саймън повдигна рамене.

— Така изглежда. Всеки съпруг трябва да зачита обещанията и задълженията на своята съпруга, а Емили ви е дала своето уверение за това.

Саймън повдигна вестника и продължи да чете.

— По дяволите, Блейд, не играйте с мен някоя от вашите хитри игри! Кажете ми направо дали смятате, че старият дълг е изплатен?

— Имате моята дума — каза Саймън, без да вдига поглед от съобщенията за континента. Той чу как Норфкот въздъхна с облекчение и се отпусна.

— Благодаря ви, Блейд. Известно е, че сте твърд като желязо, но на думата ви може да се разчита. Жена ми бе изпаднала в истерия онази вечер в страноприемницата. Беше убедена, че бъдещето на Силест е опропащено от онзи проклет зестрогонец.

— Предполагам, че сте се погрижили за оня негодник Невил?

— Скоро той няма да се появява повече в Лондон потвърди със задоволство Норфкот.

Саймън обърна страницата.

— Тогава всичко е наред.

От другата страна на масата настъпи тишина, докато Норфкот си наливаше порто. След това той каза с приглушен глас:

— Може да не ми вярвате, но аз искрено съжалявам за това, което се е случило преди години, Блейд. Извинявам се за поведението на баща ми.

Саймън свали вестника и очите му срещнаха тези на Норфкот. После кимна и каза отсечено:

— Смятайте въпроса за уреден.

Норфкот изпъна крака под масата и се загледа в чашата си с порто.

— Аз бях последният, нали? Успяхте да надвиете всички ни — мен, Пенингтън, Конънбъри и, разбира се, Фарингдън. Дяволски умно от ваша страна. Блейд. Съжалявам, че баща ми не живя достатъчно дълго, за да ви оцени.

— Споделям вашето съжаление — каза Саймън с иронична откровеност в гласа.

— Трябваше ви доста време, за да намерите начин да ме притиснете. За вас е било истинско щастие да откриете дъщеря ми онази нощ в страноприемницата, нали?

— Да, така е — съгласи се Саймън, като си наля една чаша порто. — Но рано или късно все нещо щеше да се случи. Всичко е възможно, стига човек да знае да чака.

— А вие много добре умеете да изчаквате изгоден случай. Разбирам прекрасно, че се отървах леко. Много съм облекчен от факта, че всичко, което поискахте, беше връзки в обществото. Ако моят баща беше жив, предполагам, че щяхте да постъпите по друг начин.

— Да.

— Ако това е някакво утешение — въздъхна Норфкот, — баща ми заръча, преди да се появите преди две години, да ви държа под око. Той ми каза, че някой ден ще се завърнете и тогава ще станете много опасен. Кога ще накарате Пенингтън и Конънбъри да си платят?

— Предпочитам да ги оставя в очакване за известно време.

— Да живеят във финансова несигурност е тяхното истинско наказание, нали?

Саймън отпи от чашата си.

— Отмъщението е най-сладко, когато се изпълнява бавно, а не изведнъж.

— Бавно и тежко страдание — Норфкот се усмихна тъжно. — Сигурен съм, че това е типично източен начин на отмъщение. Още веднъж трябва да благодаря на Бога, че вашата съпруга е изключително щедра.

— За в бъдеще ще следя по-отблизо нейните импулсивни действия — увери го Саймън.

— Лейди Блейд направи най-прекрасната сензация в обществото — засмя се Норфкот.

— И на мен ми казаха същото.

— Трябва да ви призная, Блейд, че двете — дъщеря ми и жена ми — са истински влюбени във вашата дама. Каква е нейната роля в отмъщението ви?

— Тя не участва — каза спокойно Саймън.

— Но тя е Фарингдън — подчерта Норфкот и му хвърли един пронизателен поглед.

— Вече не е — отвърна Саймън.

— Не съм забравил, че тя ви принадлежи, както и Сейнт Клер Хол — Норфкот се поколеба. — Баща ми, Пенингтън и Конънбъри, всички те са ви длъжници, защото ви обърнаха гръб след смъртта на баща ви. Но Фарингдънови ви дължат най-много. Фарингдън накара баща ви да сложи край на живота си, Фарингдън бе този, който ви взе къщата и фактически разсипа вашето семейство. Но накрая вие ще унищожите Фарингдън и неговото семейство, нали?

— Това е логично заключение — съгласи се Саймън със спокоен глас, — но моята съпруга не е повече член на това семейство.

— Знаете ли, Блейд, безкрайно съм щастлив, че дългът на баща ми бе сравнително малък и вие счетохте, че е изплатен — каза с облекчение Норфкот. — Не бих желал да бъда Фарингдън в този момент.

Емили излезе от книжарницата на Асбъри изключително радостна. Прислужницата Лизи и лакеят Джордж вървяха след нея натоварени с последните издания романтична и епична поезия, които Емили бе избрала от рафтовете.

Малката група крачеше към черно-златистата карета, която беше спряла до бордюра. Джордж избърза напред, за да може да отвори вратата на своята господарка, когато изведнъж познатият Адонис скочи от колата и се втурна напред.

— Здравей, Ем! Радвам се да те видя.

— Девлин! — усмихна се радостно Емили. — Радвам се, че те виждам. Къде е Чарлз?

Девлин хвърли подозрителен поглед към прислугата, след което хвана сестра си за ръката и я дръпна малко настрана. После каза тихо:

— Именно заради Чарлз търсех възможност да говоря с теб. Случи се нещо ужасно.

— Мили Боже! — Очите ѝ се разшириха от ужас. Тя никога не беше виждала Девлин толкова разстроен. — Да не би да е ранен или болен? Кажете ми... Да не би да е мъртъв?

— Не още — отвърна напрегнато Девлин, — но изглежда, скоро ще бъде.

— Значи е болен. О, небеса, трябва веднага да отида при него! Бързо, качвай се в каретата, Девлин! Извикахте ли доктор? Какви са симптомите?

Тя се опита да тръгне, но брат ѝ я държеше за ръката.

— Почакай, Емили. Нещата не стоят така. Чарлз не е болен — Девлин погледна прислужницата лакея и кочияша, които чакаха. И тримата бяха намръщени. Той продължи с още по-нисък глас: — Имаш право да знаеш цялата истина. Ще се бие на дуел след два дни, Ем, а това никак не е хубаво. Чарлз и аз имаме малко опит от стрелбището на Мантън, но Бог знае, че никой от нас не е блестящ стрелец. — Девлин поклати глава. — Аз ще бъда един от неговите секунданти. Търсим още един.

— Не мога да го повярвам. — Емили беше смаяна. — Кой го е предизвикал?

— Е, Чарлз беше този, който направи предизвикателството — рече Девлин. — Трябваше, заради честта на една жена.

— Мили Боже! Но кого е предизвикал? — попи та отново тя.

— Един мъж на име Грейли. Говори се, че се е бил на два дуела и ги е спечелил. Ранил сериозно своите противници, но и двамата оживели, така че не се стигнало до скандал. Проблемът е в това, Ем, че няма никакви гаранции, че Грейли няма да убие Чарлз. Казват, че е било чист късмет, дето другите двама оживели. Този мъж е хладнокръвен стрелец.

— Не мога да го повярвам — прошепна Емили.

— Виж, Ем — погледна я Девлин — знам, че сега ти си ангажирана със своето семейство. Омъжена си за Блейд, но ти си наша сестра и предполагам, че би искала да се сбогуваш с Чарлз.

— Възнамерявам да направя много повече от това да се сбогувам с Чарлз. Смятам да сложа край на тази глупост. Заведи ме при него веднага, Дев.

Тя изправи рамене, обърна се и тръгна към каретата.

— По дяволите, Ем. Няма начин да го спреш — забърза след нея Девлин. — Казах ти, че е въпрос на чест.

— Глупости. Това е идиотщина.

Емили се качи в каретата последвана от Лизи и брат си. Тя знаеше, че нейната прислужница и страховитият Джордж гледаха с неодобрение Девлин, но не им обърна внимание.

— Кажете адреса на кочияша, Девлин — каза рязко тя. Девлин се подчини и бързо даде инструкции на кочияша, след което зае място срещу Лизи и сестра си.

— По дяволите! Надявам се, че постъпваш правилно.

— Разбира се — намръщи се Емили. — Къде е татко?

— Първо отидохме при него тази сутрин, но го нямаше. Казах ми, че квартирата му ще е заключена цяла седмица, отишъл, е с приятели в провинцията. Не му провървяло на карти. Няма време за да го търся и да го доведа тук. — Девлин въздъхна мрачно. — Не бих могъл да направя нищо, дори да знаех къде е.

Емили отвори уста, за да го попита нещо, но видя предупредителния му поглед и замълча. Тя разбра, че Лизи не бива да разбере какво се е случило Емили се отпусна и зачака с нетърпение кога каретата ще пристигне пред квартирата на Чарлз и Девлин.

Вратата се отвори веднага щом каретата спря. Джордж беше понамръщен от всякога.

— Извинете, мадам, но сигурна ли сте, че тук искате да слезете?

Емили хвърли един поглед.

— Това ли е адресът, Дев?

— Да. — Той взе бастуна си и изскочи след нея. После почука по каретата и нареди на кочияша: — Почакайте тук вашата господарка. Тя няма да се забави много.

— Да, сър.

Но кочияшът изглеждаше толкова несигурен, колкото и Джордж.

Изкачвайки стълбите, хваната за ръката на брат си. Емили не обърна повече внимание на техните укорителни погледи. След малко влезе в стаята, където живееха близнаците. Тя се огледа с любопитство в приятната мъжка стая. Знаеше, че нейните братя водят несериозен, ергенски живот в града, но никога не бе виждала тяхната квартира. От прозореца се разкриваше прекрасна гледка към парка, двете бюра бяха отрупани с вестници. В стаята имаше също и масичка за напитки и две кожени кресла.

Чарлз Фарингдън се бе отпуснал в едно от креслата зает сериозно с една бутилка, която стоеше на масичката до него. Очите му се присвиха от учудване, когато в стаята влязоха брат му и сестра му.

— Какво, по дяволите, прави тя тук, Дев? — Чарлз остави чашата на масата.

— Колко глупав въпрос, Чарлз. — Емили седна в другото кресло и се вгледа разтревожена в него. — Трябваше да дойда.

— Дев, не трябваше да я водиш. — Чарлз се изправи на крака и започна да обикаля неспокойно из малката стая. — Това не е твоя работа, Емили.

— Трябваше да я доведа — каза Девлин и пресече стаята, за да си налее питие. Той го изпи на един дъх и продължи: — Тя има право да се сбогува с теб.

— По дяволите, кой казва, че ще хвърля топа след два дни? Може и Грейли да пукне. — Чарлз погледна първо брат си, после и сестра си. — Не трябваше да идваш тук, Емили. Знаем, че искаш да ме откажеш по някакъв начин, но това не може да стане.

— Защо си извикал този Грейли на дуел? — попита тихо тя. — Да не би да сте играли на карти?

— Ни най-малко — измънка Девлин, като си наля още една чаша и замълча драматично. — Заради жена, нали ти казах.

Емили не можеше да повярва на ушите си. Тя изгледа Чарлз със смаян поглед.

— Ще се биете на дуел заради жена? Каква жена?

— Името ѝ не трябва да се споменава — заяви с тържествен глас Чарлз. — Достатъчно е да се каже, че тя е невинна и чиста като новородено агънце и че беше брутално обидена. Аз нямах друг избор.

— О, небеса — изхлипа Емили и се отпусна в креслото. — влюбен ли си в нея?

— Да, и ако оцелея след дуела, възнамерявам да поискам ръката ѝ.

— Не е ли по-добре да помислиш за друго — обади се Девлин, заел позиция близо до прозореца. Става въпрос за това, че дните ни са преброени и ти аз и татко скоро ще попаднем в ръцете на кредиторите, тъй като кесиите ни са празни.

— Марион ще се омъжи за мен, дори да съм разорен. Тя ме обича.

— Да, но баща ѝ и майка ѝ не те обичат — каза рязко Девлин.

Чарлз стрелна с гневен поглед брат си.

— За това ще се притеснявам по-късно. Емили няма да обърне гръб на своето семейство завинаги, нали, Ем? Татко каза, че рано или късно ти ще се погрижиш за тези проклетни финансови дела. Както се казва, ти все още си една от нас. За Бога, ти си Фарингдън!

— Твоето финансово положение е най-малкият ти проблем в момента — каза бързо Емили. — Трябва да намериш начин да спреш този дуел. Ти просто не можеш да се биеш с Грейли, Чарлз.

— Нямам избор — рече с патос Чарлз и посегна към бутилката. — Преди всичко — честта на дамата.

Емили започна да се отчайва, като разбра колко е склонен брат ѝ към това опасно действие.

— Но, Чарлз, този човек може да те застреля! Във всеки случай дуелирането е незаконно.

— Всеки го знае, Ем — рече раздражено Девлин.

Емили погледна единия, после другия си брат и сърцето ѝ се сви.

— Ти наистина смяташ да го направиш, така ли, Чарлз?

— Нямам избор.

— Престани да говориш така — отвърна Емили. — Имаш избор. Вероятно можеш да се извиниш на Грейли или нещо такова.

— Мили Боже! Дори не си помисляй за извинения. — Чарлз изглеждаше дълбоко потресен. — Всеки джентълмен трябва да прави това, което трябва да се прави, когато е засегната честта на една жена.

— По дяволите — рече разстроена Емили. После се изправи и тръгна към вратата. — виждам, че няма никакъв смисъл да се говори повече с теб по този въпрос.

— Емили, почакай — възкликна Девлин и тръгна към нея. — Къде отиваш?

— У дома.

— Сбогом, Ем — каза много тихо след нея Чарлз.

Тя се спря и се обърна към него.

— Не говори така, Чарлз. Нещата ще се оправят.

Чарлз я дари с една безгрижна, чаровна Фарингдънова усмивка.

— Да, но не и в този случай. Искам да знаеш, че винаги съм те обичал, мила сестро. И се надявам, че ще бъдеш щастлива.

— О, Чарлз, благодаря ти. — Очите на Емили се напълниха със сълзи. Тя свали очилата си и избърса влагата с кърпичката си. После пресече стаята и целуна нежно брат си по бузата. — всичко ще се оправи, ще видиш.

Тя се обърна и забърза към вратата, опитвайки се да реши какво да предприеме. Отговорът бе очевиден, помисли си тя, докато Джордж ѝ подаваше ръка, за да се качи в каретата. Положението бе твърде отчайващо. Трябваше да отиде направо при Саймън и да го помоли за помощ. Той сигурно щеше да я разбере.

Нейният дракон щеше да оправи всичко.

Случи се така, че Емили трябваше да чака Саймън около един час, докато той се прибере у дома. Когато най-накрая Лизи се качи по стълбите, за да ѝ каже, че Блейд се е върнал, Емили скочи и се втурна надолу. Хари, лакеят без една ръка, изтича да ѝ отвори вратата.

— Саймън, благодаря на Бога, че си тук — извика Емили, като нахлу в библиотеката. — Трябва веднага да говоря с теб.

Саймън я изгледа с удивление и се изправи учтиво на крака.

— Разбрах. Грийвз ми каза, че си ме търсила всеки десет минути през последния един час. Защо не седнеш? Поеми си дъх и ми обясни какво става.

— Благодаря ти. — Емили се отпусна в най-близкия стол с дълбоко облекчение. — Става въпрос за Чарлз. Случило се е нещо много неприятно, Саймън.

Учудването и любопитството изчезнаха от погледа на Саймън. Той седна, облегна се на гърба на стола и затропа с пръсти по черното лакирано бюро.

— Говориш за Чарлз Фарингдън?

— Разбира се. За кой друг Чарлз бих могла да ти говоря?

— Интересен въпрос, като се има предвид обстоятелството, че ти бях казал ясно да не се срещаш с членове на твоето семейство, когато мен ме няма.

Емили отхвърли това обвинение с едно нетърпеливо махване с ръка.

— Като чуеш цялата история, ще разбереш, че работата е много сериозна.

— Не мога да чакам повече.

— Е, добре. Срецнах Девлин на улицата пред книжарницата на Асбъри и той ме заведе направо при Чарлз. Каза ми, че може и да не го видя повече жив.

— Кого? Чарлз?

— Да, Саймън. Случило се е най-ужасното — Чарлз ще се бие на дуел с един мъж на име Грейли. Много е вероятно брат ми да бъде убит. В най-добрия случай той ще бъде тежко ранен. Девлин ми каза, че този Грейли е участвал в два дуела досега и е прострелял и двата пъти своите противници. Трябва да спреш всичко това!

Саймън я изгледа проникателно.

— Казах ти да не се виждаш насаме с братята си.

— Знам, Саймън, но въпросът е на живот и смърт. Знам, че не ги обичаш много, но сигурно съзнаваш, че трябва да оставиш настрана личните си пристрастия и да направиш нещо.

— Защо?

Емили го изгледа объркано.

— Защо? Саймън, Чарлз ми е брат и няма никакъв опит в дуелите.

— Предполагам, скоро ще се сдобие с такъв.

— Да не си полудял? Това не е игра! Трябва да го спасиш от собствената му глупост. Може да бъде убит!

— Съмнявам се. Грейли вероятно ще се задоволи само с раняване. Той е достатъчно добър стрелец, за да избегне убийството на брат ти, в това няма никакво съмнение. Ако убие своя противник Грейли ще трябва да напусне страната, а той, предполагам, няма такова желание.

Емили остана безмълвна известно време, а когато заговори, гласът ѝ бе силно отпаднал.

— Саймън, не ме дразни. Трябва да ми обещаеш, че ще спасиш Чарлз.

— Вие като че ли не схващате същността, мадам.

— Каква същност? — попита с надежда Емили.

— Не ме интересува какво ще се случи с Чарлз или който и да било Фарингдън. По всичко личи, че Чарлз е първият човек от твоето семейство, който се е запътил към ада, и аз нямам никакво намерение да го отклонявам от пътя му.

Кокалчетата на пръстите на Емили побеляха, докато стискаше дръжката на стола.

— Не мислиш така.

— Честна дума, скъпа. Трябваше да ти е ясно от самото начало, че нямам никакво желание да спасявам който и да е Фарингдън. Ако не ти е станало ясно, то е, защото не си обръщала достатъчно внимание на думите ми.

— Но, Саймън, бях сигурна, че ще ми помогнеш да го спасим!

— Така ли, скъпа? Да не би да си мислиш, че като спиш с мен в качеството си на моя съпруга, можеш да ме командваш? Да не мислиш, че съм толкова заслепен от твоя чар в леглото, та да позволя да ме манипулираш и контролираш? Ако това е така, има още много да узнаеш за своя съпруг.

Студенината в гласа му и обвиненията накараха Емили да изтръпне. Тя бавно се изправи.

— Бях толкова убедена, че ще ми помогнеш — каза отново, неспособна да повярва на отказа му.

— Достатъчно дълго време си се грижила за непрокопсаните си братя, Емили. — Саймън я гледаше силно раздразнен. — Време е да се научат сами да го правят.

— Но те са ми братя!

Той се изправи зад бюрото, а погледът му бе по-студен от всякога.

— Нищо не им дължиш. Нещо повече. Дуелът, в който ще участвуват, е трябвало да стане преди пет години. Именно поради тази причина нямам никакво намерение да им помагам.

— Не разбирам за какво говориш! — заяви Емили и тръгна смело към вратата. — И не ме интересува. Не мога да повярвам, че няма да ми помогнеш да спася Чарлз. Бях толкова сигурна в теб.

— Емили! — Гласът на Саймън прогърмя в стаята, пълна с дракони.

Тя задържа ръката си на дръжката на вратата. Едно малко пламъче надежда се разгоря в нея.

— Да, милорд?

— Казвал съм ти го и преди, но, изглежда, ще трябва да повторя. Време е да разбереш, че не си повече Фарингдън. Когато се омъжи за мен, ти прекъсна всички връзки с твоето семейство. Сега си моя и ще правиш това, което ти кажа.

Емили не се опита да отвърне каквото и да било, а излезе, без да каже нито дума.

Тя изкачи безмълвно стълбите към своята спалня и седна на стола близо до прозореца. Погледът ѝ бе вперен в градината навън, душата ѝ бе препълнена със самосъжаление, а по бузите ѝ се стичаха сълзи.

Когато престана да плаче, отиде до масата, където стоеше каната с вода, сипа малко в легенчето и си изми лицето. После застана пред огледалото.

Нещо трябва да се направи, мислите си тя.

Със сухи очи, Емили седна зад малкото писалище и взе перото. После наостри върха с малко ножче, търсейки решение на големите проблеми, които стояха пред нея.

След няколко минути всичко бе изяснено. Трябваше да намери сигурен начин Чарлз да не пристигне до дуела. Трябваше да се справи със задачата да предотврати това събитие така, както се справяше с финансовите дела.

Идеите се появяваха една след друга и Емили за кратко време измисли един превъзходен план. Когато си изясни и последните подробности, се почувства по-добре.

На Саймън му се струваше, че часовникът в библиотеката тиктака по-силно от обикновено. В действителност тишината в стаята ставаше все по-потискаща. Сега, когато осъзна всичко, цялата къща му се стори необикновено тиха.

Беше доста странно как с настроението си Емили оказваше влияние на персонала тези дни. Калени мъже, които бяха газили кръв, сега си подсвиркваха или бяха навъсени в зависимост от това, дали тяхната господарка се усмихва, или е раздразнена. Това бе нелепо.

Саймън стана от бюрото и отиде до прозореца. Смяташе, че е неизбежно рано или късно феята да научи, че неговото търпение и снизхождение си има граници. Забелязваше се една обезпокоителна тенденция Емили да прилага своите глупави идеи навсякъде и спрямо всички. Тя бе родена оптимистка и винаги вярваше в добрия край.

Освен това имаше лошата черта да вярва, че може да го принуди да прави това, което тя поиска. Изглежда тази вяра се бе появила у нея след последната страстна нощ в библиотеката.

Погледът на Саймън се спря на златната сатенена възглавница, върху която Емили се бе сгушила в прегръдките му, а пръстите ѝ отчаяно дърпаха краищата на бялата коприна. Тялото му се вдърви при този спомен. Никога в живота си не бе срещал такова страстно създание като своята зеленоока фея.

— Милорд?

Саймън бързо възвърна самообладанието си и обърна глава към своя иконом, който стоеше на прага.

— Какво има, Грийвз?

— Съжалявам, че ви безпокоя, сър. Почуках, но, изглежда, не сте ме чули.

— Бях се замислил — каза нетърпеливо Саймън — Какво искате?

Грийвз се изкашля дискретно. Уплашеното му лице бе потблъскващо от всеки друг път.

— Смятам, че има нещо, което трябва да знаете, сър. Лейди Блейд е дала някои инструкции на лакея Джордж.

Саймън се върна на бюрото.

— Какви инструкции?

— Тя е помолила Джордж да ѝ намери човек от престъпния свят, който да е специалист по отвличанията.

Саймън гледеше своя иконом смаян и потресен.

— Отвличания? Сигурен ли сте?

— Напълно, сър. Както може да предполагате, Джордж е бил ужасен и дойде направо при мен, а аз при вас. Изглежда господарката търси някой разбойник за временна работа. Може би иска да събере материал за своята епична поема, сър.

— Или може би е решила да поеме всичко в свои ръце — измърмори Саймън, след което седна зад бюрото си, взе молив и написа набързо следната бележка:

Мадам,

Интересувам се от работата, която предлагате. Хайде да се срещнем на Тъмната алея при Воксхол тази вечер в полунощ. Носете бяло ветрило. Ще ви намеря и ще обсъдим условията.

ваш. Х

P.S. Използвайте каретата на вашия съпруг и доведете и своята прислужница.

Саймън прегледа бележката, сгъна я внимателно и я подаде на Грийвз.

— Гледайте тази бележка да попадне у лейди Блейд навреме. И не се плашете, Грийвз. Положението е в наши ръце.

Грийвз изглеждаше облекчен и успокоен.

— Да, милорд.

Саймън изчака икономата да излезе от стаята и си наля чаша вино.

Така става, когато жените са разглезени, помисли си той.

Нещата отидоха твърде далеч. Беше време Емили да научи един много важен урок.

ГЛАВА 14

Фойерверките, които осветяваха небето над градините на Воксхол, бяха нещо смайващо не само за Лизи, но и за Емили. Тя никога не беше виждала такова представление и следеше с внимание всеки цветен проблясък. Преплитащите се светлини осветяваха небето, силно съскащи експлозии частично заглушаваха оркестъра и радостта на тълпата.

Това бе вълнуващ спектакъл и Емили щеше да е много доволна, ако пред нея не стояха други задачи.

— Господ ни обича, мадам. Никога не съм виждала нещо подобно в Литъл Дипингтън — каза Лизи, гледайки със страхопочитание как още един взрив от огън и светлина освети нощното небе.

— Да, знам, Лизи. Прекрасно е, но не трябва да се бавим. Трябва да намерим Тъмната алея.

— По този път до близкия край на големите поляни, мадам — каза уверено Лизи. — Наистина е много тъмна и тясна. Не е като тази, по която вървим сега. Заобиколена е с дървета и храсти. Младите дами знаят, че трябва да внимават и да не влизат в гората, за да не бъдат отвлечени.

— Откъде знаеш това, Лизи? — Емили изглежда подозрително своята прислужница.

— Лакеят Джордж ме доведе тук в нощта, когато отидохте на бал у Норфкот — заяви Лизи с радостен смях. — Купи ми сладолед.

— Разбирам.

Емили зави по-добре раменете си с шала и се опита да бъде по-строга, но това не ѝ помогна да не изпита малко завист към своята прислужница. Мисълта да яде сладолед и да се разхожда по Тъмната алея със Саймън бе достатъчна, за да разбуди всички нейни естествени романтични импулси.

— Значи знаеш как да намерим алеята?

— Да. Оттук, мадам.

Лизи свърна в сянката, а Емили я последва, като се оглеждаше наоколо. Когато навлязоха навътре и се отдалечиха от централната алея, вече само няколко малки лампи осветяваха пътя им. Хихикания, женски въздишки и мъжки смехове се разнасяха иззад дърветата.

Най-после Емили и Лизи достигнаха до Тъмната алея. Тук-там се разхождаха двойки, забравили напълно за съществуването на останалия свят. Един млад мъж, точно пред Емили, се наведе и каза нещо на дамата, която бе с него. Тя се изкиска, огледа се на всички страни и последва своя придружител в близката горичка. Двойката просто изчезна.

— Точно както ви казах, мадам. Свалячи се мотаят навсякъде, търсейки някоя млада невинна жена — прошепна с развълнуван глас Лизи.

— Стой близо до мен, Лизи. Не искам да те откраднат. Къде бих могла да намеря толкова добра прислужница като теб.

— Истина е.

Наоколо не се виждаше никой. Емили се огледа и видя само тъмните дървета. Инстинктивно се приближи по-близо до Лизи.

— Не забравяйте да покажете ветрилото си, мадам — каза Лизи, когато двете останаха сами на тясната пътека. Гласът ѝ звучеше изплашено. — Джордж каза да го показвате. Така професионалният престъпник щял да ви познае.

— О, да, ветрилото. — Емили бързо разгъна бялото ветрило, на което бе изрисуван един чудесен дракон, и прилежно го развя. — Предполагам, че Джордж е знаел какво прави, когато е наел този човек от престъпния свят.

— Без съмнение, но аз се надявам, че и вие знаете какво правите. Ако нямате нищо против, по доста странна работа сме тук.

— Не бъди нахална, Лизи.

Но в действителност Емили започна да се съгласява с нея. Планът изглеждаше изряден, когато го бе съставяла на сигурно в своята спалня, но сега трябваше да си признае, че не всичко е така, както ѝ се искаше. Тя нямаше никаква представа как би се справила с криминални престъпници. Внезапно движение отпред на пътеката я стресна.

— По дяволите! — възкликна Емили, когато едно малко гаменче изскочи от дърветата и се спря точно пред нея. Лизи изписка от уплаха

и се вкопчи в ръката ѝ.

— Вие ли сте дамата с бялото ветрило? — попита момчето.

— Да — отвърна Емили, като се опитваше да успокои ускорения си пулс. — Кой сте вие?

— Няма значение. Трябва да отидете сама в гората — отвърна момчето и изгледа многозначително Лизи.

— Ами аз? — попита уплашено прислужницата.

— Ще стоите тук и ще чакате вашата господарка да се върне — каза ѝ грубо то, после се обърна и тръгна. След няколко секунди се изгуби зад дърветата.

Лизи гледаше уплашено към Емили.

— Не искам да оставам тук сама, мадам.

— Успокой се, Лизи, всичко ще бъде добре. Само стой в средата на пътеката.

— Но, мадам...

— Трябва да си храбра, Лизи. — Емили потупа окуражително ръката на своята прислужница, макар че и на нея ѝ се искаше да има някого до себе си, който да я крепи.

Трябваше ѝ кураж, за да навлезе в тъмната гора. Мракът я обгърна веднага щом пусна клоните зад гърба си. Емили държеше ветрилото пред себе си, сякаш бе талисман, и се взираше в тъмнината. Не можеше да си спомни какво точно ѝ каза Лизи за свалячите, които обикалят тези гори.

Емили бе стресната от дълбок, дрезгав глас, който внезапно се разнесе иззад едно голямо дърво от дясната ѝ страна.

— Вие ли сте дамата, която иска да наеме човек за отвличане?

— Точно така. — Тя въздъхна, като усети как дланите ѝ се овлажняват. — Предполагам, вие сте професионалистът, когото търся.

— Зависи какво точно искате.

— Нищо, което да е ужасно трудно — отвърна Емили. — Едно малко отвличане, както, предполагам, ви е казал моят лакей. Искам един джентълмен да бъде скрит за пет дни извън града. Не искам да бъде наранен, а просто да бъде някъде на сигурно място за пет дни. Можете ли да го свършите?

— Ще струва доста пари.

Емили се отпусна малко. Това бе позната територия. Очевидно финансовите дела в престъпния свят бяха на почит така, както и във

висшето общество.

— Разбирам. Естествено готова съм да платя прилична сума. Но преди да ми кажете цената си, искам да ви заявя, че за вас няма да има никаква опасност. Работата е много проста.

— Защо пет дни?

— Извинете? — намръщи се Емили.

— Защо искате този господинчо да изчезне за пет дни? — повтори нетърпеливо въпроса си дрезгавият глас.

— Това не е ваша работа — отвърна рязко Емили. — Предполагам, че толкова време ще е необходимо, за да се реши един проблем. Когато нещата в града се уредят, тогава Чарлз... господинчото, ще може спокойно да се завърне в своето жилище.

— Вие сте само една жена. Как смятате да уредите проблемите на господинчото? Или смятате да ме наемете и за тази работа?

— О, не. Няма да се нуждая от вашата помощ за решаване на основния проблем — отвърна бързо Емили. — Това е работа на моя съпруг. Той ще уреди всичко до най-малките подробности. Чак тогава ще пуснете моя брат — господинчото.

Последва дълга пауза от другата страна. Когато дрезгавият глас се обади, звучеше несигурно сякаш нещо не беше наред.

— Значи вашият съпруг ще оправи положението?

— Разбира се.

— Ако е така, защо, по дяволите, не е тук тази вечер? Защо той не уреди отвличането?

— Е, що се отнася до това, той е малко ядосан в момента. — Емили се изкашля. — Разбирате ли, той не одобрява изцяло моите усилия за спасяване на господинчото. Но скоро ще промени мнението си. Просто му трябва малко време за размисъл.

— По дяволите, госпожо. Какво ви кара да мислите, че ще си промени мнението? — попита дрезгавият глас. — Мислите си, че можете да го водите за носа? Мислите си, че той става само за удоволствия в леглото и че можете да го въртите на малкото си пръстче и да го карате да прави това, което поискате?

— Това, което ще направи моят съпруг за брат ми, няма нищо общо с това, което изпитва към мен — изпъчи се гордо Емили. — Той е човек на честта и ще постъпи правилно. На него просто му трябва малко време за размисъл. А аз нямах достатъчно време.

— Може би той не смята, че спасяването на господинчото е правилно.

— Е, но той скоро ще го осъзнае. Господинчото е един невинен млад мъж, който е загазил здравата и има голяма вероятност да бъде убит, преди да се научи да плува в дълбоки води. Моят съпруг няма за позволи да се случи това.

— Глупости — измърмори гласът. — Чувал съм други работи за него. Чувал съм например, че вашият съпруг е силен и няма да позволи да бъде направляван от жена. Предполагам, че той не само ще остави господинчото в ръцете на съдбата, но ще ви даде и един добър урок, как да се държите.

— Това не е вярно, това са глупости — отвърна живо Емили. — вие не знаете нищо за моя съпруг. Той е истински джентълмен. Понякога мислите му са малко объркани, но смятам, че това се случва с повечето мъже. А сега да уредим сделката. Каква е вашата цена?

— Обзалагам се, че е много повече, отколкото сте готова да платите — изсъска гласът.

— Колко?

— А какво бихте казали за една нощ с мен? — Гласът изведнъж стана свиреп.

Емили замръзна на място, за първи път тази вечер бе наистина уплашена. Тя направи крачка назад и отвърна:

— Ако посмеете да ми кажете още веднъж подобно нещо, ще кажа на съпруга си и той ще счупи скапания ви врат.

— Така ли? — Гласът прозвуча грубо и подигравателно.

— Точно така — заяви яростно Емили. — Моят съпруг защитава това, което е негово. Ако само ме докоснете, гарантирам ви, че той няма да се спре, докато не ви унищожи. Съмнявам се, че бихте оцелели и един ден.

— За Бога, разтреперихте ме, лейди — провлачи гласът.

— Така и трябва да бъде — вирна брадичка Емили. — Ако сте намислили нещо коварно, знайте че съм оставила писмо в спалнята си. В него обяснявам на своя съпруг какво точно ще правя тази вечер. В случай, че съм заплашена, той ще отиде при Джордж — мъжът, който ви нае. От него ще разбере кой сте. Нямаме никакъв шанс да избягате от гнева на графа. Ясно ли е?

— Не — каза печално Саймън и излезе иззад дървото. — Но започвам да вярвам, че съм неспособен да разбера твоите странни хрумвания.

— Саймън? — Емили смаяно се втренчи във високата тъмна фигура. — Какво правиш тук?

— По дяволите, ако знам. Сигурен съм, че желях да те изплаша и така да ти дам един добър урок, от който много се нуждаеш. Но това очевидно се оказа невъзможно, когато ти започна да ме заплашваш с мен самия.

— О, Саймън! Знаех си, че ще ми помогнеш да спася Чарлз. — Емили се хвърли в обятията му. — Знаех си, че ти трябва малко време, за да размислиш. Ти не може просто така да оставиш брат ми да отиде на дуел.

Саймън я притисна силно към себе си.

— Трябва да те напердаша хубаво и да те затворя в спалнята ти поне за един месец, докато се реши проблемът. Знаеш това, нали? Мили Боже, жено, какво искаше да направиш, като си уредиш наемането на професионалния престъпник? Имаш ли представа в какво се замесваш? И на всичкото отгоре — отвличане.

— Знам, че си се ядосал — каза Емили. Гласът ѝ бе заглушен от плътния вълнен плат на балтона му. — Знаех, че ще дойдеш и тук, но аз трябваше да направя нещо за спасяването на Чарлз, и то веднага. Просто исках да спечеля малко време за теб, за да осъзнаеш, че трябва да ми помогнеш да спасим брат ми.

— Предполагам, сега вярваш, че точно това ще направя? — попита хладно Саймън.

Емили повдигна глава и се вгледа в тъмното му лице.

— Не мога да повярвам, че ще го оставиш да си рискува живота, Саймън. Сигурна съм, че не го мразиш. Той няма нищо общо с това, което се е случило преди време. Бил е просто малко момче.

— Греховете на бащата — каза тихо Саймън.

— Глупости. Ако това е така, то значи се отнася и до мен, и до Чарлз и Девлин. А ти не ме държиш отговорна за това, което се е случило на твоето семейство преди двадесет и три години, нали?

Саймън въздъхна и я поведе към алеята.

— Ще го обсъждаме по-късно.

Когато тръгнаха напред, тя му хвърли един поглед и попита:

— А сега какво ще правим, Саймън?

— Изглежда, че не мога да направя нищо друго, освен да се опитам да спася един пройдоха, който ти е брат. Иначе няма да има спокойствие за мен.

— Благодаря ти, Саймън.

— За теб ще бъде добре да помниш, фейо, че това ще бъде единствената услуга, която някога ще направя за Фарингдън.

— Разбирам — каза тихо Емили. — Ще ти бъда вечно признателна.

— Не ми трябва твоите благодарности — рече ѝ Саймън.

— Какво искаш?

— Уверение, че никога повече няма да се заместваш в подобни неща. Ти можеше да бъдеш обрана, изнасилена или убита тази нощ, Емили. Да изпратиш Джордж да наеме професионален престъпник бе една велика глупост.

— Да, милорд. — Тя стегна шала около раменете си, когато излязоха на пътеката.

— Още повече за в бъдеще...

Саймън бе прекъснат от вика на Лизи, която се хвърли към своята господарка веднага, щом ги видя.

— О, мадам, благодаря на Бога! Бях толкова притеснена! Страхувах се да не ви отвлекат и тогава не знам какво щях да кажа на графа, когато ме попита какво се е случило с вас и... — Лизи спря внезапно, когато видя кой стоеше до Емили.

— Напълно сте права — каза хладно Саймън. Рано или късно щях да забележа, че графинята липсва.

— О, сър — разтреперана, Лизи се поклони и се втренчи в Саймън. — Това сте вие, сър, нали?

— Много сте наблюдателна. И предполагам, че не желаете да се намерите на улицата без работа и без препоръка. Затова ще се постараете за в бъдеще графинята никога да не се разхожда самичка по Тъмната алея.

Лизи изглеждаше ужасена.

— Да, сър.

— Саймън, не плаши бедното момиче — смърри го Емили. — А ти, Лизи, престани да хленчиш и се стегни. Всичко е наред. Графът

знае за моите намерения от самото начало. Нали беше чудесно от негова страна?

— Да, мадам. — Лизи хвърли несигурен поглед към смръщеното лице на Саймън. — Наистина чудесно.

— А сега — каза радостно Емили, — отивай направо в каретата, Лизи. Графът и аз искаме да останем насаме. Имаме работа тази вечер, не ме чакай.

— Един момент, мадам. Вие ще се приберете у дома заедно с вашата прислужница.

— Но, Саймън, това бе изцяло моя идея и аз искам да видя всичко докрай.

— Ти вече ме въвляче в тази история, а когато се захвана с нещо, предпочитам да го правя добре. Отиваш си вкъщи. Ще те изпратя до поляните и ще те кача в каретата.

— Но, Саймън, ти се нуждаеш от мен!

— Това е мъжка работа.

— Говорим за брат ми — каза отчаяно тя.

— Нали искаше аз да реша проблема?

Емили не му обърна внимание и се впусна подробно да му обяснява защо тя трябва да бъде с него, когато спасява Чарлз. Но все едно че говореше на стена. Саймън бе решителен и неотстъпчив.

Няколко минути по-късно тя се озова в каретата заедно с Лизи. Саймън затвори вратата и нареди на кочияша да кара направо вкъщи. После се завъртя и потъна в нощта, без дори да се обърне назад.

— По дяволите! — Емили се тръшна на седалката и започна да развява ветрилото си от яд. После въздъхна и се примири с неизбежното.

След известно време се усмихна с облекчение. Всичко щеше да бъде наред, щом драконът се бе заел с тази работа.

Саймън изкачи стълбите към квартирата на близнаците Фарингдън със смесени чувства. Почука на вратата и тя веднага бе отворена от единия от братята, който замръзна на мястото си като видя графа.

— Предполагам, ти си Девлин. Прав ли съм? — попита лаконично Саймън.

— Да, милорд. — Девлин се съвзе. — Какво, по дяволите правите тук, Блейд?

— Прекрасен въпрос, който и аз все още си задавам. Може ли да вляза?

— Е, да, заповядайте.

Девлин неохотно се отмести от вратата.

— Благодаря — отвърна сухо Саймън. Той влезе в антрето и остави шапката, балтона и ръкавиците си на слугата.

Чарлз Фарингдън, виждайки кой е пристигнал, се надигна от креслото близо до огъня.

— Блейд, защо за Бога идвате в този час?

— Емили ми каза, че ще се дуелирате с Грейли — рече Саймън и се приближи до огъня, за да стопли ръцете си.

Чарлз хвърли язвителен поглед към брат си.

— Казах ти, че не трябваше да я водиш тук днес. Тя му е изпяла всичко.

— Трябваше да ѝ дам възможност да се сбогува с теб — протестира Девлин. — Нямах друг избор.

— Въобщо не трябваше да ѝ казваш нищо. Това е личен въпрос. — Чарлз се отпусна отново в креслото.

— Съгласен съм, че всичко щеше да бъде много по-просто, ако те бяха убили — рече му Саймън. — Но след като сте въвлекли и Емили, аз нямам друг избор.

— Това не е ваша работа — измърмори Чарлз, загледан в пламъците.

— Съобщихте на Емили и я разстроихте много. Не мога да я оставя така, ето защо трябва да направя нещо. А сега ми разкажете цялата история, за да преценя какво да сторя.

— Става въпрос за чест — изръмжа Чарлз, като хвърли един поглед към Саймън. — Женска чест.

— Откога станяхте толкова загрижени за честта на жените?

Последва гробно мълчание, преди Чарлз да се реши да проговори.

— Девлин и аз мислихме много от деня, в който ни напердашихте във вашата библиотека.

— Нима? — Саймън се загледа в пламъците.

— Така е, сър — каза тихо Девлин. — Ние обсъдихме този въпрос надълго и нашироко. Вие бяхте прав. Трябваше да извикаме Ашбрук на дуел, след като отмъкна сестра ни.

Саймън се замисли и каза:

— Ако трябва да бъдем по-точни, това бе задължение на баща ви.

— Да. Е, както и да е. Не беше правилно да не предприемам нищо, но татко каза... — Девлин внезапно млъкна и вдигна рамене.

— Татко каза, че лошото вече е станало и няма смисъл да се избиваме заради тази работа — до върши тихо Чарлз. — И Емили се съгласи. Тя каза, че грешката е най-вече нейна.

— Което си беше истина. Познавате Емили — каза Девлин и надигна чашата с коняк. — Но ние с Чарлз решихме, че не може така. Поне трябваше да натупаме Ашбрук.

— Да — рече Саймън, загледан в златните пламъци. Той започваше да разбира проблема; очевидно трябваше да обвини себе си за цялата каша. — Значи поне на един от вас се е удала възможност да изкупи вината си. Коя е дамата?

— Няма да кажа, сър — рече Чарлз.

— Разбирам твоето нежелание, но се страхувам, че трябва да знам. Не мога да направя нито крачка, докато не получа цялата информация. Не виждам как ще се справя, ако не ми кажеш. Очевидно Грейли знае и това е основният проблем.

— Той е прав, Чарлз — рече мрачно Девлин. — Кажи му.

— Марион Матюг — отвърна Чарлз.

— Приятно пиленце — кимна Саймън. — Семейството е от Йоркшир, нали?

— Точно така, сър. Възнамерявам да се оженя за нея — каза малко предизвикателно Чарлз.

Саймън повдигна рамене.

— Това си е твоя работа. Как стана така, че момичето бе обидено?

Чарлз се начумери.

— Тя не е вършила нищо, което заслужава презрение. Тя е едно невинно създание с очарователни маниери и благ характер. Грейли просто нахълта миналата нощ в моя клуб и започна да приказва по неин адрес.

Девлин погледна към Саймън.

— Грейли каза, че тя е една провинциална въртиопашка, която сигурно е спала с всеки селянин в Йоркшир.

Саймън повдигна вежди и каза:

— Твърде силно.

— Това бе една проклета преднамерена провокация — заяви Чарлз, като стискаше с ръце дръжката на стола.

— Да, така е. Явно Грейли търси свежа кръв.

— Какво имате предвид? — попита Чарлз.

— Грейли очевидно е от онези редки хора, които се радват на ужаса, който изпитват неговите противници по време на дуел. — Саймън присви устни. — Той е отличен стрелец и получава удовлетворение от възможността да застане въоръжен срещу някого. Винаги внимателно подбира противниците си, като следи те да не са добри стрелци. Но славата му се разнесе и той е затруднен в намирането на достатъчно глупав противник, който да му се изпречи на пътя. Когато успее да предизвика някого, повечето мъже постъпват умно, като му изпращат своите извинения по секундантите.

— Няма да поднесем извинения — закле се Чарлз. — Предпочитам да умра на полето на честта, отколкото честта на Марион да бъде засегната.

Саймън го изгледа многозначително.

— Уверен съм, че мислиш така.

— Не си правете труда да се опитвате да ме откажете. Вече съм се заклел.

— Разбирам. — Саймън започна да барабани с пръсти по перваза на камината. — Тогава всичко наред. Девлин и аз ще ти бъдем секунданти. Хайде да тръгваме, Дев.

— Девлин го погледна.

— Къде отиваме?

— Разбира се, да се срещнем с Грейли. Трябва да уточним някои малки подробности.

— Но ние вече знаем къде и кога ще се състои срещата — каза Девлин.

Саймън поклати глава и се почувства с хиляда години по-стар от тези млади момчета. Бродърик Фарингдън трябва да отговаря за много неща помисли си той.

— За жалост има още много да учите и, изглежда, аз съм този, който трябва да ви научи.

Саймън и Девлин седяха в тъмната карета и наблюдаваха вътрешната врата на клуба, докато най-после тя се отвори и се появи Грейли. Саймън почука с бастуна си по тавана на каретата и кочияшът, както бе инструктиран, я закара точно до Грейли.

Грейли бе духовно ограничен човек с намусено лице, тънки устни и неспокойни очи. Той отвори вратата и влезе в каретата, преди да забележи, че тя вече е заета.

— Добър вечер, Грейли. — Саймън почука още веднъж по покрива и колата потегли.

— Какво, по дяволите, става тук? — попита Грейли, като се намръщи и погледна първо Девлин, а после и Саймън.

— Фарингдън и аз ще бъдем секундантите на Чарлз Фарингдън — каза Саймън. — Дойдохме да уточним няколко малки подробности.

— Трябва да се обърнете към моите секунданци — Бартън и Евингли.

— Смятам, че ще проявите личен интерес към нещата, за които искам да говорим — усмихна се хладно Саймън. — И вярвам, че вие не бихте желали Бартън и Евингли да научат тези подробности.

Грейли се изсмя подигравателно.

— Дошли сте да ми поднесете извиненията на другия Фарингдън?

— Разбира се, че не. Обидили сте грубо дамата — каза Саймън. — Вие сте този, който трябва да поиска извинение.

Грейли присви очи.

— А сега ми кажете защо трябва да го направя.

— Защото, ако не го направите — обясни внимателно Саймън, — аз и Фарингдън ще бъдем принудени да се заемем с вашите финансови дела. Тогава няма да можете да плащате задълженията си, да не говорим за картите.

Грейли остана неподвижен.

— По дяволите, Блейд. Вие ме заплашвате?

— Да, така е. Разбрах, че сте инвестирали в едно търговско предприятие, където и аз участвам.

— Какво от това? Възнамерявам да направя състояние.

— Това ще се окаже доста трудно, ако аз преценя, че рискът не си заслужава и продам утре своите акции. До довечера ще се разнесе слух, че работите не вървят на добре. Ако аз продам, всички ще направят същото. Тогава вие и другите инвеститори на проекта ще останете на сухо.

Грейли се загледа в него.

— Мили Боже, вие ще разорите мен и другите?

— Нещо такова.

— Заради Фарингдън? — попита Грейли, напълно объркан. — Чувал съм, че не обичате никого от това семейство.

— Разбирам защо сте се чувствали сигурен, като сте предизвикали един от тях. Но съдбата понякога прави странни неща. Да предам ли вашите извинения на Чарлз Фарингдън и да обясня, че е станало недоразумение?

Грейли мисли доста дълго, преди да каже:

— Тези, които ви наричат „хладнокръвно копеле“, са прави, Блейд.

Саймън повдигна небрежно рамене, като гледаше през прозореца на каретата. Часът бе късен, но улиците бяха пълни с коли, които разкарваха аристократите по безбройните балове.

— Е, Грейли? Сигурен съм, че можеш да намериш и по-лесна плячка.

— По дяволите, Блейд!

— Хайде — каза меко Саймън. — Няма нужда да доказваш, че си отличен стрелец точно чрез момчето на Фарингдън. Намери си друга жертва.

— Някой ден ще отидеш твърде далеч, Блейд.

— Възможно е.

Устните на Грейли се свиха. Той почука по тавана, за да даде знак на кочияша да спре. После отвори вратата и слезе.

— Предай моите извинения на брат си — каза той на Девлин. — Няма да се срещаме.

Грейли направи една крачка и затвори вратата. Каретата затрополи надолу по улицата.

— Бих казал, че се случило чудо — Девлин гледаше Блейд така, сякаш бе герой. — вие накарахте Грейли да се откаже от всичко.

Никога не съм чувал за подобно нещо.

— Не възнамерявам да се нагърбвам с подобна задача за в бъдеще — рече тихо Саймън. — Ясен ли съм?

— Да, сър. Напълно — въодушеви се Девлин. — Много умно от ваша страна. Човекът се отказа от дуела само защото споменахте, че неговите инвестиции могат да пострадат.

Саймън поклати глава при тази наивност.

— Фарингдън, време е ти и брат ти да научите, че истинската сила се основава на пари и информация. Въроръжен с тези две неща, човек може да постигне много повече, отколкото с пицов или тесте карти.

— Ами ако няма пари? — попита срамежливо Девлин.

— Тогава трябва да хвърли всички сили за информация. Когато събере достатъчно, лесно ще намери и другото.

— Ще запомня това — каза тихо Девлин. Той остана мълчалив известно време, докато настроението му отново се подобри. — Между другото, аз и Чарлз отдавна се питахме дали не бихте могли да ни покажете онази брилянтна бойна техника, която демонстрирахте срещу нас в библиотеката. Да не би да искаме твърде много?

— Предполагам, че бих могъл да ви я демонстрирам. Но това, което не разбирам изцяло — каза замислено Саймън, — е как се озовах в тази ситуация и — как се справих с нея?

Девлин се засмя сърдечно.

— Имате предвид спасяването на Чарлз, а също така и няколкото поуки, за да можем да се оправяме в живота? Предполагам, че това е заслуга на Емили.

— Прав си, разбира се. Това е изцяло нейна заслуга.

— Знаете ли, тя е единственият човек на тази земя, който мисли, че вие не сте хладнокръвен дявол — каза Девлин.

— Романтичните увлечения на Емили понякога са голям проблем.

— Знам — каза Девлин не без симпатия, — но човек не може да я разочарова, дори да иска.

ГЛАВА 15

Емили спря да обикаля из стаята, когато чу шум от колела, долитащ от улицата. Щом разбра че колата спря пред тяхната къща, се втурна към прозореца. В момента, когато дръпна тежката завеса, видя Саймън да слиза от каретата. Големият му балтон се увиваше около краката му и ботушите, докато изкачваше стълбите. Емили бързо отвори прозореца и се надвеси навън.

— Саймън — извика тихо тя, — добре ли си? Всичко наред ли е? Саймън погледна нагоре и каза с раздражение:

— За Бога, жено, прибирай се и затвори прозореца! Какво ще помислят съседите?

Той продължи да се изкачва по стълбите. Сигурно всичко се е уредило, помисли си радостно Емили, като затвори прозореца. Нещата явно не са толкова лоши, щом Саймън се тревожи за съседите.

в последно време тя се бе научила да отгатва твърде точно настроението му и това я радваше много. Тя тропна с пантофките си по килима и зачака да чуе стъпките му по стълбището. Общуването ѝ с него в метафизичен план се подобряваше от ден на ден. Без съмнение това се проявяваше и в усъвършенстване на физическите им контакти.

Тя чу стъпките му в хола и се забърза към вратата, свързваща двете спални. Но точно когато се канеше да я отвори, чу гласа на Хигсъм и разбра, че вярното куче от персонала също чакаше своя господар.

Объркана, Емили стоя зад вратата, докато не чу, че го освобождават за тази вечер. После се хвърли към вратата и я отвори.

Саймън седеше в полумрака с чаша в ръка. Беше облечен в своя черен сатенен халат. До леглото гореше само една свещ. Черната му коса бе разрошена, а слабата светлина осветяваше леко лицето му. Когато тя се втурна в стаята, той погледна към нея и златните му очи блестяха странно.

— А, моята безразсъдна, импулсивна, палава малка съпруга. Предполагам, че изгаряш от любопитство?

— О, да, Саймън! Чаках те с вълнение през последните няколко часа. — Емили се отпусна на стола срещу него и го погледна внимателно. — Всичко наред ли е?

— Работата е уредена, ако това имаш предвид — каза хладно Саймън. — Няма да има дуел. — Той отпи една глътка от коняка и се загледа в чашата си. — Но аз не съм убеден, че всичко е наред.

Силно безпокойство обзе Емили. Тя почувства, че настроението му се променя с всеки изминал миг.

— Какво не е наред, милорд?

Той хвана чашата с две ръце и отпусна глава назад.

— Трудно е да се обясни, скъпа.

Тя внимателно се вгледа в него през стъкла та на очилата си.

— Саймън, не си ранен, нали?

— Нито една капка кръв не се проля.

— Благодаря на Бога. — Емили внезапно се засмя. — Не, на теб трябва да благодаря, че уреди всичко. Много съм ти признателна, Саймън, че оправи положението.

— Така ли? — той отпи още една глътка от коняка.

Емили прехапа устни.

— В доста странно настроение сте, милорд...

— Чудя се защо всичко трябваше да стане така — размишляваше на глас той. — Беше съвсем нормална вечер, нали? Нищо необикновено не се случи съвсем обичайни неща. Намирам жена си да се разхожда из Тъмната алея на Воксхол, тъй като има среща с професионален престъпник. Аз самият бях убеден да отида да спасявам проклетия Фарингдън от собствената му глупост. Бях принуден да изложа на риск една печеливша сделка, за да уплаша един от най-противните младежи в обществото. И като се прибирам у дома, виждам собствената си съпруга да виси на прозореца и да крещи като някоя мъжкарана.

Емили въздъхна и каза:

— Моите малки житейски приключения винаги звучат по-странно, когато ти ги разказваш.

— Забелязвам.

Емили се изчерви.

— Трябва да ти кажа, Саймън, че идеята ти да ме накараш да ида във Воксхол беше прекрасна. Много умно от твоя страна. Знаеш ли,

никога досега не съм била подозрителна, когато чета твоя бележка. Сега разбирам, че е почти невероятно един представител на престъпния свят да може да чете и да пише.

— Сърдечно ти благодаря за похвалата. Но като погледна назад, стигам до извода, че трябва да съм бил напълно луд, за да измисля такъв план.

— Не, не, ти искаше да ми дадеш един урок, нали?

— Да, имах някаква идея за подобно нещо. — Саймън отпи още една глътка от коняка.

— И ти се представи по наистина брилянтен начин.

— Наистина? Не съм забелязал да си се променила. Седеше там и се пазареше като амбулантен търговец с мъж, когото смяташе за убиец. А когато той се опита да те сплаши, като в замяна на услугата поиска твоите прелести, ти го заплаши с гнева на своя съпруг.

Емили разбра, че Саймън наистина е страшно разгневен.

— Саймън, не мога да разбера защо си ми толкова сърдит. Нали ти уреди срещата във Воксхол.

— Както ти казах, трябва да съм бил луд. — Той разклати остатъка от коняка в чашата си и го изпи на един дъх.

— В действителност смятам, че това се дължи на една силно романтична черта в твоя характер, която ти позволи да създадеш такава прекрасна бъркотия — рече Емили. — Беше като случка от приказка с романтика и приключения, а знаеш, че аз харесвам подобни неща. Предполагам, че това стана, понеже сме твърде близки на едно по-високо равнище.

— За Бога, Емили, ще престанеш ли да говориш за метафизика и по-високи равнища? Заклевам се, че ако още не съм полудял, скоро ще полудея.

Саймън бе побеснял. Изправи се на крака и с яростно движение запрати празната чаша в камината. Чу се остра, раздираща нервите експлозия чийто гръм проехтя зловец в стаята. Светещите въглени се превърнаха в студена пепел.

Емили въздъхна и остана напълно спокойна когато чашата се разби в камината. Вгледа се в огъня, след което бавно обърна глава към Саймън. Суровото изражение на лицето и гневът, който бликаше от очите му, ѝ подсказаха, че той е потресен много повече от нея поради загубата на собственото си самообладание. Въпреки всичко тя го

познаваше като мъж със силни страсти, макар че той не винаги възприемаше истината за себе си.

— По дяволите! — Саймън стоеше изправен и загледан в огъня. Настъпи дълбока тишина.

— Нямах намерение да ви дразня, милорд — каза тихо тя и сви ръце в скута си.

— Това е ненормално, разбираш ли? — Той се завъртя и застана пред нея. Мъждукащата свещ освети демоничното му лице. — Дяволски неестествено е.

— Кое, милорд?

— Отвратителният начин, по който ти упорито мислиш за мен като за герой. Разбери веднъж завинаги, жено, че аз не съм герой от епична поема! Не взимам решения и не действам единствено с цел да удовлетвориш твоите романтични прищевки и хрумвания. Всяко едно мое движение е внимателно обмислено, всичко правя, за да постигна собствените си цели. Разбираш ли това?

Емили пое дълбоко въздух.

— Вие ми се сърдите, защото ви накарах да спасите брат ми тази вечер.

— Ядосан на вас, мадам? Не за това се вълнувам. Позволих ви да ме манипулирате, да ме направлявате, а бях се закълел никога да не го правя.

Тя рискува и го погледна през очилата.

— Имате предвид помощта за Фарингдънови?

— Да, по дяволите! Да, точно това имам предвид. Не знам какво ми стана тази вечер.

— Не мисля, че вашите действия са толкова странни, милорд — каза тихо Емили. — Вие се държахте като благороден и почтен мъж — такъв, какъвто ви знам. В сърцето си вие сте наясно, че моите братя не носят отговорност за смъртта на баща ви преди двадесет и три години.

— Те са Фарингдън, по дяволите! Мислят като баща си!

— Не, милорд. Баща ми никога не би се съгласил да участва в дуел заради честта на една жена. Чарлз и Девлин не са като него. Те бяха отгледани от него и последваха стъпките му, понеже нямаха друг пример край себе си. Но те са различни заклевам се. И дълбоко в себе си вие разбирате това, иначе нямаше да помогнете на Чарлз тази вечер.

— Не искам да чувам нито дума за това, какво съм направил и защо съм го направил, Емили. Ти дори нямаш представа защо го сторих. Даже аз не съм напълно сигурен. — Саймън сви ръката си в юмрук и удари по перваза на камината. — Преди двадесет и три години се заклек да отмъстя на Фарингдън и обещавах, че ще съсия цялото семейство.

— Тогава защо се оженихте за мен? — попита Емили с внезапна ярост.

Саймън присви очи.

— Защото ми беше забавно. Защото отговаря на интересите ми да разделя баща ти и братята ти от техния източник на доходи. Защото ти ме помоли и защото аз се радвам да видя една жена от рода Фарингдън в краката си.

Тези думи я засегнаха силно.

— Не съм се унижавала, милорд. Представих ви всичко по точки, като търговски договор, ако си спомняте.

Той не ѝ обърна внимание.

— И последно, но не маловажно, защото намирам твоите изблици на страст в леглото за твърде забавни. Сега вече знаеш защо се ожених за теб. В никакъв случай не беше, защото нашите души се срещат и общуват на по-високо ниво.

Емили потръпна. Драконът бълваше огън тази нощ. За първи път го виждаше в такова настроение и нямаше никакво съмнение, че това бе сплашване.

— Моля те, Саймън, не говори повече.

— Можеш ли да ми кажеш защо? Защото ще разбия твоето глупаво, романтично, малко сърце?

— Да, милорд.

— О, небеса! Трябва да видиш действителността, малка гъско!
— Саймън се обърна и започна да обикаля из стаята. — Ще имам успех само когато те накарам да го сториш.

Това бе твърде много. Емили се изправи на крака.

— По дяволите, Саймън!

— Престани да казваш „по дяволите“ — заповяда ѝ той. — Такъв език не подхожда на графинята на Блейд.

— Не ми пука какво подобава на графинята на Блейд — отвърна разпалено тя. — Отиде твърде далеч, когато ми каза, че трябва да

погледна действителността. Нямах ни най-малка представа колко пъти в живота си е трябвало да гледам действителността в очите. Нямах никаква представа колко действителност видя бедната ми майка. Трябва да знаеш, че имаше моменти, когато съм мразила баща си толкова, колкото и ти своя.

Саймън се обърна внезапно и се вгледа в нея.

— Какви, по дяволите, ги дрънкаш? Никога не съм мразил баща си.

Емили срещна смело погледа му.

— Да не би да не си бил бесен след онова, което ти е сторил?

— Трябва да си полудяла. За Бога, защо да го мразя?

— Защото допря пищова до челото си и се самоуби, като те остави да се грижиш за майка си. Защото той избра най-лесния път, за да се измъкне от тежкото положение, което сам беше предизвикал. Защото си бил само на дванадесет години — твърде млад, за да можеш да понесеш големия товар, който ти бе оставил. Мили Боже, Саймън, как да не си го мразел?

Саймън стоеше и я гледаше така, сякаш се бе превърнала в чудовище.

— Ти не си на себе си.

Емили се обърна с гръб към него.

— Ако това е някаква утеха за теб, и аз съм била много пъти в същото положение.

— Кога?

— Парите свършиха, когато бях на седемнадесет години. Тогава баща ми откри, че имам нюх за икономика и финансови дела. Беше много доволен от това. Стана ясно, че от мен ще очакват да бъда спасението на семейството. А аз нямах намерение да изучавам инвестициите и да вземам решения, въпреки че и това ме забавляваше понякога. Но не бих могла да забравя и за момент, че причината, поради която трябваше да стана финансов експерт, бе безотговорността на баща ми и неговите разходи. Все още си спомням как разплакваше мама.

Емили изтри с ръка една сълза от очите си.

— Не започвай да хленчиш, Емили. Продължавай.

Тя издуха носа си в кърпичката, която намери в джоба на своя раздърпан халат.

— Тя често плачеше. Но никога пред баща ми. Въпреки всичко го обичаше. Казваше ми, че не трябва да го обвиняваме за страстта му към картите. Те били в кръвта му, казваше ми тя.

— Емили, чувствата ти са объркани. По-добре си легни.

— О, престанете да бъдете така благосклонен, милорд. — Емили избърса и последната си сълза и прибра кърпичката в джоба си. — Когато мама и братята ми разбраха, че мога да поддържам финансовото състояние на семейството, ми казаха, че това е мое задължение. Никога няма да забравя как на смъртното си легло мама взе ръката ми и заръча да се грижа за баща ми и братята ми. Тя ми обясни, че без мен много скоро те ще се озоват зад решетките, а горкият ми баща не можел да живее без много пари.

— Наистина не желая да слушам повече такива глупости, Емили.

— Това не са глупости. Това е действителността. Действителността, която според вас никога не съм виждала. Можете да бъдете сигурен, че през целия си живот съм се сблъсквала с нея. И, по дяволите, тя не ми харесва! Но явно нищо няма да се промени и аз ще трябва да продължавам да се сблъсквам с нея.

— Включително и с действителността на нашия брак — каза той със заплашителен глас.

— Нашият брак е нещо съвсем различно. Това е един чист и благороден съюз между две души, макар да не сте го забелязали още.

— Не, Емили, това не е чист и благороден съюз. Това е проклетата истина. Толкова истина, колкото безпътният живот на баща ти и моето отмъщение. Може би е време да се изправиш пред фактите.

— За какво говорите, милорд? — тя се намръщи от твърдите нотки в гласа му.

— Говоря за това, че трябва да те накарам да видиш истинската причина, поради която се ожених за теб. Не съм герой, Емили.

— Да, милорд, герой сте. Вие просто се съпротивлявате, не желаете да видите себе си в подобна светлина, вероятно защото се страхувате, че ще изглеждате слаб в своите очи и в очите на хората.

— Мили Боже, жено, ти си невероятна! Не познавам друга жена, която може да съчинява такива измислици — каза през зъби Саймън. — Наистина се нуждаеш от един урок.

Последва дълга пауза, а когато заговори, гласът му бе по-тих и рязък от всякога.

— Ела тук, Емили!

Тя не помръдна. Чувствата ѝ бяха напълно объркани.

— Елате веднага при мен, мадам. Не съм в настроение да приема и понеса някоя от вашите романтични идеи.

Тя се обърна много бавно и застана пред него. Внезапно бе станала много предпазлива.

— Какво искате от мен, милорд?

Твърдите му устни се изкривиха в студена и подигравателна усмивка.

— Какво мислиш че искам, съпруго? Обясних ти причината, поради която се ожених за теб.

— Значи така, милорд. Уверена съм, казахте, че ви е било весело и забавно да се ожених за мен и това отговаряло на вашите интереси за отмъщение.

— Ако си спомняш, имаше и друга причина. Все още си твърде необразована за някои сладости, но ще ги научиш бързо. Освен това проявяваш такъв ентузиазъм, скъпа. Бих желал сега да ми демонстрираш поне малко от този ентузиазъм. Ела тук и изпълни съпругеските си задължения.

Студенината в гласа и в думите му я уплаши. По лицето на Саймън не се четеше топлина или страст, а само първично желание.

— Вие наистина сте разярен, понеже ви накарах да спасите Чарлз — прошепна Емили. — Не предполагах, че това ще ви ядоса толкова много, милорд. Тази ярост може да бъде обяснена с това, че я смятате за проява на слабост и подчинение спрямо мен. Моля те, Саймън, не гледай на спасението на Чарлз по този начин. Умолявам те.

— Тъй като рядко ви се случва да ми се молите, можете да свършите тази работа някой друг път, мадам. Искам те веднага в леглото.

Саймън свали халата си и закрачи уверено през стаята към масивното легло с балдахин. Той бе свършено гол и свещта осветяваше добре неговата кожа, като подчертаваше чудесните извивки на мускулите му по гърба, гладкия му стегнат корем и здравите бедра. Светлината разкриваше също възбудената най-мъжествена част от неговото тяло.

Емили гледаше уплашено с крайчето на очите си как членът му продължава да расте. Тя сграби реверите на пенъоара си и извърна

поглед.

— Виждаш ли своето въздействие върху мен? — попита я Саймън, докато се настаняваше в леглото. — Трябва да бъдете доволна, мадам. Това е сила, нали? Да можете да накарате един мъж да реагира моментално на вашите прелести.

— Не всеки мисли за сила и манипулиране, милорд.

— Грещиш, Емили. Така, както грещиш и за още много други неща. Ела тук.

Емили се поколеба, но после бавно се подчини. Приблужи се до леглото внимателно, като все още стискаше пенъоара си. Внезапно осъзна, че си има работа с ранен дракон. Това бяха стари рани които се бяха отворили наскоро. Болката можеше да засегне дори мъже с благородството и характера на Саймън и да раздели душите им.

Но тя знаеше също така, че драконът се нуждае от любов и топлина. Той се нуждаеше от нея. Можеше да я обгори с пламъка си, но нямаше да я нарани.

Саймън никога нямаше да направи това. Тя си припомни неговото обещание през първата им брачна нощ: *„Заклевам се, че ще те пазя винаги. Емили. Каквото и да се случи, знай, че винаги ще се грижа за теб.“*

Емили хвърли пенъоара си на земята и се спря пред леглото. Тя видя как Саймън се загледа в бедрата ѝ, очертани под тънката нощница. Изгарящият я поглед се качваше бавно нагоре, където гърдите ѝ издуваха ефирната тъкан.

Емили се почувства като на показ. Тя бе свикнала да вижда овладени страсти в очите на Саймън, но сега забеляза само подигравка. Бързо се мушна в леглото и вдигна завивката до брадичката си, напрегнато очаквайки той да я докосне. Беше убедена, че когато го направи, ще се успокои.

Саймън не се помръдна. Той сви ръце зад главата си и я загледа с ирония.

— Е, мадам? Как смятате да ме възнаградите със своите страсти под юргана?

Емили премига.

— Чакаш да... направя нещо?

— Чакам да видя какво си научила като съпруга.

— О!

Емили се обърка. Той иска да го любя, помисли си тя. Тази идея я заинтригува. Тя можеше да го научи как да удовлетвори сърцето си, можеше да му се отдаде, да се научи да го чувства, да му покаже колко го обича.

Емили се обърна настрана, с лице към Саймън. Протегна ръка и докосна рамото му. Той не помръдна. Тя се доближи по-близо и целуна едното от малките му мъжки зърна на гърдите. Саймън въздъхна дълбоко.

— Изглежда бързо се учите, съпруго — измърмори той.

Емили не обърна внимание на нежното връхче на езика му.

— Харесва ми да те докосвам, Саймън. Ти си толкова твърд, гладък и силен, сякаш някой от тези прекрасни скъпоценни дракони оживява.

— Не се ли страхуваш, че ще те накъсам на парченца?

Тя се усмихна леко, наведе глава и докосна с език гърдите му.

— Няма да го сториш.

— Ти си твърде уверена в своята сила, нали? Даже прекалено уверена.

— Тук не става въпрос за сила, Саймън. Става въпрос за любов.

Тя стана по-смела и започна да го гали нежно и бавно. Почувства напрежението в мускулите на бедрата му и усети, че той се напъга, за да запази самообладание.

— Отпуснете се, милорд — Емили бавно стисна стегнатите му мускули. — Много сте напрегнат. Предполагам, че това е в резултат на вашите усилия да помогнете на брат ми.

— Смяташ, че съм напрегнат?

— Да, и то много. Ще се опитам да ви успокоя. — Емили отхвърли завивката и се долепи до Саймън. Като пренебрегна възбуждения му член, тя започна нежно да разтрива дългите мускули по бедрата му.

— Какво, по дяволите, правиш? — попита Саймън и я погледна през полуотворените си клепачи.

— Виждала съм баща ми да прави същото на своите коне след дълга и уморителна езда. Казваше че това ги предпазва от контузии.

Емили продължи ритмично да го разтрива като бавно слезе чак до глезена на левия му крак. Когато свърши, тя се преобърна и се зае с

десния крак. Краищата на нощницата ѝ се омотаха около тръпнещия член на Саймън. Цялото му тяло се обтегна.

— По дяволите — измърмори той.

— Добре ли сте, милорд? — Емили спря и го погледна.

— Сигурен съм, че съм напрегнат на някои места.

Емили се усмихна окуражаващо.

— Скоро ще се успокоите, милорд. — Тя продължи с десния му крак и после го потупа нежно. — Обърни се, ако обичаш.

Той се поколеба, загледан в нея. Очите му бяха грейнали и горящи от възбуда.

— Да се обърна?

— Да, за да се справя с мускулите на гърба ти. Не си ли забелязал как се втвърдяват рамената, когато нервите са опънати?

Саймън неохотно се обърна по корем и се намести по-удобно.

Емили започна да работи по широките му рамене. Положението, което бе заела, ѝ се струваше неудобно, защото не ѝ позволяваше да натиска с повече сила; затова се приближи по-плътно. Когато и новото положение не даде резултат, тя вдигна смело краищата на полата си и се качи върху него.

— Престани да се въртиш — обади се Саймън от възглавницата.

— Да, милорд.

Тя пое дълбоко въздух, наведе се напред и започна да масажира раменете му. Това наистина е много стимулиращо за такова страстно създание като мен, помисли си тя. Чувстваше здравите бедра на Саймън между колената си и усещането бе сякаш язди расов жребец. Или по-точно дракон.

— Емили, смееш ли се?

— Не, милорд.

Тя започна да го разтрива по-бързо. Изминаха няколко минути, а от възглавницата не се чуваше нито звук.

— По-спокоен ли се чувствате, милорд? — попита накрая Емили.

— Не.

Емили се смая.

— Сигурен ли сте?

— Напълно. Можеш да слезеш.

— Извинете?

— Чу ме добре. — Саймън се обърна и се просна бързо по гръб.

— Саймън?

Той се отпусна на възглавницата и протегна ръка към нея.

— Ела тук, фейо — измърмори той, като я при дърпа, за да го яхне още веднъж. Вдигна краищата на нощницата над бедрата ѝ. — Ако искаш да ме яздиш, трябва да го правиш както трябва.

— Саймън! — изохка тя, когато той я притисна и промуши члена си между бедрата ѝ. После ги сграбчи, докато преодолее естествената съпротива на влажния отвор. Тогава влезе целият. Емили изпъшка и обхвана с ръце гърдите му.

— Сега ще ме яздите, мадам. — Пръстите му се свиха около бедрата ѝ. — Давай!

С разтворени от вълнение очи, дишайки тежко и учестено, Емили се подчини и бързо се нагоди към ритъма, наложен от Саймън.

— Да, по-бързо. — Гласът му трепереше, ръцете му се стегнаха. — По дяволите, така е прекрасно, фейо. Дяволски хубаво. Покажи ми колко много ме обичаш. Каж ми, че ми принадлежиш. Каж ми го!

— Искам те, Саймън! Чаках те цял живот. Няма друг като теб.

Думите излизаха от устата на Емили на къси, задъхани фрази. Тя изгаряше от желание. Ноктите ѝ се забиха в гърдите на Саймън, оставяйки малки следи по кожата.

— Точно така, скъпа. Отдай ми се — изхлипа той.

— Обичам те — прошепна Емили. — Обичам те с цялото си сърце.

После най-сладкото изживяване я обхвана изцяло.

— Емили, о, Боже, Емили! — Думите на Саймън бяха изпълнени със страст и облекчение. Той я придърпа към гърдите си и обгърна тялото ѝ страстно с ръце. Притисна я плътно към себе си и се отпусна в нея.

Последната ясна мисъл на Емили беше, че се е научила да язди прекрасно дракон и в близко бъдеще трябва да опита пак.

ГЛАВА 16

Часовникът в библиотеката удари единадесет пъти. Саймън се бе изтегнал в креслото и наблюдаваше Емили. Правеше го вече двадесет минути, напълно спокоен, докато навън валеше проливен дъжд.

Да разглежда Емили, не беше неприятно занимание. Тази сутрин тя се бе появила облечена в златистозелена рокля, украсена с волани. По краищата ѝ имаше избродирани няколко красиви дракона. Прекрасните ѝ къдрици бяха прибрани назад и се спускаха на тила като бляскави пламъци.

Тя седеше от другата страна на черното бюро навела глава над лист с имена. Беше ясно, че записваше хората, които щяха да получат покани за първия бал, организиран от нея.

— Няма смисъл да се вглъбяваш толкова много — обади се малко грубо накрая Саймън. — Просто отбележи тези, които искаш да получат покани. Моят секретар ще свърши останалата работа.

Емили го погледна намръщено; зелените ѝ очи се присвиха зад стъклата на очилата.

— Знаеш, че не е просто както избора на инвестиции. Трябва да взема сериозни решения. Не искам да обидя никой, тъй като това ще се отрази изцяло върху теб.

Саймън въздъхна и потъна отново в тих размисъл. Чувстваше се неспокоен, несигурен и виновен.

Вината бе ново и неприятно чувство за него и той се тревожеше много. За подобно нещо нямаше място в ясно начертания му живот. Дори все още не можеше да го осъзнае добре, защото неговият свят се състоеше от прости и ясни цели, като отмъщение, достойнство, дълг.

Погледът му се плъзна по нежните извивки на гърдите на Емили и Саймън разбра, че страстта също трябва да се прибави към неговите идеали. В това нямаше никакво съмнение. Изпаднал бе в странно и неприятно настроение.

Намираще се в това състояние от сутринта откакто се събуди и спомените от измината нощ нахлуха в съзнанието му. В първия момент

реши, че това се дължи на слабостта, която прояви като отиде да спасява близнаците. В следващия миг усети как се изпълва с желание, припомняйки си нежната страст на Емили.

Той все още чувстваше изящните ѝ ръце по раменете си и топлината на бедрата ѝ, когато го бе яхнала. Тя го бе очаровала и омагьосала до такава степен, че той си помисли, че ще полудее, опитвайки се да запази самообладанието си.

Но най-вече Саймън си спомняше нейните тревожни думи: „Понякога мразех баща си толкова, колкото и ти твоя.“

— Работата се състои в това, Саймън, че твоят секретар ми е изготвил един много дълъг списък от имена — обясни сериозно Емили. — Не познавам повечето от тези хора, а не искам да направя грешка. Леля ти ми напомни колко е важно да се поканят всички почтени хора на първия бал у нас.

— Можеш да бъдеш сигурна, че в списъка няма случайни имена — рече Саймън. — Моят секретар знае много добре кои хора да включи. Още повече, че не съществува никакъв риск да обидиш някого, като не го поканиш. Това просто ще подчертае твоята сила като стопанка.

— Дори не съм си помисляла подобно нещо — каза Емили и го погледна учудено. — Не желая да наранявам никого.

Така, както аз те нараних ли, помисли си тъжно Саймън.

— Ако това ще те направи по-спокойна, прати покани на всички.

Емили се зачуди още повече.

— Но ние нямаме практическа възможност да съберем толкова гости в къщата.

— Посетила си достатъчно балове и събирания, за да знаеш, че те са успешни само когато е заето цялото пространство. Каретите трябва да са наредени в една дълга колона на улицата. Гостите трябва да са толкова нагъсто в залата, че с малко повече късмет една или две дами да припаднат от липса на въздух. Всеки трябва да каже, че това е страшно събитие. Покани ги всичките, Емили.

— Не знам, Саймън — прехапа устни тя. — Звучи неприятно. Ще бъде много по-лесно и удобно да се беседва и да се създаде настроение, ако хората са по-малко.

— По дяволите тези интелектуални разговори и обсъждания, скъпа. Това не е мястото или времето за подобни неща. Цялата работа

се състои в това (както и моята леля ти е обяснила) обществото да види твоя дебют като стопанка. И, най-вече, хората трябва да говорят за това събитие. А за да има какво да коментират, то трябва да бъде голямо и шумно. Покани всички, Емили.

— Ами Конънбъри, Пенингтън, Адли и Рентън? Не познавам никой от тях.

— Обърни внимание на Конънбъри и Пенингтън — каза тихо Саймън. — Трябва да сме сигурни, че те ще получат покани.

Емили обърна листа, погледна го отново и за мислено наведе глава.

— Щом казваш така, Саймън... — после отново се замисли и попита: — Какво ще стане, ако никой не се отзове?

Саймън въздъхна и се усмихна със задоволство.

— Повярвай ми, скъпа, всички ще дойдат — той се пресегна през бюрото и взе листа от ръцете ѝ. Ще се погрижа моят секретар да организира мероприятията така, че всички да присъстват. А сега Емили, искам да поговорим.

Тя застина в напрегнато очакване.

— Да, милорд?

— По дяволите, трябва ли винаги да ме гледаш по този начин, фейо? Заклевам се, ще ме побъркаш с невероятната си комбинация от наивност и палавост. Почти ме караш да забравя, че вчера се канеше да наемеш престъпник.

— Съжалявам, милорд — каза Емили, без да покаже с нищо, че се разкайва за намеренията си. — Искате да ми кажете още нещо по този случай?

— Не. — Саймън стана и отиде до прозореца, като се обърна с гръб към нея. Погледът му шареше из влажните градини зад къщата, докато се опитваше да концентрира мисълта си. — Изправен съм пред трудна задача, Емили.

— Каква е тя, милорд?

— Искам да ти се извиня — каза тихо той.

Последва кратка пауза, преди Емили да се обади.

— За какво?

— Заради недостойното ми държание миналата нощ — промълви Саймън. — Не се отнесох добре с теб, фейо. Държах се по неприличен и неджентълменски начин.

— Имате предвид това, дете ми заповядахте да дойда в леглото? Глупости. Моля ви, не се притеснявайте, милорд. Беше чудесно — рече тихо Емили.

Саймън поклати сериозно глава.

— Ти си чудесна, Емили...

— Е, това нямаше да е така, ако не беше внимателен, а жесток и груб, Саймън. Беше напрегнат и имаше причина да бъдеш раздразнен от обстоятелството, че бе принуден да забравиш за отмъщението, планирано цели двадесет и три години. Ако бях истински уплашена, щях да избягам в собствената си спалня и да се заключа. Но ти въобще не ме изплаши.

— Очевидно не. — Той замълча за известно време. — Има нещо друго, за което трябва да ти се извиня.

— Вече започвате да ме плашите, Блейд — каза тя, като се засмя. — Какъв е големият ви грях?

— Подцених те, скъпа. Изглеждаше ми толкова наивна и оптимистично настроена; човек, който вижда само хубавите неща навсякъде и във всичко; дяволски убедена, че съм герой, когато аз самият зная, че не съм. Не успях да схвана отношенията във вашето семейство. Трябваше да знам, че човек като теб — толкова въввлечен в инвестиции и правене на пари — не може да бъде сляп за човешката природа. Наистина ли си мразела баща си в миналото?

— Да — отвърна Емили.

— Ти беше права, когато ми каза, че и аз съм презирал баща си, след като той ме изостави, като си пръсна черепа. — Саймън сви ръката си в юмрук и започна да отпуска пръстите си един по един. — Аз дори не бях разбрал колко много го мразя — до момента, в който ти ми каза това.

— За мене това е единствената реакция, милорд — рече нежно Емили. — Ние и двамата сме поели задълженията на възрастните твърде млади и затова се очаква да се държим като такива. Трябвало е да се грижим за другите, когато по принцип те е трябвало да се грижат за нас.

— Да, никога не се бях замислял за това. — Саймън се загледа в сивата мъгла. — Нощта, когато го намерих, валеше. Беше се прибрал два часа преди това от Лондон. Чух как мама го попита какво не е наред. Той нищо не й отговори. После влезе в библиотеката, като

предупреди да не бъде безпокоен при никакви обстоятелства. Мама се качи горе и заплака. След това всички чухме изстрела.

— Мили Боже, Саймън!

— Пръв стигнах до библиотеката и отворих вратата. Той лежеше по очи на бюрото, а пищовът бе паднал от ръката му. Навсякъде имаше кръв. Видях, че е оставил бележка. Беше за мен. Не се сбогуваше, не обясняваше защо се самоубива, нито дори ми казваше как да изпълня последното му желание. Просто бе написал, че трябва да се грижа за майка си.

— Саймън, мили Саймън!

Той не чу как тя стана от мястото си, но Емили изведнъж се появи зад него, ръцете ѝ се обвиха около кръста му. Тя го прегърна силно, сякаш искаше да заличи завинаги от паметта му пръснатия по стената зад бюрото мозък на баща му.

Дълго време Саймън не помръдна; просто позволи на Емили да го прегъне. Усещаше нейната нежност и топлина и осъзна, че това чувство е подобно на онова, което изпитваше, когато се любеше с нея... но по-различно. Това не беше страст, а една особена близост, която не бе изпитвал с никоя жена.

След малко Саймън се почувства по-спокоен. Напрежението, което го бе обзело тази сутрин, изчезна.

Тишината в библиотеката продължи до момента, в който Грийвз почука на вратата, за да съобщи, че е пристигнал секретарят на Саймън.

Емили влезе в парка в лек тръст, следвана от своя коняр. Тя яздеше една сива кобила с прекрасни, чувствителни уши, деликатни ноздри и забележителна снага. Конят бе подарък от Саймън, който я зарадва два дена след техния разговор в библиотеката. Емили и нейната прислужница решиха, че дрехите ѝ за езда във военен стил много подходат на коня.

— А, ето те и теб, Емили — каза лейди Мериуедър, която се приближи, яхнала лъскав кафяв кон. — Изглеждаш прекрасно в тези черни дрехи. — Тя изгледа с критично око червените и златни ивици по яката и маншета. — Признавам, че изпитах известни съмнения,

когато направи поръчката, но съм доволна да видя, че много добре допълват светлата ти кожа и червената коса. Доста предизвикателно.

— Благодаря ти, Араминта — засмя се Емили.

— Мисля, че трябва да си свалиш очилата — напомни Араминта.
— Те не отговарят на стила ти.

— Араминта, не мога да яздя кон, без да виждам какво правя и къде отивам.

— Трябва да намериш начин да се справиш с този проблем.

Араминта застана с коня редом до Емили и двете заедно тръгнаха по алеята, следвани на прилично разстояние от конярите си.

— На Саймън не му пречат очилата ми — подчерта Емили.

— Саймън има доста странно чувство за хумор. Той намира безбройните ти ексцентрични прояви за изключително забавни. Трябва да призная, че те не засягат обществения ти престиж. Обществото е твърде заето с теб тези дни. Бедният ти съпруг с голям труд успя да получи един танц с теб миналата нощ на бала у Крестууд.

Емили се изчерви.

— Той много добре знае, че може да получи толкова танца, колкото си пожелае.

— Да, предполагам, че е така — заяви Араминта с разбиращ поглед. — Сигурна съм, той знае, че си готова да прескочиш цяла планина, ако протегне ръка към теб от другия край на залата. Всички в обществото са убедени в това.

— Наистина, Араминта, караш ме да се чувствам като хрътка, готова да се хвърли към господаря си всеки път, когато той пожелае.

— Е, смяташ ли да показваш открито своите предпочитания към съпруга си? Това не е много уместно, скъпа. И ако трябва да бъда съвсем откровен, ти не искаш Блейд да те има за нещо дадено, нали?

— Блейд не взима нищо за дадено — заяви Емили. — Той има пълно разбиране за всичко, което иска да придобие, и ясно съзнание за цената, която трябва да плати.

Араминта се изсмя тихо.

— Виждам, че е безполезно да ти обяснявам за ползата от това да не показваш истинските си чувства към своя съпруг. Е, добре, скъпа, кажи ми как върви подготовката за твоя първи бал. Изпрати ли поканите?

— Вчера. Поканих всички, които бяха в списъка, изготвен от секретаря на Саймън. Убедена съм, че постъпих правилно. Ще бъде ужасна бльсканица.

— Точно както искаш. Повярвай ми, скъпа, че къщата ще се напълни само за половин час.

Емили се намръщи.

— Така искаше Саймън, но аз все още смятам че ще бъде неудобно.

— Тук не става въпрос за удобство, а за това да заздравиш своите позиции в обществото като стопанка на този дом.

— Да, знам. Не трябва да затруднявам Саймън по никакъв начин — рече сериозно Емили. — Повярвай ми, Араминта, знам колко е важно това събиране за него. Като съпруга на Блейд мое задължение е да доведе нещата до успешен завършек. Всички ще гледат каква жена има графът на Блейд и съм решена да не допусна Саймън да бъде унижен по никакъв начин.

— Не мисля, че разбираш правилно нещата Емили — каза замислено Араминта. — Това е твоят дебют като домакиня. Това е твой бал.

— Но всичко, което правя, ще се отрази на Саймън — заключи решително Емили. — Сбирката трябва да бъде изрядна във всяко едно отношение. Мислих с часове за всичко и, ако искаш да знаеш истината, много се изморих.

Араминта кимна с глава към една дама, която се приближаваше към тях в двуместно кафяво ландо.

— Усмихни се — заповяда тя на Емили. — Това е лейди Пенингтън. Ще те представя.

Докато Араминта я представяше, Емили приветливо се усмихна на елегантно облечената жена на средна възраст. Лейди Пенингтън кимна хладно и погледна настрана. После потегли бързо по пътеката.

Емили бе силно изненадана и объркана.

— По дяволите!

Араминта сви вежди и попита:

— Какво има, Емили?

— Нали каза, че това е лейди Пенингтън — прошепна Емили.

— И какво от това?

— Тя е една от поканените, но явно не ме харесва. Какво ще стане, ако не дойде? Саймън ще е бесен. Той ми заяви ясно, че желае Пенингтънови и Конънбърови да присъстват. Какво да правя, Араминта?

— Абсолютно нищо. Можеш да бъдеш напълно сигурна, че те, както и останалите поканени, ще дойдат всичките до един.

Емили хвърли учуден поглед към своята придружителка.

— Откъде ти и Саймън сте толкова сигурни?

— Саймън не ти е казал нищо за Пенингтън и Конънбъри, нали?

Емили добре си спомни колко студено беше лицето на Саймън, когато той я предупреди, че Конънбъри и Пенингтън трябва да присъстват на бала.

— Араминта, трябва ли да знам нещо за тези хора?

— Не е моя работа да казвам — рече замислено Араминта, — но съм сигурна, че трябва да го направя. В твой личен интерес е да го знаеш, а съм сигурна, че и Саймън не би възразил. Макар че той много обича да пази за себе си своите тайни.

— Араминта, кажи направо за какво става въпрос!

— Бащите на Норфкот, Конънбъри и Пенингтън бяха близки приятели и делови сътрудници на бащата на Саймън.

— Да?

— Саймън бе само на дванадесет години, когато баща му се застреля, но той знаеше, че Норфкот, Пенингтън и Конънбъри заедно с баща му са направили обща инвестиция в една търговска компания за Южните морета. Това чул случайно в разговор на своите родители. Преди да се застреля графът бе оставил на Саймън една бележка, в която му обясняваше, че след като изплати дълговете му от хазарта, единственият източник на доходи за тях ще бъде тази компания.

— О, скъпа — каза Емили, като започваше да се досеща какво се е случило.

— Саймън седна и написа писма до тези трима мъже, като ги молеше да отпуснат заем на него и на майка му, който ще бъде върнат от печалбата, от бащиния му дял.

— И те отказали?

— Дори не си направили труда да му отговорят. Вместо това решили да продадат дела на баща му на друг инвеститор. Саймън и

майка му бяха напълно отстранени от дялово участие и не получиха дори и петак.

— По дяволите.

— Както виждаш, Пенингтън, Конънбъри и Норфкот не са извършили нищо незаконно. Чисто и просто бизнес. Но Саймън и майка му изгубиха последния си източник на доходи.

— Да, Саймън никога няма да може да забрави или прости. — Емили се замисли. — Чудя се защо не търси отмъщение от всички, а само от баща ми?

— О, той го направи, Емили — кимна утвърдително Араминта. — Той наистина го направи, но много по-изтънчено. Направи така, че всеки от тях да разчита на неговата милост. От шест месеца държи Конънбъри и Пенингтън в ръцете си. А ти, скъпа, направо му поднесе Норфкот.

Шокирана, Емили си припомни спасението на Силест, както и студенината между двамата мъже.

— По дяволите! Но сегашният маркиз е син на човека, който е съсипал Саймън и майка му, а не този, който е продал акциите на Блейд... — Гласът ѝ трепна, когато си припомни заръката на Саймън.

— Точно така — промълви Араминта. — Саймън живя дълго време на Изток. В неговите очи греховете на бащите падат върху техните синове, дори върху цялото семейство.

— Не се учудвам, че Саймън реагира странно, когато му съобщих, че съм казала на лейди Норфкот да смята за уредени сметките между двете семейства.

— Да. Това е било истински шок за Блейд — усмихна се весело Араминта. — Както и да е, в името на честната дума той потвърди казаното от теб.

— Баща ми спомена веднъж, че Саймън държи в ръцете си Конънбъри и Пенингтън. По това време не разбирах за какво става въпрос. Мислех си просто, че Саймън е невероятно силен човек.

— Това наистина е така. Той е силен и успява в начинанията си, понеже винаги знае най-дълбоките и важни тайни на тези, с които се занимава. Информацията му дава сила и той не се колебае да я използва.

— Точно както знаеше, че аз съм слабото място на баща ми — въздъхна Емили. — Моят съпруг е невероятно умен човек, нали?

— Той винаги е много опасен. Изглежда ти си единственият човек в Лондон, който не се страхува от него. Вероятно това е една от причините всички да те намират за толкова прекрасна, скъпа. Сигурна ли си, че не можеш да яздиш този кон без помощта на очилата си, Емили?

— Ще се отклоня от алеята. Ще се забия в дърветата — увери я Емили. После нагласи здраво въпросните очила върху носа си. — Хайде, Араминта виждам пред нас Силест и не мога да чакам, за да й покажа новата си кобила.

— Един момент, Емили. Не бягай толкова бързо от темата. Какво смяташ да правиш? Предполагам, имаш нещо наум.

— Нищо особено, Араминта. Мисля, че ще успея да поканя лейди Конънбъри и мисис Пенингтън на чай колкото е възможно по-скоро. Ще се присъединиш ли към нас?

— Мили Боже — Араминта се загледа след Емили. — Разбира се. Събитието ще бъде вълнуващо.

Сбирката следващия следобед у лейди Търнбди не бе това, което очакваше Емили. Тя бе много развълнувана, защото знаеше, че ще се срещне с едни от най-изтънчените лондонски интелектуалци.

Емили прекара няколко часа в избор на най-подходяща рокля и прическа. Накрая избра строгата класика, като си мислеше, че хората, които се интересуват от романтична поезия и други интелектуални неща, няма да обърнат внимание на стила ѝ.

Тя пристигна у лейди Търнбди в семпла, подчертаваща фигурата ѝ рокля от златен муселин, украсена с черни дракони. Прическата ѝ беше в стил „антик“.

Емили се отличаваше много от другите дами, които носеха модни рокли с малки деколтета и малки шапки на главите си.

Две или три дами се изкикотиха, когато лейди Търнбди отиде да поздрави Емили. Докато заемаше своето място, тя с болка разбра колко любопитна и забавна изглеждаше в очите на другите. Все едно, че я бяха наели да ги развлича, помисли си с раздражение. Започна да се пита дали не е направила сериозна грешка, като прие поканата да се присъедини към тази група. В този момент Ашбрук шумно затвори изцяло емайлираната си табакера и се отмести от перваза, където се бе

подпрял. После отиде при Емили и целуна ръката ѝ, като с това изрази уважението си. Емили му се усмихна с благодарност.

Тя се разочарова още повече, когато разговорите се насочиха повече към последните клюки, отколкото към последните литературни произведения на романтизма. Слушаше нетърпеливо новите интриги и се чудеше как по-скоро би могла да си тръгне. Беше очевидно, че няма да може да се присъедини към групичката интелектуалци. В действителност във въздуха витаеше доста скука и всяка произнесена дума бе съчетана с цинизъм. Никой не се интересуваше от литература. Ашбрук я стрелна с очи и смигна тайнствено.

— Между впрочем — каза провлачено мъжът представил се като Крофтън, — наскоро имах удоволствието да играя карти с баща ви, лейди Блейд!

Това привлече вниманието на Емили и тя го погледна учудена. Носеше очила и добре можеше да види жестокото и лекомислено лице на Крофтън. Според нея той някога е бил хубав мъж със смели черти, но сега изглеждаше изтощен и напълно покварен. Емили не го хареса още от момента, в който ги запознаха.

— Наистина ли? — тя отпи една глътка от чая си.

— Да, наистина. Голям картоиграч е баща ви.

— Да — отвърна Емили и се помоли наум някои да смени темата на този разговор.

— Напоследък изглежда сломен — рече Крофтън. — Очакваше се да гори от радост за чудесния брак на дъщеря си.

— Знаете какви са бащите — каза с отчаяние Емили. — Аз бях единствената му дъщеря.

— Предполагам, че сте били изключително важна за него — промърмори Крофтън. — Дори бих казал — жизнено важна.

Емили погледна към Ашбрук с надежда и се усмихна.

— Чели ли сте последната творба на мисис Фордис, милорд?

— Мисис Фордис е глупава и старомодна жена, която страда силно от липсата на ум и талант — произнесе Ашбрук с голямо отегчение.

Емили прехапа устни.

— Много ми хареса последният ѝ роман, странен и вълнуващ...

Малката групичка се изсмя при тази проява на селски вкус и започна да обсъжда последните работи на Байрон. Емили хвърли един

поглед към часовника и ѝ се прииска да е време за тръгване. Тя се вслуша в бърборенето на хората и разбра, че говорят за нея. Реши, че литературният кръжок в Литъл Дипингтън бе много по-приятно място от тази привидно интелектуална сбирка.

Тя започна да съчинява наум нови строфи от „Мистериозната дама“. Така постъпваше всеки път, когато се чувстваше нещастна и отегчена. Реши, че трябва да вмъкне и един дух. Поемата се нуждаеше от повече мелодраматичност. Може би героинята трябваше да се срещне с видението в някоя изоставена крепост. Не трябваше да забрави да каже на Ашбрук, че възнамерява да прибави и дух. Беше сложила ръкописа в дамската си чантичка, но се чудеше дали да му го предаде толкова рано. Може би трябваше да изчака, докато прибави и духа.

В това време разговорът в стаята се насочи в друга посока.

— Ако говорим за инвестиции — рече едно надутото конте, — искам да ви кажа за един нов проект, над който работя в момента — акционерно дружество за построяване на канал в Хемпшир.

Емили с неохота се вслуша в разговора, вдигна очилата си и се вгледа в мъжа.

— Да не би да говорите за проекта „Кингсли ченъл“, сър?

Джентълменът веднага обърна очи към нея.

— Да. Моят делови секретар наскоро ме уведоми за него.

— Ако бях на ваше място, не бих се занимавала с това начинание, сър. Имам сведения за човека който стои зад този нов проект — каза Емили. — Цялата му предишна дейност е поредица от провали и неуспехи.

Мъжът съсредоточи цялото си внимание върху Емили.

— Така ли, лейди Блейд? Искам да чуя повече за този проект, в който възнамерявам да вложам много пари.

— Ако искате да инвестирате в канала — рече Емили, — предполагам, че първо сте инвестирали във въгледобива или в грънчарството. Стигнах до извода, че от канала се интересуват хора, които имат нужда от него; тези, които имат стока за реализиране на пазара. Но всяко начинание трябва да се анализира много внимателно.

След това изказване вниманието на всички мъже се насочи към Емили, а жените се отдръпнаха. Тя бе силно изненадана от развоя на нещата, все пак бе дошла тук, за да участва в литературни обсъждания.

Емили спокойно навлезе в свои води тъй като бе продължила деловата си дейност и в Лондон. Нали дамите от кръжока в Литъл Диминтън зависеха от нея.

Един мъж, който досега стоеше настрана от общата скука, се обърна към нея.

— Бихте ли споменали някой добър проект?

— Разбира се — каза бавно Емили. — Имам няколко кореспонденти в провинцията и двама от тях ми препоръчаха един нов канал. Трябва да призная, че някога не обръщах достатъчно внимание на финансовите въпроси, но от известно време те ме интересуват много. Имах значителни успехи с една група инвеститори.

Разговорите за литература замряха напълно. Емили бе обсипана с въпроси за инвестиционни проекти, а това бе позната територия, макар и не толкова вълнуваща. Но тъй като искаше да направи добро впечатление, тя се концентрира изцяло върху отговорите.

Измина час и половина, преди да може да хвърли поглед към часовника. Когато най-накрая видя колко е часът, реши, че е време за тръгване.

— Надявам се, че ще ме извините — каза тя на домакинята, като се изправи на крака и взе дамската си чантичка. — Трябва да тръгвам. Благодаря ви много за поканата.

— Ще съм щастлива, ако уважите нашата малка група и следващата седмица — каза лейди Търнбди, като отправи един многозначителен поглед към очарованите мъжки лица. — Предполагам, ще ни дадете повече информация за инвестиционните проекти.

— Да, елате следващата седмица — насърчи я един джентълмен.

— Ще се радвам много, ако мога да чуя вашето мнение за зърнената реколта — обади се друг.

— Благодаря — каза Емили, като се отправи към вратата. През ума ѝ мина мисълта, че ще е по-добре другата седмица да е заета за да не присъства на сбирката. — Ако ме извините...

— Ще ви изправа до каретата — каза изискано Ашбрук.

Емили го погледна изненадана.

— О, благодаря.

Навън на стълбището тя с напрежение очакваше Ашбрук да я запита дали е донесла ръкописа си. Не можеше да му се довери, ако не

я попиташе.

— Радвам се, че дойде днес — рече Ашбрук, до като златисточерната карета на Блейд се приближаваше. — Надявам се да си доволна. Мисля, че едва ще дочакам момента, когато ще се видим отново. Ще присъстваш ли утре вечер на сбирката у Олмстед?

— Да, уверена съм.

Емили стисна чантата си и се замисли дали да не спомене случайно за ръкописа. Може да импровизира нещо за Уайтънстън, издателя на Ашбрук Умът ѝ работеше напрегнато, за да измисли нещо подходящо.

— Намери ли време да работиш по своята епична поема? — попита Ашбрук, когато каретата спря пред стълбите.

Емили въздъхна с облекчение — въпреки всичко, не беше я забравил.

— Да, да, работих. Случи се така, че сега е у мен.

— Нима? — Ашбрук се усмихна. — Ще мога ли да я видя и тогава да ти кажа дали става за публикуване?

— О, Ричард, много мило от твоя страна. Страхувах се, че си забравил, и не исках да ти досаждам. — Емили отвори чантата си и извади безценния си ръкопис. — Междувременно реших твърдо да вмъкна и един дух — каза тя, като му подавани свитъка с разтреперани пръсти. — Имай го предвид когато четеш.

— Разбира се — каза той, като го пое и се усмихна чаровно. — Ще ми обещаеш ли утре вечер да запазиш един танц за мен?

— Да, разбира се — отвърна радостно Емили. В това време Хари отвори вратата и ѝ помогна да се качи в каретата. — Благодаря, Ричард. И моля те, бъди искрен в оценката си за моята работа.

Вратата на каретата се затвори и Емили тръгна, преди Ашбрук да може да ѝ отговори каквото и да е.

Няколко минути по-късно бяха пред дома на Блейд. Емили слезе бързо и се втурна по стълбите към своята спалня. Когато минаваше пред затворената врата на старата и неизползвана детска стая, тя чу странен трясък, последван от силен вик, който я закова на място.

— Какво става?

Емили отвори вратата и погледна вътре. Беше силно изненадана да види Саймън и близнаците, голи до кръста. Чарлз току-що ставаше от пода. Саймън стоеше над него, а Девлин гледеше съсредоточено.

— Не удряш с юмрук — каза строго Саймън. — Оставяш човекът да се приближи до теб и тогава се обръщаш леко надясно. Той ще те последва инстинктивно и ще загуби равновесие. Равновесието е всичко. Разбра ли ме?

— Надявам се. — Чарлз разтри голото си рамо. — Нека се опитам още веднъж.

— Какво става тук? — попита още веднъж Емили, очарована от гледката.

Тримата мъже се обърнаха към нея, а по лицата им се четеше недоволство.

— Емили? — извика Чарлз.

С ужасени физиономии близнаците се хвърлиха към стола, където бяха ризите им.

— По дяволите, Емили — каза ядосано Саймън — Тук не е място за жени. Излез веднага и затвори вратата след себе си.

— Да не би да учите някаква странна форма на бокс, Саймън? Да не е нещо, което си научил на Изток? Ще се радвам, ако мога да погледам. Даже бих могла да взема няколко урока. — Емили го поглед на изпълнена с надежда.

— Напуснете веднага тази стая, мадам. И затворете вратата след себе си — натърти Саймън.

Емили хвърли един поглед към намръщените лица на братята си и разбра, че и те са непоколебими.

— Е, добре тогава. Но да знаете, че и тримата сте нисши духом създания.

После се обърна и затвори вратата след себе си.

ГЛАВА 17

— Кажете ми какво правехте в детската стая с Чарлз и Девлин, милорд — обади се Емили от другия край на масата по време на вечерята. — Страшно съм любопитна.

— Любопитството не е от възхитителните женски черти — каза Саймън, като си взе от екзотичната индийска подправка, която Джордж постави пред него.

— Едва ли можехте да очаквате, че няма да обърна внимание на силните шумове, които идваха от детската стая — засмя се отново Емили.

Саймън разбра, че тя нарочно се опитва да го подразни. Освен това бе сигурен, че Джордж и Грийвз, застанали край масата, за да им прислужват, се вслушват внимателно във всяка дума.

— За в бъдеще, скъпа, преди да влезеш в стая, откъдето се чуват шумове, чукай на вратата.

— Да, разбира се — съгласи се Емили. — Искам да кажа, че човек не знае какво ще види, когато отвори вратата на стаята, откъдето идват шумове, нали? Може да е всичко, може нищо. Може даже да са трима мъже без ризи или нещо такова например.

Саймън хвърли един строг поглед към нея.

— Достатъчно по този въпрос, мадам.

В отговор последва неудържим смях.

— Отказвам да сложа край на разговора, докато не науча какво сте правила. Да не би да тренирахте някаква бойна техника?

— Да — предаде се Саймън. — Не знам точно как се получи, но твоите братя успяха да ме уговорят да им направя малка демонстрация. Научих тези неща, докато живях на Изток.

— Ще ме научиш ли и мен?

Саймън бе напълно смаян от предложението. Чаровната ексцентричност на Емили беше забавна, но понякога отиваше твърде далеч.

— Най-вероятно — не. Тази работа не е нещо, което подхожда за жена, и определено не е това, на което един мъж учи жена си.

— Хм. Не смятам, че идеята ми е лоша — рече смело Емили. — въпреки всичко улиците на Лондон не са съвсем сигурни, а да не говорим за парка „Воксхол“. Човек не знае кога ще срещне страшен и опасен престъпник на някоя тъмна пътечка и ще бъде принуден да се пази от съдба, по-лоша от смъртта.

— Достатъчно, мадам.

Джордж, който сервираше на вечеря, изведнъж се закашля и изхвъркна от стаята. Отвън кашлицата му премина в бурен смях. Икономът Грийвз силно пребледня.

Саймън погледна към Емили.

— Опасностите по улиците са само една от причините, поради които не трябва да ходите сама из града, скъпа. А сега по друг въпрос — леля ми ми съобщи, че е получила покана за вас от Алмак.

— Да, тя ми спомена — рече разсеяно Емили, докато опитваше от кърито. — Саймън, нямам никакво желание да ходя у Алмак. Силест ми каза, че сбирките там били ужасно скучни. Ходят само тези, които си търсят съпруг, а аз нямам такава нужда, нали?

— Не, но едно появяване у Алмак няма да ти навреди — каза твърдо Саймън. Това ще бъде още един брилянт в короната на нейния престиж в обществото, помисли си той. — Сигурен съм, че трябва да присъстваш там в сряда вечерта.

— Никак не ми се иска. Саймън, твоят готвач прави забележителни ястия. Да не си го намерил на Изток?

— Смоук е с мен от няколко години.

— Защо се нарича Смоук? Защото прегаря яденето ли?

— Не. Защото е син от извънбрачна връзка между островитянка и британски моряк. Никой не го е искал, когато се родил, и той е оцелял, защото се е научил да се движи и да действа като дим, винаги присъства, но никога не се забелязва.

Изключително полезен талант, особено ако живее от задигането на чужди кесии из мръсните пристанища, помисли си Саймън.

— Как се срещна с него?

— Мисля, че се опитваше да ме обере — измърмори Саймън.

Емили се засмя възхитено.

— А какво те накара да го направиш готвач?

— Той е много щастлив, когато сам приготвя храната, която е обичал на Изток. Когато е в кухнята, не съм принуден да ям обичайните английски ястия от жилаво овнешко, мазни салами и тежки пудинги.

— Забелязах, че ядем твърде много юфка и ориз — рече Емили.
— Трябва да призная, че ми харесва. Прекрасните блюда стимулират сетивата.

Саймън я погледна нетърпеливо и разбра, че тя се опитва да смени темата на разговора.

— Ще отидеш у Алмак, скъпа — каза спокойно той.

— Трябва ли? — Тя изглеждаше напълно разконцентрирана. — Ще поговоря с лейди Мериуедър. Тя е истински извор на мъдрост за това, как да се държиш в обществото, нали? Саймън, мислех да създам свой литературен кръжок. Днес следобед присъствах на един и трябва да призная, че съм твърде разочарована. Ние почти не говорихме за литература. Всички искаха да обсъждат въпроси, свързани с инвестиции.

Този коментар привлече вниманието на Саймън.

— Наистина ли? — Той отхапа един зальк и се загледа в жена си.
— Кои присъстваха?

— Състоя се в къщата на лейди Търнбди — от върна живо Емили. — Имаше доста хора, но забрави имената на някои от тях... — после изведнъж си спомни: — Имаше един мъж на име Крофтън. Спомням си го, защото не му обърнаха много внимание.

Ако Крофтън е бил там, Ашбрук не е бил някъде по-далеч, помисли си Саймън.

— Мисля, че съм се срещал с него на улицата пред клуба му. Аз също не бях впечатлен от него. Спомняш ли си още някой от присъстващите у лейди Търнбди?

— Е... — Емили го стрелна изпитателно с очи и продължи: — Още един-двама, но, както ти казах, но си спомням имената им.

Значи Ашбрук наистина е присъствал и Емили се опитва да скрие това, реши Саймън.

Изведнъж той стана студен и гневен и с поглед отправи Грийвз извън стаята. Изчака, докато останат сами с жена си, която похапваше с удоволствие от храната.

— Искам да знам всичко, което се е случило днес у лейди Търнбди, Емили.

— Има още нещо, милорд — каза сериозно тя, но предпочитам да ви го кажа, когато съм напълно сигурна, че всичко е наред.

— За какво точно говорите, мадам? — Саймън се вгледа в нея разстроен и ядосан.

По дяволите, помисли си той. Да не би да планира за втори път бягство с Ашбрук? *Той няма да позволи подобно нещо!* Ревността се разгаряше в него.

— Това е тайна, милорд.

— Искам да знам.

— Ако ви кажа, то няма да бъде повече тайна, милорд — подчерта сериозно Емили.

— Сега си омъжена жена, Емили. Не можеш да имаш тайни от своя съпруг.

— Проблемът е в това, че за мен ще бъде ужасно тежко, ако замисленото няма сполучлив край.

Саймън, който бе взел своята чаша с вино, я остави на масата.

— Трябва да ми разкажете всичко. Страхувам се, че трябва да зная, мадам.

Емили въздъхна дълбоко и го погледна изпитателно.

— Ще ми дадете ли честна дума, че няма да кажете на никого?

— Нямам намерение да разпространявам слухове за собствената си жена.

Емили се отпусна, очите ѝ светнаха и тя внезапно започна да се забавлява с вълнението, което бе крила у себе си цял следобед.

— Дори не съм предполагала. Е, милорд, тайната е, че Ашбрук обеща да прочете моята епична поема и да ми каже дали е достатъчно добра, за да бъде представена на неговия издател Уайтгънстън. Толкова съм притеснена и развълнувана, че едва сдържам нервите си.

Саймън се почувства нерешителен пред очакващия поглед на Емили. Разбира се, тя не подготвяше бягство с Ашбрук. Трябваше да е полудял, за да си го помисли. Познаваше я много добре. Емили бе безнадеждно влюбена в своя съпруг дракон. Но реакцията му пред тази евентуална заплаха показваше колко силно влияние има тя върху самообладанието му. Саймън се намръщи.

Сега пред него изникваше друг проблем. Емили вероятно не планираше да бъде прелъстена от поета, но Саймън не се съмняваше, че целите на Ашбрук са такива. Емили бързо събираше овации, а Ашбрук винаги се е смятал за привлекателен. Да установи връзка с чаровната, ексцентрична графиня на Блейд, без съмнение е едно интересно предизвикателство за всеки поет. Вероятно си мисли какво точно е пропуснал преди пет години, когато Емили го е ударила със саксията по главата.

Ашбрук, негоднико, веднага си се досетил, че най-сигурният начин да привлечеш вниманието ѝ, е да се интересуваш от нейните стихове, помисли си Саймън. Той реши, че ще трябва да навести поета. Вече не се притесняваше, че Емили ще избяга.

Но дори когато си каза, че е излишно да се тревожи, бе принуден да признае колко важна бе станала тя за него. Не искаше да признае тази неприятна мисъл, когато Емили заговори отново:

— Е, Саймън, не е ли това най-прекрасната възможност за мен?

Устните му се свиха пред изпълнените ѝ е надежда и вълнение любвеобилни очи.

— Да, наистина, най-интересният развой, скъпа.

Емили кимна със задоволство.

— Сега разбираш защо не исках никой да знае, докато Ричард не си каже мнението. Ще бъде твърде унизително, ако реши, че „Мистериозната дама“ не става за публикуване. Забелязах, че в обществото предпочитат недостойните клюки.

— Напълно си права да пазиш нещата в тайна — измърмори Саймън. — И смятам, че идеята ти да създадеш свой собствен литературен кръжок, вместо да ходиш у лейди Търнбди, е прекрасна. Нейната сбирка е просто повод тълпата да се събере и да обсъди последните клюки. А, както си забелязала, тук в града клюките са твърде жестоки.

— Да, до това заключение стигнах. — Емили продължи да похапва. — Ще си направя свой кръжок колкото може по-скоро. Ще поканя Силест, майка ѝ и, разбира се, лейди Мериуедър. Има още две-три дами, с които се запознах напоследък и които проявяват сериозен интерес към литературата. Надявам се да дойдат.

— Трябва да ми дадеш списъка на тези, които смяташ да поканиш — каза Саймън.

Емили го погледна бързо и с тревога в очите.

— Не, милорд. Не мога да го направя.

Той трепна от неочакваната съпротива.

— Мога ли да попитам защо?

Тя насочи обвинително вилицата си към него.

— Защото най-после разбрах от леля ви как се справяте с тези неща, милорд. Вие очевидно сте свикнали да заплашвате хората да правят това, което искате от тях. Ще бъда напълно откровена — няма да допусна никой от списъка, който ще изготвя, да бъде принуден да посещава моя кръжок.

В първия миг Саймън се ядоса, но после се развесели.

— Много добре, Емили. Покани когото искаш, няма да ти се меся.

Тя го погледна подозрително и отвърна:

— Твърдо съм решила да стане така, милорд.

— Да, виждам това. Не се тревожи, Емили. Няма да заплашвам твоите гости.

— Чудесно! — усмихна се тя и се отпусна с облекчение. — Тогава ще се захвана веднага.

— Не забравяй, че трябва да се подготвиш и за първия си бал.

Изражението на Емили изведнъж стана тревожно.

— Работя много сериозно по въпроса, милорд. Заклевам се, че правя всичко възможно, за да докарам нещата до добър край. Макар все още да не зная как ще поберем всички тези хора у дома.

Саймън срещна случайно Ашбрук в един от клубовете на „Сейнт Джеймс“. Поетът се бе разположил в едно кресло близо до камината. В ръката си държеше бутилка вино и явно си почиваше след играта на карти.

— Е, Ашбрук, каква навременна среща. — Саймън седна на срещуположния стол, взе бутилката и си наля една чаша червено вино. — Търся ви от един час. Къде е вашият приятел Крофтън?

— Ще го видя по-късно. — Ашбрук небрежно, с една ръка отвори кутията за енфие. Без съмнение това бе практикувано доста дълго. — Планирали сме весела разходка из някои от най-интригуващите локали.

— Значи не е тук. — Саймън отпи от виното, което му се видя твърде сладко на вкус. — Толкова по-добре. Искях да говоря с вас насаме.

Ашбрук сви пръсти около чашата.

— Не виждам защо. Подчиних се на нашето малко споразумение. Не съм казал нито дума за скандала в миналото на Емили.

Саймън се усмихна застрашително.

— Нямам представа за какво говорите. Няма скандал в миналото на моята съпруга. За какво намеквате?

— Мили Боже, не, нищо не намеквам. — Ашбрук погълна виното от чашата си на един дъх. — Какво, по дяволите, искате от мен, Блейд?

— Държете нещо, което, знам, че принадлежи на жена ми. Искам да го върнете незабавно.

В първия момент Ашбрук не разбра за какво става въпрос, но после се отпусна.

— Обсъждаме епичната ѝ поема?

— Обсъждаме? — Саймън се усмихна, но не на шега. — Ашбрук, не си играйте с мен. И двамата знаем защо сте ѝ предложили да прочетете поемата. Въпреки всичко не можахте да превъзмогнете изкушението да я прелъстите, нали? Без съмнение сега тя изглежда много по-интересна, отколкото преди пет години. Всеки става по-силен при вида на наивността и невинността. И мислехте да я омаете, като оцените писанията ѝ.

Ашбрук повдигна вежди.

— Говорите така, сякаш сте добре запознат с този метод. Така ли я накарахте да се омъжи за вас, Блейд? Като правехте комплименти за поезията ѝ, вместо за очите ѝ?

— Как съм я накарал да се омъжи за мен не е ваша работа. Всичко, което искам, е да помните, че тя е моя жена. Предупреждавам ви, че ако се опитате да я подмамните в леглото си, цялата ви цветуща кариера като автор ще пропадне.

— С дуел ли ме заплашвате, Блейд?

— Само ако стане напълно необходимо. Предпочитам по-изтънчените способности на преследване. Във вашия случай най-вероятно е да извикам издателя ви Уайтгънстън и да го убедя, че ви липсва талант.

Ашбрук застина в недоумение.

— Ще му платите, за да не ме издава?

— Ще направя така, че всеки един уважаващ себе си издател и разпространител на книги да престане да се занимава с вас. Ясен ли съм, сър?

Ашбрук застина и мълчаливо се облегна в креслото си. Първоначалният шок избледняваше и отстъпваше място на неохотно възхищение.

— Вие сте невероятен, Блейд. Чувал съм всякакви клюки за това, че постигате всичко, което искате, но, признавам — много не им вярвах. Дълбоко съм впечатлен.

— Не е необходимо да сте впечатлен. Единственото важно нещо в случая е да не се опитвате да подмамвате жена ми, като се занимавате с публикуването на нейната поема.

— Не мисля, че работата ѝ е достатъчно добра, за да бъде отпечатана — отвърна остро Ашбрук.

— Отдавна съм стигнал до заключението, че талантът на моята съпруга е извън сферата на литературата. Не ме интересува дали тя се забавлява с поезия, или с нещо подобно. Но няма да позволя на никого да се възползва от литературните ѝ увлечения, за да привлече вниманието ѝ.

— Мислите, че тя може да бъде подлъгана да се отдели от вас толкова лесно? — Устните на Ашбрук се свиха в подигравателна усмивка.

— Жена ми е неспособна на изневяра. — Саймън допи виното си. — Това просто не е в характера ѝ. Но може да бъде наранена от хора, които са ѝ дали някакво обещание, без да възнамеряват да го изпълнят.

— Вие не смятате, че аз наистина съм имал намерение да прочета „Мистериозната дама“?

Саймън се изправи на крака.

— Не. Не съм го вярвал нито за миг. Очаквам ръкописът да бъде върнат утре сутринта.

— По дяволите, Блейд! Съвземете се! Как очаквате да обясня всичко това на Емили?

— Кажете ѝ, че ви е невъзможно да ѝ дадете обективна оценка — предложи Саймън. — Още повече това е самата истина. Как е

възможно един човек да даде точна оценка на чужд ръкопис, когато знае, че собствената му кариера едва се крепи?

— Негодник — в гласа на Ашбрук звучеше повече покорство, отколкото предизвикателство. — По-добре се погрижете за себе си, Блейд. Създадохте си много неприятели. В един прекрасен ден някой от тях може да реши да премине през тълпата разбойници и телохранители, които вие наричате персонал.

— Не съвсем — усмихна се Саймън. — виждате ли, Ашбрук, аз нямам толкова врагове, колкото си мислите. А това е така, защото гарантирам за тях повече облаги, отколкото заплахи. Понякога мога да бъда много полезен. Трябва да запомните това.

Ашбрук кимна замислено.

— Сега разбирам как действате. Вие наистина сте толкова умен и мистериозен, колкото говорят за вас, Блейд. Облаги срещу съдействие. Нещо като обезщетение. Доста интересен метод.

Саймън повдигна рамене и си тръгна, без да отвърне нищо. Беше свършил работата си за тази вечер. Сега трябваше да намери Емили. Тя ще присъства на бала у Линтън, спомни си той и си тръгна, за да изтанцува един валс със своята съпруга.

Двадесет минути по-късно Саймън слезе от каретата и изкачи стълбите на голямата къща Един лакей в синя ливрея се завъртя около него, взе шапката и балтона му и го въведе в хола към бална та зала.

Звуците на провинциален танц се носеха над глъчката от смехове и шумни разговори. Саймън спря на прага и се заоглежда в препълнената зала за да открие Емили. Не му бе трудно да я намери просто трябваше да търси тълпа, събрала се около една червенокоса фея. Групата можеше да се състои от множество нови приятели и поклонници на Емили. Сред жените имаше и няколко застаряващи мъже, които говореха за скучни инвестиции; една групичка вдъхновени поети с разрошени коси и пламнали очи, които искаха да говорят за романтична поезия, и няколко млади контета, които умираха от желание да бъдат забелязани, че разговарят с графинята на Блейд.

Саймън тръгна сред тълпата, за да стигне до нея. Имаше дами, които бяха толкова заплени от романтичната литература, колкото и Емили, а имаше и такива — като лейди Норфкот и Силест които гледаха на Емили като на чудесна приятелка.

Групата включваше и жени, чиито хитри съпрузи ги бяха подканили да се запознаят с графинята на Блейд. Имаше и момичета, чиито майки смятаха, че покрай графинята техните дъщери ще влязат в контакт с подходящи мъже. И накрая, но не на последно място, една отбрана групичка считаше Емили за интелигентна и възхитително ексцентрична жена.

Саймън бе съвсем близо до нея, когато тя го забеляза. Разнесе се шепот и всички обожатели се отдръпнаха, за да направят място на нейния съпруг.

— Блейд! — Емили повдигна бързо очилата си, за да го погледне, след което ги пусна обратно. Усмихна се радостно за поздрав, а очите ѝ светеха от удоволствие. — Надявах се, че ще намериш време да дойдеш.

— Дойдох да те помоля за един танц, скъпа — рече Саймън и целуна ръката ѝ. — Имам ли някакъв шанс?

— Разбира се, не бъди глупав. — Тя хвърли един извинителен поглед към младия мъж с руса коса. — Няма да възразите, ако отложим нашия танц, Армстед, нали?

— Ни най-малко, лейди Блейд — отвърна Армстед, като погледна почтително Саймън.

Емили се обърна засмяна и весела към своя съпруг:

— Виждаш ли, Блейд? Аз съм напълно свободна да танцувам с теб.

— Благодаря ти, скъпа — каза Саймън, изпълнен със задоволство. А когато я поведе към дансинга и тя обгърна рамената му, като го гледаше с блеснали очи, той ясно разбра: всички в залата знаят, че Емили е негова. Обществото щеше да научи, че той защитава това, което е негово.

Два дена по-късно Саймън се прибра у дом следобед и разбра от своя иконом, че жена му се забавлява с три дами в гостната.

— Лейди Мериуедър, лейди Конънбъри и мисис Пенингтън — каза Грийвз без каквото и да е вълнение.

— По дяволите — измърмори Саймън и се запъти към гостната. — Какво ли ѝ е хрумнало сега?

— Мадам нареди да се сервира от най-хубавия чай, марка „Леп Сенг“ — добави тихо Грийвз и отвори вратата пред своя господар. — На Смоук бе разпоредено да приготви още сладкиши и той се оплаква.

Саймън погледна намръщено иконома си и влезе в библиотеката. Сепна се, като видя как жена му разговаря със съпругите на неговите стари врагове.

— Здравей, Блейд. Ще се присъединиш ли към нас? Току-що поръчах още чай. Сигурна съм, че познаваш лейди Конънбъри и мисис Пенингтън.

— Виждали сме се.

Саймън поздрави двете жени с хладна учтивост, а те от своя страна се почувстваха неловко.

— Страхувам се, че трябва да си тръгваме — каза лейди Конънбъри, като стана от канапето.

— Да, имаме още няколко уговорени срещи за този следобед — рече бързо мисис Пенингтън.

— Разбирам. — Емили хвърли един гневен поглед към съпруга си, докато двете жени напуснаха стаята.

Когато вратата зад тях се затвори, тя спокойно наля чаша чай и я подаде на Саймън.

— Нямаше нужда да ги плашиш, Саймън.

Араминта Мериуедър се изсмя тихо.

— Саймън е много добър за тези неща.

Саймън не обърна внимание на леля си, а с напрегнато лице се обърна към жена си, която имаше напълно невинен вид:

— Бих желал да знам за какво точно си говорехте с тези две дами, мадам?

— О, да, предполагам, че ще попиташ — усмихна се развеселена Емили. — Е, милорд, истината е, че говорихме за бизнес.

— Нима? — С крайчеца на очите си Саймън видя как леля му потръпна от студенината и иронията в неговия глас, но, изглежда, това не направи никакво впечатление на Емили. — За какъв бизнес, мадам?

— За минното дело — каза Емили. — И двамата, лорд Конънбъри и мистър Пенингтън, са вложили значителни суми в минни проекти. Сега търсят възможности за реализация на рудата на пазара, но с горчицина са разбрали, че каналът, който са смятали да използват,

е частно владение. Собственикът не им е дал съгласието си да го ползват. Имотът е нает от няколко месеца.

— Разбирам.

— Каналът е ваша собственост, милорд — подчерта Емили. — Нищо не може да плава по канала без ваше разрешение. Имате сила да превърнете това начинание в катастрофа за Конънбъри и Пенингтън. Те са много разтревожени. Хвърлили са много пари в този проект и ако не успеят, ще бъдат разорени.

Саймън повдигна рамене, без да крие своето удовлетворение.

— Е, и?

— Току-що казах на лейди Конънбъри и мисис Пенингтън, че вие, без да се колебаете, бихте при дали канала на техните съпрузи.

Саймън от почуда разля малко от чая си във фината китайска чинийка. Няколко капки преляха и паднаха върху пръстите му и по тъмножълтите му бричове.

— По дяволите!

Емили се вгледа загрижено в петната от чая.

— Да звънна ли на Грийвз?

— Не, няма да звъниш на Грийвз или на когото и да било. — Саймън грубо постави чинийката с чашката на най-близката маса. — Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш, като даваш такива обещания на лейди Конънбъри и мисис Пенингтън? Как очакваш да ги изпълня?

— Тя не очаква да изпълниш никакво обещание, тъй като не е давала такова — каза внимателно Араминта, а очите ѝ се разшириха. — Просто Емили очаква да го направиш, Саймън.

Саймън погледна с гняв леля си, преди да насочи яростта си към Емили. Забеляза, че жена му е напълно сигурна в себе си. Очевидно ѝ беше позволил твърде много власт над себе си.

— Е, мадам? Очаквам обяснения.

Емили се изкашля деликатно, преди да отговори.

— Напълно ми е ясно защо искаш отмъщение за Конънбъри и Пенингтън, Саймън. Леля ти ми обясни и ти имаш пълно право да търсиш възмездие.

— Радвам се, че оценяваш този факт.

— Работата е в това, милорд — продължи внимателно тя, — че докато разговарях с тях — с лейди Конънбъри и мисис Пенингтън —

разбрах, че са страдали достатъчно и няма нужда да се прибавя още към тяхното страдание.

— Така ли? И как точно са страдали? — попита през зъби Саймън.

— Както изглежда, лорд Конънбъри има проблеми със сърцето. Неговите лекари са го предупредили, че може и да не живее повече от година. Освен това през последните няколко години е претърпял редица финансови провали. Единствената му радост в живота е неговата внучка. Помните ли я? Онази, която е припадала, когато сте влезли в балната зала.

— Спомням си.

— Бедното момиче е било ужасно изплашено да не би Блейд да поиска ръката ѝ като наказание за дядо ѝ — промълви Араминта.

— Глупости — отвърна Емили. — Както казах и на Силест, Блейд никога не би се оженил за подобно момиче. Сега, както ви споменах, това момиче е най-голямата радост на дядо си, лорд Конънбъри. Той иска да използва печалбите от мините, за да осигури една прилична зестра на внучката си. Тя ще остане без нищо, ако го унищожих, Саймън. Знам, че не би желал бедното момиче да се венчае без прилична зестра.

— Мили Боже — прошепна Саймън.

— А за Пенингтън научих с голяма изненада, че е загубил единствения си син по време на езда. Всичко, което го крепи днес, е неговият внук, който явно ще стане прекрасен млад мъж с определени интереси към земята. Пенингтън не иска нищо повече, освен да остави прилично наследство на своя внук.

— Не виждам какъв интерес имам да осигурявам бъдещето на внучката на Конънбъри и внука на Пенингтън — рече Саймън.

Емили се усмихна и го погледна сериозно.

— Знам, милорд. В началото аз също не се интересувах, но после започнах да осъзнавам значението на децата и внуците, ако ме разбирате.

Саймън я погледна учуден.

— Не разбирам за какво говорите, мадам. Какво искате да кажете?

Емили отпи глътка от чая си.

— За нашите деца, милорд.

— Нашите деца? — след кратко колебание попита той. После в невероятен изблик на радост изкрещя: — Искате да ми кажете, че сте бременна, мадам?

— Е, що се отнася до това, не мога да кажа. Не мисля, че съм бременна; поне не сега. Но съм сигурна, че скоро ще бъда, нали? Това ще се случи рано или късно — Емили поруменя, но все още се усмихваше — след като непрекъснато опитваме.

Араминта се задави с чая си.

— Бихте ли повторили, мадам? — каза тя едва-едва, като се опитваше да си поеме въздух.

Саймън не обърна никакво внимание на леля си. Единственото, за което мислеше в момента, бе възможността Емили да се разхожда наоколо с неговото дете на ръце. Това го впечатли много, тъй като дотогава не се бе замислял за нищо подобно. Всичките му мисли и планове бяха съсредоточени върху миналото, а не към бъдещето. А сега Емили му говореше за деца, техните деца.

— По дяволите — измърмори той.

— Да, знам какво си мислите, милорд. Шокиран сте при тази мисъл, нали? Но трябва да я погледнете в очите. Признавам си, че именно мисълта, колко много ще обичате нашите деца, ме накара да разбера, че вие не бихте желали да навредите на внучката на лорд Конънбъри и внука на Пенингтън. Жестокостта не е в характера ви, милорд. По сърце сте благороден и щедър, много добре го знам.

Саймън седеше и гледаше Емили. Знаеше, че трябва да ѝ заповяда да стои далеч от неговите финансови дела, но му беше невъзможно да се откъсне от мисълта за негов собствен син в собствените му ръце.

— Мислиш ли, че нашият син ще има вашите очи? — попита замислено Емили, сякаш бе прочела мисълта му. — Просто си го представям как тича, пълен с енергия, и непрекъснато прави пакости. Можеш да го научиш на тази бойна техника, която искаше да покажеш на моите братя. Момчетата обичат тези неща.

— Смятам, че трябва да си тръгвам — каза тихо Араминта и се изправи на крака. — Ако ме извините?

Саймън едва ли разбра, че леля му си тръгна. Когато вратата се затвори след нея, той все още седеше и гледаше Емили, като си я

представяше с едно тъмнокосо бебе със златни очи в ръцете ѝ. Или зеленооко момиченце с червена коса.

— Саймън?

— Извини ме, но има едно-две неща, които трябва да свърша в библиотеката — рече провлачено Саймън и стана.

Той бе останал верен на своето минало цели двадесет и три години. Това му беше давало сила воля и твърдост. Но сега разбра, че от деня, в който се ожени за Емили, е получил едно голямо преимущество независимо дали му се иска, или не.

Саймън все още се бореше с представата за Емили, заобиколена от деца, все още се чувстваше много объркан и странно несигурен в своите намерения, когато вечерта влезе в един от клубовете.

Както често съдбата си играе, първите двама, които видя, бяха Конънбъри и Пенингтън. В главата му веднага се появиха образите на глупавата внучка на Конънбъри, която припадна от страх на бала, и на младия сериозен внук на Пенингтън, който се интересува от земеделие. С една дълбока въздишка той тръгна през стаята към своите стари врагове.

Саймън направи предложение за продажба на канала на Конънбъри и Пенингтън, преди той самият да бе имал достатъчно време да помисли по този въпрос.

Изумлението, изписано по лицата на двамата мъже, бе необикновено. После то се смени с явно облекчение и удовлетворение.

Конънбъри много бавно се изправи на крака и каза:

— Много съм ви благодарен, сър. Знам добре че до скоро сте имали други намерения. Намерения които биха унищожили мен и Пенингтън. Мога ли да знам какво ви накара да промените мнението си?

— Това не е някакъв трик, нали, Блейд? — попита подозрително Пенингтън. — Държахте ни на ръба на разорението през последните шест месеца. Защо трябва да ни изпускате?

— Жена ми ми каза, че съм благороден и щедър човек — каза Саймън със студена усмивка.

Конънбъри седна внезапно и посегна към виното.

— Разбирам.

Пенингтън се бе съвзел от първоначалния шок и гледаше Саймън преценяващо.

— Съпругите са изключително странни създания, нали, сър?

— Те наистина усложняват мъжкия живот — съгласи се Саймън.

Пенингтън кимна замислено.

— Благодаря ви за щедростта, сър. Аз и Конънбъри знаем, че не го заслужаваме. Това, което се случи преди двадесет и три години, не беше... добра проява от наша страна.

Когато вечерта излезе от клуба. Саймън смътно разбра, че нещо в него се бе освободило, станало бе по-малко зависимо. Имаше чувството, че е отключил една стара, тежка верига, която дълги години го е държала и е освободил част от себе си.

Отчаяното съобщение от Бродърик Фарингдън пристигна един ден по-късно. Емили тъкмо се консултираше с готвача на Саймън, като консултацията се бе превърнала в доста шумен разговор.

— Не искам да виждам някои от вашите прекрасни, екзотични специалитети от Изтока на бюфета — каза строго Емили на малкото човече, което носеше златна обица на едното си ухо. — Трябва да помислим за това, че повечето от гостите не са запознати с чуждите деликатеси. Англичаните не обичат да си правят експерименти в кухнята.

Смоук се държеше гордо.

— Графът никога не се е оплаквал от моето готвене.

Да, разбира се, никога не се е оплаквал — каза мило Емили. — Готвиш прекрасно, Смоук. Но се страхувам, че вкусът на графа е значително по-изискан, отколкото на гостите, които ще присъстват на сбирката. Говорим за хора, които не смятат че храната е добра, ако няма голямо парче месо и много варени картофи.

— Графинята е напълно права, Смоук — обади се икономът. — Вероятно ще трябва да сервираме желе с месо, салами и малко език.

— Салам, език? — Смоук беше ужасен. — Няма да позволя мазни салами и език да бъдат сервирани в тази къща!

— Е, добре тогава. Малко студена шунка ще свърши добра работа — каза с надежда Емили.

Силно и настоятелно чукане по кухненската врата прекъсна спора. Хари отиде да отвори и след кратък разговор с човека, който стоеше отвън, се обърна към своята господарка.

— Извинете, мадам. Съобщиха ми, че има известие за вас.

Емили напусна разправията с дълбоко облекчение.

— За мен? Къде?

— Един младеж отвън на вратата, мадам. Каза ми, че ви носи писмо. — Хари повдигна куката си. — Да му кажа ли да си ходи?

— Не, не, ще поговоря с него. — Емили премина през кухнята и видя на вратата едно мръсно малко момче, което я чакаше. — Е, момче, какво има?

Момчето огледа червената ѝ коса и очилата, после кимна със задоволство, уверено, че е намерило търсения човек.

— Трябва да ви кажа, че баща ви иска да ви види веднага, мадам. Той ми даде тази бележка за вас.

Едно листче, изпоцапано от мръсните пръсти, се показа от малкото юмруче.

— Много добре — каза Емили и пусна една монета в ръката му. Някакво странно и силно предчувствие се загнезди в душата ѝ. — Благодаря ти.

Момчето разгледа внимателно монетата, ухапа я със зъби и се усмихна широко.

— Винаги на вашите услуги, мадам.

Хари тръгна напред, за да затвори вратата на кухнята. Момчето огледа с възхищение и почуда куката на ръката му, след което избяга.

— С менюто за бюфета ще приключим по-късно — каза Емили на Смоук и иконома, бързайки да напусне кухнята.

Тя изкачи стълбите; бележката изгаряше ръката ѝ. Страхуваше се да не се е случило най-лошото. Когато влезе в своите покои, затвори и заключи вратата. Треперейки от страх, седна и прочете писмото от баща си.

Моя скъпа дъще,

Нещастieto се случи. През последните няколко седмици нямах късмет. Изгубих доста голяма сума на карти и сега трябва да продам няколкото акции и дялове, които

ми останаха, за да изплатя последните си дългове. За жалост няма да мога да покрия всичките си задължения. Трябва да ми помогнеш, скъпа ми дъще. Моля се в този час на нужда да си спомниш за кръвта и обичта, които ни свързват завинаги. Знаеш, че майка ти би желала да ми помогнеш. Ще ти се обадя много скоро.

Твой любящ баща

P.S. Поради обстоятелствата не споменавай на своя съпруг за нашия малък семеен проблем. Знаеш много добре, че той изпитва голяма и необикновена омраза към мен.

Емили се почувства зле, докато сгъваше писмото. Тя знаеше, че това ще се случи рано или късно. Беше се опитала да накара баща си да прояви малко разум, но знаеше от много отдавна, че страстта му към картите и хазарта е прекалено силна. Майка ѝ често ѝ казваше, че той никога няма да се промени.

А сега, когато я молеше за помощ, той я принуждаваше да избира между верността към своя съпруг и задълженията си като дъщеря.

Това бе твърде много. Действителността навлезе в живота ѝ още веднъж, като свали романтичната завеса, която тя се бе опитала да спусне около себе си.

Емили скри глава в ръцете си и заплака.

ГЛАВА 18

Емили се обличаше за театъра вечерта, когато Саймън внезапно влезе през свързващата врата. В първия миг Емили се сепна, но веднага възвърна самообладанието си и се усмихна.

— Благодаря ти, Лизи. Това е всичко засега.

— Да, мадам — поклони се Лизи и излезе.

Емили срещна погледа на Саймън в огледалото и отмести очи. Той изглеждаше толкова силен и властен в своите вечерни дрехи.

— Излизате ли, милорд?

— Ще отида да вечерям в моя клуб, докато ти си на театър с лейди Норфкот и дъщеря ѝ. Но ще те видя по-късно при Бриджтънс.

Емили кимна бързо и перцето в косата ѝ затанцува. Беше нервна и трябваше да бъде много внимателна, за да не забележи Саймън, че нещо не е наред.

— Значи ще се видим там. Показах ли ти новите си очила за опера, които си купих вчера? — Тя взе чантичката си и припряно започна да търси. Трябваше да отклони вниманието на този толкова пронизателен поглед.

— Много добре — кимна Саймън одобрително.

— С тях се вижда прекрасно. Наблюдавах една птичка навън. Можех да видя и най-малките подробности от крилцата ѝ — каза Емили, като се опитваше да си придаде весел вид.

— Сигурен съм, че това са прекрасни очила за опера.

Емили не забеляза промяната в погледа на Саймън.

— Силест и майка ѝ ми казаха, че постановката на „Отело“, която ще гледаме тази вечер, е една от най-добрите, които въобще са поставяни.

— Ще бъде доста вълнуващо.

— Да, сигурна съм в това. Казах ли ти, че днес имах дълъг разговор със Смоук относно менюто за моя бал?

— Не, не си ми споменавала, Емили. Да не би да има някакви проблеми?

— Не, не, разбира се, милорд — тя отправи блестяща усмивка и го погледна с крайчеца на очи те си. — Просто се вълнувам, че ще ходя на театър.

— Емили?

— Както казах, Смоук с голяма неохота ще готви според изискванията на тукашното общество. Казва, че предпочита източната кухня, която сигурна съм, е много по-пикантна. Но се страхувам че нашите гости ще я сметнат за доста странна.

— Смоук ще приготви това, което ти му наредиш, или ще си търси друго място — каза небрежно Саймън. Той се приближи до нея и сложи ръце на раменете ѝ с явното намерение да я накара да го погледне в очите. — Не се притеснявай за менюто скъпа. Кажи ми защо си толкова нервна и притеснена тази вечер.

Тя стоеше вдървена, с болезнено изражение на лицето и гледаше в огледалото.

— Саймън, не мога да ти кажа.

Устните му леко се изкривиха.

— Неприятно ми е, че трябва да настоявам скъпа. Общуваме на по-високо ниво и съм сигурен че нещо не е наред. Ако не ми кажеш истината, цяла вечер ще съм в напрежение. Искаш ли да страдам?

Емили се почувства виновна.

— Разбира се, че не, милорд. Това е... просто личен проблем и не искам да ви натоварвам с него. — Тя въздъхна дълбоко и добави: — Във всеки случай е нещо, което трудно може да се поправи. Съдбата е казала своята дума.

Макар че направи такова трагично изявление, в очите ѝ светеше пламъче на надежда и тя знаеше, че Саймън го е забелязал. Пръстите му стиснаха леко раменете ѝ.

— Звучи така, сякаш говориш за игра на карти — каза предпазливо Саймън. — Такъв ли е случаят, скъпа?

— Страхувам се, че става въпрос за няколко игри — отвърна Емили, — и последната е била изпълнена като стих. О, Саймън, всичко е толкова ужасно. Не знам какво да правя, а в този случай не мога да те помоля и за помощ.

— Да не би да си загазила, фейо? Знаем, че и дамите играят помежду си, но не съм предполагал, че ще се забъркаш в една непозната за теб територия.

— Не аз съм загазила, а баща ми — разплака се Емили. — О, Саймън, днес той ми изпрати бележка, в която ми съобщава, че е загубил повече, отколкото притежава.

Саймън не помръдна, но очите му внезапно блеснаха. Големите му и силни ръце се свиха около голите рамене на Емили.

— Наистина ли? Да, истина е. Трябваше да се досетя. Естествено това бе въпрос на време, но очаквах да се случи по-късно.

Емили видя свирепото задоволство, изписано на лицето му. Нещо в стомаха ѝ се сви. Накрая неизбежното се случи. Саймън не би могъл да прости на баща ѝ, както направи с близнаците, Норфкот, Конънбъри и Пенингтън.

— Саймън — прошепна безпомощно тя.

— Ти си напълно права, скъпа — каза той, — този път не можеш да ме помолиш за помощ. Доста дълго чаках този момент.

Саймън вдигна ръце от раменете ѝ, после погледна надолу и се намръщи, виждайки червените белези, които пръстите му бяха оставили по нейната мека и бяла кожа. Той я докосна нежно и тръгна към вратата.

— Ще те видя при Бриджтънс — той замълча за момент, преди да излезе. — Емили?

— Да, милорд?

— Помни, че не си повече Фарингдън. — Вратата се затвори зад него.

Емили седна със скръстени в скута ръце и си каза още веднъж, че не трябва да плаче. Но истина та беше, че откакто почина майка ѝ, никога не с била по-безпомощна.

Ковънт Гардън бе пълен с шумни любители на театъра. Тези от висшата класа бяха заели балконите и ложите, а по-нисшите съсловия запълваха партера и галериите. Всички бяха възбудени и очакваха с нетърпение излизането на актьорите. За да могат да изразяват по-ясно одобрението или неудовлетворението си, много хора се бяха запасили с развалени зеленчуци, камбанки и кречетала.

— Носиш ли новите си очила за опера? — попита Силест, докато си проправяха път през препълнените зали. Лейди Норфкот се спря за момент, за да размени една-две думи със своя позната.

— Да, нося ги.

Емили се огледа наоколо с присвити очи, тъй като очилата бяха в дамската ѝ чантичка. Всичко, което виждаше, беше просто едно огромно, цветно, движещо се петно.

Тя и Силест бяха блъскани от всички страни и за да се предпазва по-добре, Емили извади очилата от чантичката си. В същия момент почувствува една мъжка ръка да хваща нейната.

— Какво става? — обърна се рязко тя. Видя пред себе си нечия посивяла руса коса и сърцето ѝ спря. Знаеше, че Силест ще е любопитна да види какво ще се случи. — Татко! Какво правиш тук?

— Дойдох да видя представлението и те забелязах, когато влизаше — отвърна весело Бродърик Фарингдън. — Как си, скъпа?

— Добре съм, татко. Позволи ми да ти представя моята приятелка.

Емили започна да говори нервно и припряно, като се молеше лейди Норфкот да дойде по-скоро и да ги отведе на местата им.

Бродърик прие запознанството с присъщия за Фарингдънови чар. После стисна здраво ръката на Емили.

— Ако не възразяваш, бих желал да си кажем няколко думи насаме, скъпа. Не съм те виждал цяла вечност.

— Не мога да оставя Силест сама — рече отчаяно Емили.

— Не се притеснявай за мен — отвърна живо Силест. — Ще изчакам мама, а баща ти може да те заведе до мястото ти.

— Да, разбира се — каза Емили. Стана ѝ ясно, че няма да може да се откъсне от баща си. Преодоля притеснението си чак когато Силест бе вече далеч. — Е, татко?

— Получи ли бележката ми? — попита рязко Бродърик, като моментално пренебрегна етикета. Явно бе много напрегнат.

— Да. Съжалявам, татко. Знаеш, че не мога да направя нищо. О, татко, как е възможно да си толкова безотговорен?

— Това бе просто липса на късмет. Случва се — махна с ръка баща ѝ. После се наведе към нея и пошушна в ухото ѝ: — Слушай, Ем. Знаеш, че мога да се оправя с малко финансова помощ от твоя страна.

— Поне ми дай време. Блейд ще омекне към теб, но е още твърде рано да очаквам това от него Трябва да си наясно, татко.

— По дяволите, Ем. Нямам време. Опитай се да ми уредиш дълговете.

— Наистина ли си проиграл всичко?

— Всичко — потвърди тъжно Бродъррик. — Проблемът е, че не мога да покрия задълженията си.

Емили бе покрусена и отчаяна, въпреки че познаваше много добре безпътния живот на баща си.

— Татко, как си могъл да проиграеш всичко? Работих години наред, за да осигуря теб и близнаците! Това е ужасно! Страшно съжалявам. Какво ще правим сега?

— Не се паникьосвай, скъпа. Първото, което трябва да се направи, е да убедиш Блейд да покрие дълговете ми.

Тя се вгледа в него, като се мъчеше да разбере дали вярва в това, което казва.

— Татко, но ти знаеш, че той никога няма да го направи.

— Не той, а ти трябва да го направиш, Ем. Не разбираш ли? Спешно е. Емили, скъпа, трябва да ти кажа, че направих ужасна грешка. Миналата нощ пих малко повече. Знаеш как е, когато човек не си брой чашките. Страхувам се, че говорих твърде свободно за разни неща.

— За какво и на кого? — Емили беше вбесена и се опитваше да разбере причината за напрежението в гласа на баща си. Звучеше по-страшно от загубата на карти.

В това време една тъмна сянка се изправи до Бродъррик Фарингдън.

— Вашият баща направи грешката да говори с мен, лейди Блейд — каза познат язвителен глас.

— Господин Крофтън? — Емили с уплаха погледна към тъмната сянка. Обзе я ужас и предчувствие за нещо непоправимо, докато се опитваше да запази самообладанието си. — Страхувам се, че не разбирам за какво става въпрос.

Крофтън се приближи; гласът му стана тих и поверителен.

— Баща ви и аз станахме близки приятели. Той бе много разстроен, след като загуби на карти. Сигурен съм, че го разбирате и му симпатизирате, задето ми се оплака, че трябва да плаща дълговете си. После счупи няколко бутилки и накрая не издържа и ми разказа за скандала във вашето минало.

Устните на Емили пресъхнаха. Тя отчаяно погледна баща си.

— Татко?

— Истина е, момиче — каза мрачно Фарингдън. — Боже, помогни ми. Разказах му за злополучния инцидент. Бях пиян като свиня. И тази дреболия изплува в съзнанието ми след загубата. Знам, че ме разбираш. Но проблемът е, че той заплашва да разгласи това на целия град, ако не му се плати.

— Страхувам се, че ще се получи доста неблагоприятен ефект върху престижа на Блейд, когато тази неприятна клюка за съпругата му се разпространи из града — измърмори Крофтън. — Ще бъде отритнат от всички и ще бъде принуден да се оттегли в провинцията. И не мисля, че ще ви бъде много благодарен, скъпа моя.

— По-вероятно е да ви унищожи, мистър Крофтън — каза яростно Емили.

— Но непоправимото вече ще е станало. Хората ще приказват. Помислете за реакцията, която ще последва; за опетнената титла на Блейд; за унижението, което ще бъде принуден да преживее. Дълги години вашият съпруг се бори за днешните си позиции в обществото, мадам. Но си създаде и много врагове. Има хора, които го мразят и няма да се поколебаят да използват скандала от вашето минало, за да го унищожат. И всичко това ще се дължи на вас, лейди Блейд.

Емили почувства, че ѝ се повдига, но успя да запази спокойствие, докато се взираше в тъмнината, която скриваше лицето на Крофтън.

— Вие не цените високо живота си, нали, мистър Крофтън? — попита хладно тя.

— Не ме плашете с гнева на вашия съпруг, мадам. Това е блъф. Не мисля, че ще позволите нещата да стигнат дотам. Ако отидат толкова далеч, непоправимото вече ще е станало, нали?

— Мистър Крофтън...

— Погрижете се дълговете на вашия баща да бъдат изплатени изцяло, лейди Блейд. Всички знаят, че обожавате своя съпруг, и аз не мога да пропусна обстоятелството, че сте готова да се жертвате за него. Сигурен съм, че ще направите необходимото, за да го спасите от скандала.

Емили пое дълбоко въздух.

— И как очаквате да платя дълговете на баща ми? Получавам известна сума пари, но те едва ли ще са достатъчни.

Крофтън се изсмя подигравателно.

— Публична тайна е, че Блейд е подвластен на вашия чар, скъпа. Бог знае защо, но вие като че ли сте го омагьосали. Явно държи на вас и няма да ви бъде трудно да го убедите, че тези разходи са важни и да го накарате да плати. Можете да кажете, че дължите на лейди Малкълм или на мисис Бриджтънс. И двете са известни картоиграчки.

— Да не сте полудели? — прошепна Емили. — Той много лесно ще разкрие една такава лъжа.

— Ако не ви харесва тази идея, тогава опитайте с женско кокетство да излъжете вашия съпруг. Както споменах, той си пада по вас. Може да имате успех, ако си поискате диамантено колие или перлена огърлица, веднага ще си направите копие, а оригинала ще продадете на някой дискретен златар.

— Това никога не може да стане. Блейд ще познае копието веднага щом го види. Има набито око за подобни неща.

— Тогава трябва да измислите нещо друго, мадам, ако искате да спасите вашия съпруг от скандал и унижение. Нека да помислим. Може би една малка кражба ще свърши работа.

— Кражба?

— Да, защо не. Чувал съм легенди за страхотната колекция от скъпоценни дракони, която Блейд е донесъл от Източна Индия. Казват, че зверовете се намират в библиотеката и всеки от тях струва цяло състояние. Кой ще забележи, че някой липсва? Ако случайно се разбере, много лесно е да се обвини прислугата.

— Мили Боже. Татко, спри го! — Емили се обърна отчаяно към баща си, макар да знаеше, че няма да получи подкрепа.

— Страшно съжалявам, Ем — каза Фарингдън, безкрайно разочарован от развитието на събитията, но очевидно готов да се откаже от отговорност така, както бе правил и в миналото. — Това нямаше да се случи, ако ти не беше дала така глупаво сърцето си на Блейд. Предупредих те, но ти се омъжи за него.

— Тъжно наистина — съгласи се Крофтън. — Имам една идея, лейди Блейд, за това, как да откраднете дракони, без да бъдете разкрита и обвинена. Ще изчакате нощта на вашия първи бал и ще скриете някой от зверовете. Къщата ще бъде препълнена с хора и допълнителна прислуга. Когато се открие липсата, ще бъде обвинен някой от външната прислуга, наета за случая.

— Но вие никъде няма да можете да заложите нещо така екзотично, като драконите на Блейд — каза бързо Емили. — Всеки златар ще се усъмни.

— О, не е необходимо да се залага самата статуя. Аз просто ще сваля скъпоценните камъни и ще ги продавам един по един — засмя се Крофтън. — Да, чудесен план. Не сте ли съгласна?

— По дяволите — прошепна Емили, почувствала се като затворена в клетка.

— Какъв цветист език, скъпа — каза подигравателно Крофтън. — Не се учудвам, че Блейд ви намира за интересна. Той винаги е обичал необикновените неща. — Поклони се иронично на Емили и баща ѝ и добави: — А сега, ако вие двамата ме извините, трябва да намеря своето място. „Отело“ е толкова интересна опера, нали? Любимият ми откъс е, когато разяреният съпруг удушавя невинната си жена. Разбира се, във вашия случай нещата са по-различни, лейди Блейд. Все пак вие не сте толкова невинна.

Емили гледаше напълно безпомощно как тъмната сянка изчезва в тълпата. Когато Крофтън се скри от погледа ѝ, тя се обърна към баща си:

— Как посмя, татко? Как посмя да сториш такова нещо на Саймън?

— Виж какво, момиче, не можеш да ме обвиняваш. Блейд е виновен за сегашното положение, понеже те отмъкна от твоето семейство.

— Много добре знаеш, татко, че той не ме отмъкна.

— Причината, разбира се, е в твоите проклети романтични приумици, които те накараха да си мислиш, че си влюбена в този мъж. На този свят няма чувствителна жена, която да не е изпадала в беда. Всичко се дължи на теб, Емили. Знаех си, че няма начин тайната да бъде опазена. Той трябваше да знае за това. Бъркотията е колкото твоя, толкова и негова и затова трябва да плати.

— По дяволите!

Емили се завъртя на токовете на новите си зелени пантофки и избяга от баща си.

Няколко часа по-късно Емили лежеше в леглото си загледана в избродирания балдахин. Откакто се бе прибрала у дома от Бриджтънс, тя не можеше да заспи. Преди около час бе чула Саймън да се разхожда из спалнята си и с напрежение го очакваше да дойде при нея, както правеше почти всяка вечер. Но той не отвори свързващата врата. Сега в другата спалня бе тихо. Саймън си бе легнал самичък.

Емили се обърна настрана и изхлипа във въз главницата от разочарование и гняв. Съзнанието ѝ бе затормозено. Все още се чудеше как успя да запази самообладание по време на постановката на „Отело“, така че Силест и лейди Норфкот да не разберат, че нещо не е наред. От друга страна, тя бе доста разсеяна и Силест трябваше да ѝ напомня да използва новите си очила за опера.

Когато дойде сцената, когато Отело убива невинната си жена, тя гледаше вцепенена от ужас. Думите на Крофтън звучаха в ушите ѝ. Но в случая не ставаше въпрос за невинност, а за скандал. Блейд се ожени за нея, като направи всичко възможно ужасният скандал да не напуска Литъл Дипингтън и никой да не споменава за него.

А сега точно това щеше да се случи.

Емили се изправи и удари с юмруци по възглавницата. После отхвърли завивките и стана от леглото. Трябваше да намери начин да спаси Саймън от унижението и позора, които щяха да се стоварят върху него, ако обществото разбере за нейното минало.

Баща ѝ беше прав. Цялата тази бъркотия бе нейна работа. Емили тропна по пода от гняв. Тя бе тази, която уговори Саймън да ѝ предложи брак, като му обясни, че това е чудесна сделка. Застраховка срещу финансов провал.

Плачеше ѝ се от ярост. Саймън не се нуждаеше от застраховка за своето богатство. Нуждаеше се от защита срещу опасността нейното минало да бъде разкрито. При тази мисъл се сепна. Това, от което се нуждаеше, беше именно застраховка. Застраховката, че Крофтън ще си мълчи.

Емили започна да се разхожда. Умът ѝ работеше напрегнато, като търсеше най-рационалното решение. Колкото повече мислеше по проблема, толкова повече отговорът ставаше очевиден.

Ако трябваше да защити Саймън от скандал, трябваше да е сигурна, че Крофтън ще мълчи. Това, от което се нуждаеше, бе план да се отърве от него. Завинаги.

Емили седна внезапно на стола. Завинаги значеше вечно. Плащането на дълговете на баща ѝ нямаше да реши проблема, тъй като Крофтън винаги щеше да е заплаха за силата и положението на Саймън, който бе постигнал всичко с толкова мъки и страдания.

Емили мисли дълго по този въпрос и стигна до извода, че съществуват две възможности Саймън да бъде защитен.

Първата бе да изчезне завинаги от живота на Саймън и всички да си мислят, че е загинала трагично. Проблемът се състоеше в това, че познаваше много добре съпруга си и знаеше, че той ще я търси, докато не открие тялото ѝ или самата нея.

Другата възможност бе Крофтън да изчезне завинаги. Тази мисъл накара дъха ѝ да спре.

Когато се поуспокои, започна да мисли ясно и логично. Вече знаеше какво трябва да направи.

След дълъг размисъл тя стана, отиде до свързващата врата и я отвори с треперещи пръсти.

Стаята на Саймън бе потънала в тъмнина. Трудно можеше да различи затъмненото легло без очилата си. Известно време стоя загледана, докато силното чувство на дълг и любов не избуя в нея.

— Ще те защитя, драконе — прошепна тя.

— Емили?

Дрезгавият глас на Саймън я сепна. Емили подскочи от уплаха.

— Съжалявам, милорд. Не исках да ви будя.

Тя не бе говорила с него, откакто се видяха у Бриджтънс. Вярно, че той я бе поканил на танц, но говориха малко. След като установи присъствието ѝ там, той изчезна.

— Да не си решила да ме молиш, фейо? — попита без каквото и да е вълнение Саймън. — Защото, ако си дошла за това, трябва да знаеш, че си губиш времето. Няма да спасявам баща ти така, както спасих брат ти. Нито ще му позволя да се оправя, както стана с Норфкот, Конънбъри и Пенингтън. Това е съвсем различно нещо.

Емили усети непоколебимата хладина в гласа му и знаеше, че говори истината.

— Няма да те моля да платиш дълговете на баща ми, Саймън. Знам, че това ще мине всички граници.

— Със същия успех можеш да поискаш и звездите. Чаках доста дълго своето отмъщение.

— Разбирам това, милорд.

Последва тишина. След минута Саймън проговори отново. Гласът му бе по-суров от всякога.

— Е, цяла нощ ли ще стоиш на прага? Изглеждаш като мрачен дух в нощница.

Емили инстинктивно погледна надолу към финия блед муселин, който обгръщаше тялото ѝ.

— Така ли мислите, милорд? Никога не съм виждала дух.

— Аз съм виждал — каза спокойно Саймън. — Този на баща ми. Заклевам се, че проклетият призрак ме преследва от дванадесетгодишна възраст. Но напоследък изчезна. Върви да си лягаш, Емили.

— Да, милорд.

Тя се подчини, пристъпи в своята стая и посегна да затвори вратата.

— Чакай — каза неочаквано Саймън.

— Какво има, милорд?

— Защо дойде в моята стая, ако не за да ме молиш?

— Не знам, не мога да обясня — каза мило Емили. — Просто ми се прииска... да ви погледам.

— Сигурна ли си, че не си дошла, за да ме молиш да забравя за отмъщението?

— Знам, че това е безполезно, милорд. Вие сте решен на това отмъщение. Надявам се то да ви донесе спокойствието, което търсите.

— По дяволите, жено! в момента ти си най-голямата заплаха за моето спокойствие. Цялата вечер бе така. — Внезапно Саймън отхвърли завивките и се изправи на крака. После тръгна към нея.

— Саймън? — Емили направи още една крачка назад от объркване. — Сърдиш ли ми се?

— Не ти се сърдя — той я хвана и я стисна в прегръдките си, преди тя да може да се осъзнае. После се обърна и тръгна с нея към масивното си легло. — Не знам как се чувствам в момента, но не ме и интересува. Ти си в моята стая и знам, че те искам в леглото си. Това е достатъчно засега, съпруго.

Емили не възрази. Когато я просна в средата на леглото и легна върху нея завладян от силна страст, тя го обгърна с ръце и го придърпа към себе си.

Устните на Саймън се впиха в нейните. Тя се вкопчи в него така силно, както и той в нея. Емили тихичко се закле, че ще направи всичко, за да го защити.

Доста по-късно Емили се събуди и откри, че Саймън я носи към леглото ѝ. Беше щастлива, радваше се на силата и мощта на ръцете му.

— Ще останеш ли при мен? — попита сънливо тя, когато съпругът ѝ я сложи върху завивките.

— Не — отвърна Саймън, застанал до леглото и загледан в нея. — Не мисли, че ще посмея да сторя това, фейо. Не тази вечер. Чудя се дали Фарингдънови не си направиха една последна шега с мен, като ме убедиха да се оженя за най-голямата си слабост.

— Аз не съм най-голямата ви слабост, милорд — каза тихо Емили. — Вие имате по-голяма слабост.

— Не, надявам се да не си права. Във всеки случай трябва да бъда внимателен. Няма да ти позволя да разрушиш всичко, което съм планирал и чакал цели двадесет и три години.

— Няма да го сторя, Саймън.

— Ще ми бъде любопитно да видя дали когато твоят баща ще бъде принуден опозорен да напусне града, ще продължиш да идваш в моето легло с такова желание като тази вечер. Лека нощ, съпруго.

Саймън се прибра в своята спалня, като затвори вратата зад себе си.

Емили лежа будна, с влажни очи и ясно съзнание чак до зори. Детайлите от нейния план започваха да се изясняват в ума ѝ. Нощта на първия бал, организиран от нея, беше най-подходящото време за това, което възнамеряваше да направи.

Първата ѝ задача беше да намери подходящ пистолет; нещо мъничко, което можеше да се скрие в дамската ѝ чантичка или под наметалото. За всеки случай ще е най-добре да вземе два.

След това щеше да има проблеми с тялото.

Емили внезапно започна да трепери загубила самообладание. Дланите ѝ станаха студени и влажни, сърцето ѝ заби лудо. Почувства се замаяна от това, което планираше.

Героинята ми от „Мистериозната дама“ не е толкова слаба, каза си тя окуражително. Мислила си винаги за себе си като за смела жена,

готова да спасява своя възлюбен. Да застреляш Крофтън не е по-страшно, отколкото да срещнеш истински дух или чудовище.

Емили се помоли нервите ѝ да издържат в нощта на бала. Знаеше, че ако планът ѝ не се изпълни, за нея нямаше да има друга възможност.

Арестуването на жена му щеше да бъде за Саймън при всички положения по-голям скандал отколкото злополучният инцидент от нейното минало.

ГЛАВА 19

Саймън чакаше Емили да дойде в библиотеката. Преди малко бе разпоредил да я извикат. Интересно му беше да види дали тя ще се отзове на учтивото повикване с обичайната си веселост. Обикновено профучаваше през вратата на библиотеката няколко секунди след като някой от персонала я уведомяваше, че графът иска да я види.

Емили все още не се бе научила на изкуството да кара съпруга си да чака.

Но тази сутрин Саймън не знаеше какво да очаква. След като занесе Емили в собствената ѝ спалня, той лежа буден няколко часа, като се опитваше да изпита някакво удовлетворение от победата си над бащата на Емили. Оказа се обаче, че това, за което мислеше, бе колко е студено и пусто голямото му легло без нея.

Чу се бързо почукване на вратата и в следващия миг Емили нахлу в стаята облечена в сутрешната си рокля, избродирана с черни и златни дракони. Изглеждаше уморена и леко отпусната. Не беше съвсем изрядна. На носа ѝ имаше петънце, муселиновата шапка на главата ѝ беше изкривена. Тя се спря пред бюрото, сложи очилата си и се вгледа в Саймън.

— Викали сте ме, милорд.

— Не желяех да прекъсвам заниманията ти — каза Саймън, който се бе изправил вежливо, когато тя влезе в стаята. После седна и ѝ посочи стола.

— Наглеждах чистенето в гостната — обясни Емили. — Остават само два дни, а има още много неща, които трябва да се свършат.

— А, да. Подготовката за проклетата сбирка. Трябваше да се досетя.

— Искам всичко да бъде изрядно, милорд — рече тихо Емили. — Знам много добре, че това, което правя и като домакиня, се отразява върху вас.

— Не се притеснявай прекалено, скъпа. Моето положение в обществото е достатъчно стабилно, за да издържи на няколко петна по

килима или покривката.

За негова голяма изненада Емили силно пребледня и се отпусна в стола.

— Някои петна трудно се скриват, милорд. Понякога се налага да се предприемат драстични мерки.

Той се намръщи, учуден от странната ѝ забележка.

— Емили, да не си се преуморила? Наел съм доста хора и се надявам да ги използваш. Ако не си доволна от някого, бих желал да науча това веднага. Грийвз ще реши проблема.

Изплашена, че някой от прислугата може да бъде обвинен в недобросъвестност, тя отвърна бързо:

— Убедена съм, че знаеш добре колко е лоялен твоят персонал и как съзнателно работи.

Той кимна напълно удовлетворен от отговора. Емили бе разстроена от друго и Саймън знаеше каква е причината. Тя се тревожеше за онзи негодник, баща ѝ.

— Прекрасно, радвам се да го чуя. А сега те извиках, за да ти върна ръкописа.

— Моя ръкопис? — за пръв път Емили погледна към пакета, който лежеше в единия ъгъл на бюрото. Очите ѝ срещнаха неговите. — Не разбирам, милорд. Защо държите моя ръкопис? Да не би Ричард да го е върнал?

— Аз го помолих да го върне. Ще бъда откровен с теб, Емили. Той все още не го е прочел, а и не мисля, че ще го направи. Не искам да търсиш неговото мнение.

— Но той е известен автор, чиито творби се публикуват, милорд. Мислех, че ще може да прецени дали има надежда моят ръкопис да се издаде.

— Не вярвам оценката му да бъде безпристрастна — каза сериозно Саймън. — И той е съгласен с мен за това.

Емили го погледна бързо. В очите ѝ се четеше надежда.

— Да не би да го ревнувате, Саймън? Обясних ви, че няма смисъл. Уверявам ви, че взаимоотношенията ми с него са чисто колегиални.

— Не ревнувам от Ашбрук — процеди през зъби Саймън. — И очаквам от теб да проявиш достатъчно разум, за да не ме накараш да ревнувам.

— Да, милорд. Искам да кажа... не. Няма да го сторя — Емили прехапа долната си устна и се загледа за няколко секунди в ръкописа, след което го взе и стана. — Ако това е всичко, по-добре да вървя да работя. След като се изчисти гостната, искам за последен път да уточня менюто в бюфета със Смоук. След това ще прегледам килера с Грийвз, за да се убедя, че всичко е пристигнало.

— Един момент, мадам.

Емили спря по средата на стаята и се обърна към Саймън, като продължаваше да притиска ръкописа към гърдите си.

— Ако искаш, можеш да ми оставиш „Мистериозната дама“. Мога да уредя да бъде представена на Уайтгънстън, Паунд или някой друг издател — каза спокойно Саймън.

Очите на Емили блеснаха радостно.

— Дори не бях мечтала за това. Но не бих допуснала да представиш мой ръкопис пред издател, Саймън.

— Доверяваш се на Ашбрук повече, отколкото на мен? — попита той с болезнена нотка в гласа.

— Не е така — засмя се тя тихо. — Истината е, че те познавам твърде добре. Вероятно ще заплашиш Уайтгънстън или Паунд, за да приемат моя ръкопис за публикуване, или ще платиш за това. Във всеки случай няма да узная истинското им мнение дали заслужава да бъде публикуван. Предпочитам да си опитам късмета като всеки самостоятелен автор.

Саймън забарабани леко с пръсти по бюрото и каза:

— Разбирам, ако успеете.

— Освен това, да публикувате „Мистериозната дама“, няма да означава, че ще можете да я продадете, милорд. И за вас съществуват някои ограничения въпреки значителното ви влияние в града. Но все пак ви благодаря за предложението.

Емили се обърна и излезе от библиотеката. Саймън видя как вратата се затвори зад гърба ѝ и въздъхна дълбоко.

— По дяволите.

Разбира се, тя беше права. Самото публикуване не беше нещо важно. Уайтгънстън и Паунд щяха да се радват да го направят за пари или дори от страх. Но да накараш хората да купуват романтичните произведения на Емили беше нещо съвсем друго.

Той още мислеше над проблема, когато вратата на библиотеката отново се отвори и вътре нахълта Араминта Мериуедър. Саймън стана да я посрещне.

— Добро утро, лельо. Предполагам, че си тук, за да помогнеш с напътствия на домакинята?

— Обещах да прегледам за последен път плана на бала — усмихна се Араминта, докато сваляше грациозно ръкавиците си. После седна на стола, наскоро освободен от Емили. — Твоята съпруга е убедена, че събирането трябва да протече изрядно, за да не се злепоставиш в очите на висшите кръгове.

— Знам. Казах ѝ да не се притеснява — въздъхна Саймън.

— Тя не обръща внимание на подобни забележки. Бедното дете е толкова влюбено в теб, че е готово на всичко. И е много напрегната, защото се бои да не би да те изложи публично. Носиш огромна отговорност за нея. Сигурна съм, че си наясно с това.

Саймън я погледна и отговори остро:

— Уверявам те, че съм съвсем наясно с отговорността, която нося за своята съпруга.

— О, тя така вярва в теб! Смята, че си безгрешен.

— Мнението ѝ може би се е променило за последните двадесет и четири часа — каза сериозно Саймън. — Нейният безотговорен баща вече се разори. Няколко месеца по-рано, отколкото предполагаш. Имаше наглостта да я помоли за помощ.

Араминта сви вежди.

— Разбирам. И тя се обърна към теб?

— Каза ми, че вероятно няма смисъл да ме моли да го спася, и аз ѝ отговорих, че е права — Саймън сложи разтворената си ръка върху бюрото и се вгледа в челюстите на инкрустирания с диаманти дракон, който се намираще в ъгъла на лавицата за книги. — Няма да го направя, Араминта. Доста дълго чаках този момент. Това, че спасих брат ѝ от онзи глупав дуел, че помогнах на Конънбъри. Норфкот и Пенингтън, е нещо съвсем друго. Емили разбра всичко от самото начало.

— Да, но Емили си вярва твърде много в романтичните идеи и хубавите завършеци. И досега ти си бил влюбен в нея.

— Ако тя има някакви глупави надежди, това си е неин проблем. Няма оправдание за тях.

— Разбира се, ти си напълно прав. Тя няма оправдание, освен че те смята за герой и за най-прекрасния съпруг на земята.

— Намираш ли това за забавно? — присви очи Саймън.

— Намирам го за наивност — каза откровено Араминта. — Но се надявам, че ще разрушиш илюзиите ѝ. Емили е твърде интелигентна, за да остане винаги наивна.

Саймън едва сдържа обзелия го гняв.

— Не ми се подигравай! Това не е твоя работа.

— Вероятно не е — рече небрежно Араминта и повдигна рамене. — Емили сърди ли ти се?

Саймън стана и отиде до масата с чая, взе покрития със златен и зелен емайл чайник и наля две чаши.

— Ще бъда съвсем откровен. Не мога да ти опиша как се чувства Емили. В много странно настроение е.

— Нима?

Саймън подаде чашката на Араминта и отпи от прекрасния чай.

— Разсипана, забързана, тича нагоре-надолу сякаш има много по-важни неща от това, че баща и ще бъде разорен. Но не изглежда ядосана.

— Е, очаквам скоро да разбереш, ако ти е сърдита.

— По какъв начин да го разбира? — измърмори Саймън.

— Естествено по нейното държане в леглото — многозначително се усмихна Араминта. — Започна ли да се дърпа?

Саймън с удивление осъзна, че силно се изчервява.

— По дяволите, Араминта! Не желая да обсъждам начина си на живот с теб.

— Разбира се, че не.

— Емили не знае как да използва секса, за да получи това, което иска, или за да ме накаже.

— Вероятно си прав — поклати глава Араминта. — Твоята графиня е толкова наивна, че не признава никакви женски трикове.

— Защо не престанеш да говориш по този начин? — каза ядосано Саймън. — фактът, че Емили не използва обичайните женски хитрини, не означава, че тя е наивна, по дяволите.

— А какво ще кажеш за обстоятелството, че те смята за образец сред съпрузите? Това не я ли прави наивна?

— По дяволите!

Саймън искаше да продължи, но в това време вратата се отвори и Емили се втурна в стаята.

— Извинете ме, милорд. Араминта, благодаря на Бога, че си тук. Едва сега разбрах, че музикантите, които ще свирят, искат репертоарен лист. Имаш ли някакво предложение?

— Папка с Моцарт, скъпа — Араминта остави чашката си и се изправи. — Никой не може да сбърка Моцарт. Толкова изтънчен композитор.

— Да, да, ти си права — съгласи се веднага Емили. — Наистина искам музиката да бъде изтънчена. Все пак всеки знае, че Блейд е човек с широки разбирания. Те ще очакват музика, която да отговаря на техния вкус.

— Ние не искаме неговото положение да пострада, нали? — Араминта се усмихна ведра на Саймън и последва Емили извън стаята.

Саймън остана сам в библиотеката, недоумявайки защо не изпитва опияняващата треска от триумф и радост, която трябваше да преживее днес.

Да се занимава с изнудвачество и в същото време да организира тържество, е твърде много за една жена, помисли си Емили, когато с неохота тръгна за кръжока у лейди Търнбди.

Докато каретата се друсаше из улиците, Емили отчаяно се напрягаше да измисли алтернативен план за Крофтън. Но тя знаеше много добре, че има само един сигурен начин да се справи с изнудвача, един единствен начин да спаси Блейд.

В момента, когато влезе в препълнената стая, тя срещна отвратителните, подигравателни очи на Крофтън и реши твърдо. Ако не успее да откаже Крофтън от неговите намерения, ще премине към драстични мерки. Ще намери начин да го изплаши така, че да не се върне повече.

Емили въздъхна дълбоко и срещна погледа на Крофтън колкото може по-спокойно. Двамата изчакаха разговорите да се разгорещат и се отделиха настрана. Стояха до прозореца и никой не им обръщаше внимание.

— Е, лейди Блейд, направихте ли вашите планове? — Крофтън отпи от виното и я изгледа с полуотворени очи и жестока усмивка.

— Бъдете на алеята от другата страна на градинската стена утре в полунощ, мистър Крофтън. Ще ви донеса дракона.

— Алеята е твърде открита, а улиците ще бъдат препълнени от каретите на вашите гости — измънка Крофтън.

Емили повдигна брадичка.

— Фактът, че къщата и околните улици ще бъдат препълнени, ще ви бъде от полза. Никой няма да обърне внимание на един самотен мъж. Приготвила съм всичко, мистър Крофтън, и смятам, че ще се справя. Искам тази работа да бъде свършена колкото може по-скоро.

— Много добре, мадам — повдигна рамене Крофтън. — Няма никакво значение, къде ще се срещнем.

— Съгласен съм — на алеята. Ще ви наблюдавам от сигурно място. За всеки случай — ако решите да доведете още някой, например вашите братя, — аз няма да се покажа. Но тогава следващия път моите искания ще бъдат доста по-големи.

— Ще бъда сама. Но искам да се закълнете, че това ще сложи край на всичко. Не искам да ви виждам повече, мистър Крофтън. Достатъчно ясна ли съм?

— Разбира се, един от драконите на Блейд ще бъде повече от достатъчен, за да се покроят дълговете на баща ви. Ще изчезна от вашия живот, мадам.

Емили погледна открито в жестоките му очи и разбра, че той лъже. Крофтън възнамеряваше да се връща отново и отново. Щеше да продължи да я изнудва и да заплашва Саймън. Блейд никога нямаше да бъде в безопасност.

— Ще се видим по-късно, скъпа — Крофтън се поклони с предизвикателна галантност и премина през стаята, за да се присъедини към Ашбрук и другите гости.

Емили остана още една-две минути до прозореца, като дишаше дълбоко и се опитваше да се съвземе. После, изпълнена с решителност, тя се присъедини към една малка групичка от хора, които си разказваха клюки за Байрон.

Малко след единадесет вечерта Саймън все още се ядосваше на себе си за необяснимата си слабост, когато срещна Бродърик Фарингдън в една от игралните зали на „Сейнт Джеймс“. Не можеше

да повярва, че е взел решение, което не помагаше на неговите цели. Когато за първи път тази мисъл ми на през главата му, той си каза, че Емили някак си е успяла да му повлияе, като го е размекнала с глупавите си илюзии и наивна вяра в несъществуващи герои.

През последните няколко часа бе общувал сам със себе си, проверявайки своята интелигентност и здравия си разсъдък. Беше постигнал всичко, което искаше. Фарингдън щеше да се унищожи сам. Сега не беше време за слабост. Но въпреки това той я прояви.

Саймън забеляза Бродърик на една маса в ъгъла в препълнената и шумна зала. Беше сам. Явно току-що бе привършил бутилка вино и игра на карти. Фарингдън избухна в неудържим смях, когато видя пред себе си своя враг.

— Все още е рано да се радваш, Блейд. Старият кон има още живот.

Саймън го погледна доста учуден, но не се засегна. Човекът имаше пълното право да бъде отчаян и озлобен.

— Поздравявам ви, Фарингдън. Наистина не ми приличате на джентълмен, който може да плати своите дългове.

— Възнамерявам да изплатя всичките си задължения, сър. Не ме притеснявайте.

Саймън бавно седна, като се чудеше как този човек може да е толкова самоуверен, когато го заплашва пълно разорение.

— Вярвам, че знаете какво да сторите, вместо да очаквате помощ от вашата дъщеря.

— Емили е добра дъщеря. Винаги съм можел да разчитам на нея — Фарингдън повдигна чашата и погълна цялото ѝ съдържание.

— Не и този път, Фарингдън.

— Ще видим.

Бродърик се огледа из стаята, като търсеше свободни играчи. Саймън присви очи.

— Значи ли това, че не бихте се заинтересували от една сделка, Фарингдън? — попита тихо той.

— За какво говорите? — попита бързо Бродърик, като се обърна към Саймън и се вгледа в него заинтригуван.

— Готов съм да платя вашите дългове при определени условия.

Бродърик придоби вид на ловджийска хрътка, подушила заек.

— Мили Боже, да не би да се е обърнала към вас? Молила ви е да ми помогнете? Знаех си, че ще го направи! Както винаги съм казвал, тя е добро момиче. Много е сладка, нали? Също като майка си.

— Това няма нищо общо с Емили. Всичко е между мен и вас, Фарингдън. Интересувате ли се?

Бродърик се засмя.

— Разбира се. Винаги съм се интересувал от финансови предложения. Какво имате предвид, Блейд?

— Да платя вашите дългове, а вие да заминете като управител на моите имоти в Йоркшир.

— Йоркшир? — Бродърик се задави при последната си глътка вино.

— Там отглеждам коне и ми хрумна да използвам изключителните ви познания и способности по отношение на чистокръвните коне. Но трябва да ми обещаете, че никога няма да се върнете в Лондон и към игралните маси. Това е положението, Фарингдън, и аз очаквам, че вие ще работите със същото старание, с което играете карти.

— Трябва да сте откачили, Блейд — изсъска Бродърик. — Да ме изпратите в Йоркшир да се занимавам с някаква проклета ферма? Това няма да стане, докато съм жив. Аз съм светски човек, а не селянин. Махайте се оттук. Не искам да слушам повече за вашето предложение. И сам мога да си платя дълговете.

— Без помощта на дъщеря ви?

— Кой казва, за Бога, че дъщеря ми няма да ми помогне?

— Аз — Саймън съжаляваше, че направи предложението. — Това няма да стане, Фарингдън. Никога. Никога няма да ви позволя да използвате Емили.

— Негодник! Ще видиш ти!

Саймън сви рамене, взе шапката си и тръгна към вратата.

Случката го разстрои. Защо човек трябва да бъде увличан от случаен импулс, съвсем необясним който го кара да прости? Беше очевидно, че такива категории хора бяха смятани за твърде наивни и другите се държаха с тях като с идиоти.

Все пак Саймън бе доволен, че е направил това предложение на Бродърик. Реши след бала да спомене и на Емили за своя благороден жест. Тя щеше да го погледне с обичайното си обожание и да му каже,

че винаги е знаела колко благороден и щедър е той. Фактът, че Бродърик отказа да приеме предложението за Йоркшир, щеше да си остане негов проблем, а не на Саймън.

Саймън нямаше да изпитва повече онова чувство на вина, когато гледа Емили в очите.

Да, каза си той, докато се отърсваше от неприятното усещане, сега се чувствам много по-добре. Би искал веднага да каже на Емили за своето добро дело, но тя ще е твърде заета с подготовката за бала и няма да може да му се отблагодари. По-добре да изчака, докато всичко вкъщи се успокои.

— Емили може да се отпусне и да се успокои — прошепна Араминта на Саймън. — Балът ѝ е брилянтен успех за нея. Къщата е препълнена с гости, улицата е задръстена от карети, бюфетът е отлична комбинация от източни екзотични и традиционни английски ястия, а музиката е на изключително равнище. Утре сутринта всички ще говорят, че това е било най-голямото събитие на сезона.

Саймън кимна хладно, докато се оглеждаше из препълнените стаи. Смях, музика и шумни разговори се носеха отвсякъде. Наистина сбирката на Емили имаше шеметен успех.

— Да си виждала наскоро Емили?

— Преди малко я видях да говори с лейди Линтън — Араминта се загледа в тълпата. — Сега не я виждам. Вероятно е отишла с Грийвз да провери дали персоналът си изпълнява стриктно задълженията. Тя се грижи и за най-малката подробност тази вечер. Чудя се как все още не е припаднала от изтощение.

Саймън се намръщи и почувства смътна тревога. Тя го бе обхванала от няколко минути и се усилваше все повече и повече.

— Извини ме, ще опитам да я намеря.

— Сполука. Попитай и иконома си, той следи за всичко.

— Ще го направя.

Саймън започна да си пробива път през тълпата, като спираше тук-там за да размени обичайните любезности и да получи комплименти за представянето на Емили като домакиня.

Най-после достигна хола, който, също както и гостната, бе препълнен, и бързо намери Грийвз.

— Да си виждал наскоро лейди Блейд? — попита Саймън.

— Преди няколко минути, милорд — Грийвз се огледа наоколо. — Но сега не я виждам. Да изпратя ли един от лакеите да я потърси?

Тревогата нарастваше.

— Да — рече Саймън, — незабавно. Аз ще проверя в кухнята.

— Съмнявам се, че е там, сър — намръщи се неодобрително Грийвз. — Посъветвах я да се занимава с гостите и да остави персонала да се грижи за бюфета.

— Може би е решила да отиде в библиотеката. Ще отиде първо там.

Тревогата се превърна в силно чувство на притеснение. Саймън отиде в библиотеката, където гостите не се допускаха, и затвори вратата след себе си.

Бе голямо облекчение да влезеш в това тихо помещение. Той веднага видя, че Емили не е вътре, и притеснението му прерасна в уплаха. Отиде до прозорците и погледна към градината. Светлината от къщата бе достатъчна, за да освети и най-потулените места край храстите. Изведнъж Саймън застина, когато позна развяващите се краища на едно черно наметало.

Първо си каза, че това вероятно е някой гост, излязъл да подиша чист въздух. Но колкото и да се опитваше да убеди себе си, знаеше, че не е така.

Действайки импулсивно, той отвори прозореца, прехвърли единия си крак на перваза и скочи леко на мократа трева.

Секунда по-късно се прокрадваше тихо под сянката на най-дългия храст, а малко по-късно забеляза и своята жертва.

Това е Емили, отбеляза тъжно той. В това нямаше никакво съмнение. Бе облякла неговото черно кадифено наметало.

Саймън наблюдаваше внимателно как тя отключи портала и много предпазливо излезе на тъмната алея. Той продължи напред; стомахът му бе свит от притеснение. Спря, когато един познат мъжки глас се обади в тъмното от другата страна на стената.

— Добре, добре, добре — провлече презрително Крофтън. — Значи успяхте да го пренесете. Надявам се, че сте скрили под наметалото един от онези редки екземпляри на Блейд. Не бих желал да ви изпращам за друг толкова бързо.

— Това повече няма да се повтори мистър Крофтън — каза яростно Емили.

— О, мисля, че ще се повтори, лейди Блейд. Богатството на вашия съпруг е предмет на много приказки, но без съмнение е значително. Не мисля, че много ще се ощети от липсата на една-две чудати статуетки.

— Вие сте негодник, мистър Крофтън!

Крофтън се изсмя злорадо.

— Напомням ви, че ще стана такъв, ако не ми сътрудничите, скъпа. Съпругът, когото обожавате, ще бъде изложен на присмех в обществото заради скандала във вашето минало. Ще бъде унижен завинаги заради вас. Но и двамата знаем, че сте готова на всичко, за да защитите Блейд, нали? Каква любяща съпруга?

Саймън намери пролука в стената и се покатери тихо по каменната зидария.

Наведен на върха на стената, той погледна надолу и видя двете фигури, леко осветени от луната. Яростта избухна в него и той сви ръцете са в юмруци.

Емили бе сложила качулката на наметалото на главата си, ръцете ѝ притискаха краищата на дрехата. Крофтън стоеше на няколко крачки от нея облечен в балтон, нахлупил ниско шапката си така че лицето му да не се вижда.

— Сигурен ли сте, че няма да се откажете от ужасния си план? — попита тихо Емили. — Няма ли надежда да станете по-добър?

— Никаква, скъпа. Никаква. Знаете ли, станах изключително любопитен. Сигурен съм, че ще се за интересувам да разбера защо Блейд толкова държи на вас. Мисля, че можем да си уговорим нова среща мадам. Някъде насаме. Бих желал да ми покажете колко умна, весела и ексцентрична можете да бъдете в леглото.

— Вие сте чудовище, Крофтън!

— Спокойно, спокойно, скъпа. Само си спомнете какво ще се случи, ако не ми сътрудничите. Знам, че сте достатъчно ексцентрична, за да не се грижите за собствената си репутация, но ще направите всичко, за да запазите Блейд от унижение, нали? А аз ще се радвам да видя как сте в леглото, мадам. Предусещам, че това ще е изключително. Научил ли ви е на някои източни похвати за развличане на мъже?

— За едно нещо сте прав, Крофтън. Ще направя всичко, за да го защита.

Емили извади ръка изпод наметалото. Саймън видя как лунната светлина отрази малък пистолет в ръката ѝ и разбра какво бе намислила.

При вида на оръжието Крофтън застина с отворена от изумление уста. Очите му се разшириха.

— По дяволите, жено, да не си полудяла? Махнете този пищов!

— Дадох ви възможност, мистър Крофтън. Надявах се, въпреки вашата глупост, че няма да се наложи да стигам до крайности, като ви ликвидирам. Но вие не се възползвахте. Сега има само един начин да защитя своя съпруг от вас.

Тя се прицели, стисна зъби и се приготви за стрелба.

— По дяволите — прошепна Саймън. Това, разбира се, бе голям жест на обич и той щеше да го оцени по достойнство, но не можеше да ѝ позволи да застреля Крофтън.

Саймън скочи върху Емили точно в момента, когато щеше да се разнесе изстрелът.

ГЛАВА 20

Емили се почувства така, сякаш градинската стена бе паднала върху нея.

— Аз съм, по дяволите — извика Саймън в ухото ѝ, когато тя се просна върху мокрия паваж под тежестта на тялото му. — Не стреляй.

— Саймън! Какво правиш тук?

Пистолетът падна от ръцете ѝ и тя чу как издрънка по алеята. Голямото наметало я предпази от мръсните и мокри павета, но също така не и позволяваше да вижда какво става. За момент бе като сляпа.

— Блейд! Значи кучката ти е казала, нали? Предупредих я да пази мълчание по въпроса — изрева Крофтън. — Тя е глупачка. Ще ви убия и двамата, за Бога.

Тежестта на Саймън изведнъж изчезна, когато той се изправи на крака. Емили бързо седна и махна черното наметало от лицето си, но установи, че не вижда нищо освен мътните очертания на двама мъже. Очилата ѝ бяха паднали в схватката. Тя затърси бавно с ръце и пръстите ѝ напипаха тънките рамки. С облекчение разбра, че бяха здрави. Емили сложи очилата си точно в момента, когато Крофтън извади пищов от джоба на палтото си и го насочи към Саймън.

— Не — прошепна Емили, като се опитваше да стане на крака.

В следващия миг Саймън ритна ръката на Крофтън с такава сила, че пистолетът отлетя. Очите на Крофтън се разшириха от ужас, докато Саймън се приближаваше към него. Той се отдръпна назад, но нямаше време да избяга. После сграбчи един камък от алеята и го запрати към Саймън. Не успя да го улучи и камъкът удари стената. Накрая се хвърли към пищова, който Емили бе изпуснала.

Само след секунда Саймън застана пред Крофтън и го удари по врата точно, когато посягаше към пищова. Крофтън се строполи на паважа и остана неподвижен. Емили погледна надолу към падналия мъж, после към лицето на Саймън, по което се четеше жестоко самообладание. Той се загледа в нея, а златните му очи блестяха на бледата лунна светлина.

— Казах му, че тази вечер ще му донеса един дракон — прошепна Емили.

— Върви обратно вкъщи — каза тихо Саймън. — Намери Грийвз. Кажи му веднага да изпрати Джордж и Хари. После се върни при своите гости.

Емили се отърси от странната парализа, която я бе обхванала.

— Саймън, почакай. Имам много добър план.

— Така ли?

Саймън се приближи към нея. Очите му светеха страшно.

Емили инстинктивно отстъпи една крачка назад.

— Да, милорд. Щях просто да направя да изглежда така, сякаш е бил нападнат от разбойник на алеята. Потрудох се много върху детайлите.

— Не, мадам, аз ще се погрижа за детайлите.

— Мъртъв ли е?

— Не. Не мисля, че ще се наложи да го убивам. Има и други начини да се отървем от този тип — ръката му стисна нейната и той я поведе към градинския портал. — Ще се прибереш веднага вкъщи и ще направиш точно това, което ти казах. Ясен ли съм, мадам?

— Да, Саймън.

Емили хвърли един поглед през рамо и потрепна леко, като видя как Крофтън лежи на влажния паваж. После забърза към топлата светлина и веселия смях, който се носеше от къщата.

Последните гости си тръгнаха чак на зазоряване. Малко преди да се качи на каретата си, лейди Мериуедър извика Емили настрана и я увери в огромния успех на сбирката, за която щеше да говори целият град.

Ако знаеше само колко вълнуваща бе наистина сбирката, помисли си Емили, докато прозяващата се Лизи оправяше леглото на своята подарка.

Шумът от отварянето и затварянето на вратата на спалнята на Саймън й подсказа, че Хигсън вече също е свършил своята работа. Емили скочи от леглото, взе пенъоара си и се втурна към свързващата врата. Тя изгаряше от нетърпение, откакто бе видяла Саймън да се прибира и тихо да се присъединява към гостите. През остатъка от

вечерта той се държа така, сякаш нищо не се е случило и естествено Емили трябваше да се държи по същия начин. Заедно те чудесно се представиха като внимателни и любезни домакини през последвалите необикновено дълги часове. Най-после сега можеха да си поговорят на спокойствие.

Емили отвори вратата и видя Саймън да седи в ъгъла на стаята до малка масичка. Той бе по халат и си наливаше чаша бренди. Когато Емили връхлетя в спалнята, я погледна през рамо и каза весело:

— Влезте, мадам. Очаквах ви.

— Саймън! Полудях! Всичко наред ли е? Отърва ли се от Крофтън? Какво направи с него?

— Ако обичате, по-тихо, мадам. Не желая да плашите прислугата.

— Да, разбира се — Емили седна на ръба на леглото. — Моля те, Саймън — подкани го тя, — трябва да ми разкажеш всичко.

— Не, Емили. Смятам, че ти си тази, която трябва да даде обяснения — Саймън прекоси стаята и отиде до другия край на леглото. Отпусна се върху възглавниците и изпъна крака. Очите му срещнаха нейните, докато клатеше коняка в чашата си. — Ако обичаш — от самото начало.

Емили поклати глава и се вгледа тревожно в него.

— Доста е трудно за обяснение.

— Опитай.

— Добре. Помниш ли, когато ти казах, че баща ми е навлязъл в непозната за него територия?

— Много добре — потвърди Саймън. — Предполагам, че Крофтън е картоиграчът, който трябва да получи парите.

— Да. Срещнах ги двамата — Крофтън и баща ми — в театъра онази нощ.

— Където без съмнение са те чакали.

— Твърде е вероятно — съгласи се Емили. — във всеки случай татко каза, че е паднал духом, когато разбрал, че е проиграл и последната част от своето богатство. Очевидно е пил много онази нощ. Докато се е наливал, е разказвал на Крофтън за злополучния инцидент в моето минало.

— Предполагам, че говориш за несъществуващия инцидент?

Емили се намръщи.

— Да. Но Крофтън е знаел, че това е факт. Разбираш ли?

Саймън отпи от коняка.

— Негодник! Изнудвач!

— Крофтън ми каза, че ако не помогна на татко да си плати дълговете, ще разпространи истината за злополучния инцидент в обществото.

— Разбирам.

— Естествено не се страхувах за себе си. Много отдавна се научих да живея с петно върху репутацията си, макар че в Литъл Дипингтън не обръщаха особено внимание на това. Но ако истината се разкрие тук, в града, ще стане ужасен скандал. Това щеше да опетни твоето име. Щеше да бъдеш унижен изцяло по моя вина, а аз нямаше да мога да понеса това, Саймън. Знаем че се ожени за мен, като предполагаше, че ще потулиш скандала.

— Значи искаше да убиеш Крофтън?

— Да. Не можах да измисля нищо друго, разбираш ли? Той беше чувал за прекрасните ти дракони и ми каза, че и един от тях вероятно ще е достатъчен, за да покрие дълговете на баща ми. И аз му казах, че ще донеса тази вечер една от статуетките. Излъгах, разбира се. Планирах да го раня много сериозно и по този начин да го изплаша.

— Щеше да го убиеш, за да ме предпазиш от унижение? — Саймън поклати недоверчиво глава. — Мили Боже! Вие не спирате да ме изненадвате, мадам.

Вълна от страх премина през Емили, когато усети странната нотка в гласа му. Тя много внимателно се вгледа в него.

— Шокирах ли те най-после? — прошепна тя.

— Да, Емили.

Постепенно Емили започна да разбира как изглежда това събитие в очите на Блейд. Нямаше нищо чудно в това, че се държи така странно. Без съмнение той бе разстроен и отвратен от нея. Тя разруши всичко с действията си. Емили стана бавно, а очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Съжалявам, милорд. Признавам, че досега не се бях замисляла как изглеждат нещата от ваша гледна точка. Виждам колко сте разочарован, че сте се оженили за жена, способна да убие човек.

— Това няма значение. Ти не си убила никого, Емили.

— Не, защото нямаш възможност, но щях да го направя.

Устните му леко се изкривиха.

— Не, не защото нямаше възможност. Ти се превръщаш в истинска тигрица, когато трябва да защитиш нещо свое, нали, скъпа?

Емили го погледна напълно объркана.

— Нямаше да му позволя да те унижи, Саймън.

— Не, разбира се, че не. Ти ме обичаш. Ти ме обожаваш. Мислиш, че съм благороден, щедър и смел, пример сред другите съпрузи. — Саймън отпи една глътка коняк. — Би направила всичко за мен.

— Саймън? — гласът ѝ бе несигурен.

— Трябва да ми простиш, загдето бях изумен за момент. В действителност аз съм в това състояние от няколко часа. Никой през целия ми живот не се е опитвал да ме защити, фейо.

Емили го гледаше неспособна да каже и дума.

— Откакто се помня, винаги аз съм се грижил за себе си — продължи Саймън. — И когато те срещнах, разбрах, че искам да се грижа за теб. Но самата мисъл, че някой желае да рискува живота си заради мен, че иска да убие човек, за да ме защити, съвсем ме обърка.

— Саймън, да не би да се опитваш да ми кажеш, че не си отвратен от моите действия?

— Опитвам се да ти кажа, че просто не те заслужавам, фейо. Ще убия всеки, който се опита да те отдели от мен. — Златните му очи блестяха на светлината на свещта. — В такъв случай мисля, че сме еднакви.

— О, Саймън!

— Преди много време написах три писма с молба за помощ.

— Писал си на Норфкот, Конънбъри и Пенингтън. Да, знам — каза нежно Емили.

— Когато помощта ми бе отказана, се заклях, че никога повече няма да искам нищо от когото и да било. Но сега виждам, че трябва да наруша клетвата си. Моля те, не спирай да ме обичаш, фейо. Ако загубя любовта ти, ще се съсипя.

— О, Саймън! — пръстите на Емили стискаха краищата на пенъоара. Щастието, което я обхвана, всеки момент можеше неудържимо да избликне.

— Обичам те, Емили — каза тихо Саймън, а очите му не се отделяха от нейните. — Бог знае, че нищо не може да се сравни с

моето държане преди. Но когато те видях готова да застреляш Крофтън, за да ме защитиш, разбрах, че е истина и трябва да ти го кажа.

— Саймън!

Емили не можеше да издържа повече. Тя се хвърли през леглото в прегръдките на своя съпруг.

Той я притисна до себе си. Празната чаша от коняка падна на килима, когато Саймън прегърна жена си завря устни в косата ѝ. Стискаше я толкова силно, че Емили не можеше да диша, но това не я притесняваше.

Саймън я хвана за брадичката и я повдигна, за да може да гледа в очите ѝ.

— Каж ми, ще ми дадеш ли това, за което те помолих? — прошепна той. — Каж ми, ще ме обичаш ли вечно, фейо?

— Завинаги, Саймън.

— Добре. Тогава има още един въпрос, който бих желал да разреша тази вечер.

— Да? — тя го погледна с очакване.

— Ще ми обещаеш, че повече никога няма да се набъркваш в опасни неща, като тази среща с Крофтън, например — рече сурово Саймън.

— Но, Саймън, нямах избор. Скандалът...

Той сложи пръст на устните ѝ.

— Скандалът не съществува, Емили. Колко пъти трябва да ти го повтарям?

— Но Крофтън знае и ще каже на всички.

— Не, мила, няма да посмее да каже на никого. Вече научи, че този слух ще му коства живота и затова няма да посмее да поеме риска. Той вече разбра, че мога да се справя с този слух толкова лесно, колкото и с него.

— Саймън, наистина ли си толкова силен?

— Да, Емили. Единствената надежда на Крофтън бе да уплаши теб. И той направи точно това.

— О, и аз се подведох.

— Защото ме обичаш. Но за в бъдеще ще ми се доверяваш напълно и ще идваш направо при мен, ако отново се сблъскаш с подобен проблем. Съгласна ли си?

Тя се усмихна влюбено.

— Да, Саймън.

Той внимателно свали очилата ѝ и впи жадно устни в нейните така силно, че Емили потръпна. Тя въздъхна дълбоко и с луда страст се притисна към него.

— О, Боже, фейо. Така се нуждая от теб — прошепна Саймън. — Обичай ме! Обичай ме!

— Не мога да направя нищо друго, освен да те обичам, Саймън.

Той я просна нежно по гръб и започна да я разсъблича. Ръцете му бяха навсякъде, галеха бедрата и гърдите ѝ. Неговата страст разпали и нейната и тя потръпна в прегръдките му.

Когато той се разположи между краката ѝ и проникна в нея, Емили извика и се вкопчи в гърба му. Саймън хвана бедрата ѝ и навлезе още по-навътре. После и двамата се изгубиха в чудния свят, който сами си бяха създали.

Доста по-късно Емили се обърна сънливо в ръцете на Саймън.

— Е, милорд?

Саймън се прозя бавно. Приличаше на мързелив, напълно задоволен дракон.

— Да?

— Ще се съгласиш ли, че има само един стих, който може да опише кулминацията, когато се любим?

— Предполагам, че намекваш за безсмъртния стих от поемата ти. Вярно, ние наистина сме „отнесени на златния бряг на любовта“.

— Точно така — каза замечтано Емили, докато го галеше по крака. — Мисля, че нашето любене е дори нещо повече. Смятам, че тази строфа не отразява цялата сила на това събитие.

— Напълно си права.

— Ще трябва да допълня поемата.

— Може би ще трябва да разширите кръга на душевните си преживявания, мадам — пръстите на Саймън галеха нежно бедрото ѝ.

Емили се обърна към него и се наведе да го целуне, когато една мисъл внезапно премина през ума ѝ.

— Саймън?

— Хм? — той я целуваше жадно по врата.

— Как разбра, че планирам убийството на Крофтън?

Саймън небрежно повдигна рамене.

— Просто почувствах, че нещо не е наред. Потърсих те в тълпата, но не те намерих, така че продължих да търся.

— Знаех си.

— Какво знаеше? — езикът на Саймън се плъзна по едно от зърната ѝ.

— Ние общуваме на метафизично равнище, Саймън — рече развълнувано Емили. — Събитията от тази вечер го доказват. Как би разбрал, че ми се е случило нещо ужасно, ако не беше получил моето послание, изпратено чрез телепатия?

Саймън повдигна глава и се вгледа в нея. Отначало изглеждаше доста объркан, но после бавно и чувствено се засмя.

— Ти си напълно права, любов моя. Но за в бъдеще ще направя всичко възможно, за да не разчитам на метафизична връзка. Следващия път, когато решиш да се впускаш в приключения, искам предварително да ги обсъдиш с мен, съгласна ли си?

— Както пожелаеш, Саймън. Знаеш ли, хрумна ми нещо за моята поема.

— Така ли?

— Да. Смятам да променя името от „Мистериозната дама“ на „Мистериозният граф“.

Саймън се засмя.

— Само помисли, Саймън. Това ще ми открие възможности за нови приключения и вълнуващи сцени.

— Ела тук и ме развълнувай. Емили — заповяда Саймън, като я придърпа към себе си.

— Разбира се, милорд.

Саймън седеше зад голямото черно бюро и оглеждаше библиотеката, събрала всички членове на семейство Фарингдън. Бродърик Фарингдън седеше на най-близкия стол до бутилката с коняк. Девлин и Чарлз стояха в очакване от другата страна на бюрото, прилични на двойка позлатени свещници.

Емили, облечена в избродирана с дракони рокля, седеше неспокойно в креслото, облицовано с червено кадифе и намиращо се

близо до бюрото. Саймън много добре разбираше значението на нейния избор на позиция в стаята. Тя бе застанала на неговата страна.

— Събрах ви днес тримата, защото смятам, че е време да уредя някои неща — рече бавно Саймън.

— Добре, добре, добре — кимна доволен Бродърик Фарингдън. — Трябва да ви кажа, че е време да разберете задълженията си по отношение на своите роднини. Мога да ви дам общата сума на текущите си разходи и загуби веднага, за да прецените от колко се нуждая, докато Емили не попълни нашите финанси.

Саймън забарабани с пръсти по бюрото и забеляза как Емили прехапа долната си устна.

— Първо ще говорим за бъдещето на Девлин и Чарлз — Саймън погледна младите мъже. — Съгласни ли сте и двамата с моето предложение?

— Да, разбира се — каза Девлин.

— Не мога да чакам повече заминаването за Индия — съгласи се с него Чарлз. — Никога не съм и мечтал, че мога да получа предложения за Марион Матюс. Още повече, да отида в чужбина и да направя състояние. Индия е земя на възможностите и приключенията. Трябва да се върнем богати.

— Прекрасно — измърмори Саймън, развеселен от изненадата по лицето на Емили. — Говорих с моя човек и той ме уведоми, че ви е намерил добри места в Бомбай. Запазил съм ви места на кораб, който е моя собственост. Капитан Адамс ще ви очаква на борда.

— Ние вече сме готови, сър — увери го радостно Девлин.

Бродърик Фарингдън се намръщи и погледна първо синовете си, а после и Саймън.

— Какво, по дяволите, става? Дев и Чарлз заминават за Индия?

— Решили са сами да си създадат богатство и състояние, без да разчитат на сестра си — каза спокойно Саймън. — И като техен баща, сигурен съм, вие желаете същото. Знаете колко е хубаво да бъдете за пример.

Бродърик запелтечи сломен от ужас:

— Виж какво, ако това е още едно предложение да ме изпратиш в Йоркширската ферма за коне, по-добре върви по дяволите.

— Какво предложение? — попита слисана Емили.

— Твоят съпруг дойде при мен с безумната идея да ми плати дълговете при положение, че отида в Йоркшир да наглеждам ферма за коне — рече с огорчен тон Бродърик. — Можеш ли да си представиш? Аз? Да работя във ферма за коне?

Емили премига и се обърна към Саймън.

— Ти си му направил това предложение? Саймън, колко великодушно от твоя страна! Нямах представа, че си сторил подобно нещо.

Саймън повдигна рамене.

— Предложението ми бе отхвърлено.

— Точно така, по дяволите! — Бродърик преливаше от справедливо възмущение. — Как можете да очаквате един светски човек да се затвори в Йоркшир?

— Според мен предложението е изгодно — реши Девлин. — Винаги си имал добро око за хубавите коне, татко.

— Мислил ли си някога, че ще имаш такава възможност? — съгласи се Чарлз. — Отлично решение на проблема.

— Вижте какво — извика Бродърик, шокиран от предателските думи на синовете си, — не мога да приема такава нещо!

— Вашият баща имаше друга идея — каза тихо Саймън. — Но, както често се случва, тя не се осъществи.

По някаква странна причина той не пожела да разкаже на Девлин и Чарлз какъв негодник е баща им. Емили беше права — близнаците бяха различни от баща си. Те бяха страдали от липсата на добър пример, но бяха достатъчно силни, за да се променят, ако имат такъв.

— Не се осъществи ли? — Бродърик хвърли един учуден поглед към дъщеря си, а после се намръщи на Саймън. — За какво ми говорите сега?

— Уредих някои неща за вас — каза спокойно Саймън.

Бродърик кимна. Изглеждаше смутен.

— Знаех си, че ще се справите. Казах на Емили да говори с вас по въпроса. Нали така, момиче?

— Да, татко. Това ми каза — измънка Емили.

— Всички знаят, че Блейд много си пада по теб. И естествено не иска скандали — Бродърик се усмихна доволно. — Сега, Блейд, как ще се оправим с парите така, че всичко да е наред?

— Ще видим — Саймън скръсти ръце на бюрото и срещна изпълнения с очакване поглед на Бродърик. — Бихте желали това да стане колкото се може по-скоро, тъй като в момента очевидно сте без каквито и да е средства?

— Точно така.

— Позволих си да ви купя еднопосочен билет за един от моите кораби. Този кораб няма да пътува за Индия. Смятам, че вашите синове предпочитат да са сами там. Вие ще заминете за един малък остров в Източна Индия, където съм направил малко инвестиции.

— Вие сте полудели, сър! — каза Бродърик, напълно изумен.

Саймън не му обърна никакво внимание.

— Намерил съм ви работа в едно от моите предприятия там. Когато пристигнете на острова, можете да приемете или не. Това никак не ме интересува. Във всеки случай ще отидете на острова и няма да можете да се върнете в Англия, докато не припечелите за билет. А билетът е доста скъп.

— Вижте какво — ядоса се Бродърик и се изправи на крака, — аз няма да отида в Йоркшир, та какво остава за някакво си скапано островче в Източна Индия!

— Напълно сте прав за Йоркшир. Такова предложение няма да бъде направено отново. Искам да напуснете Англия. И запомнете добре — утре сутринта ще бъдете на борда на „Морски дракон“. Можете да отидете сам или ще ви вържа и ще ви закарам. Изберете сам.

— По дяволите, не можете да направите това! — озъби се Бродърик.

— Притежавам „Морски дракон“ заедно с всички хора на борда, включително и капитана — каза тихо Саймън. — Казах на капитан Конуей, че ще отплавате с него за Източна Индия. Двама от неговите хора чакат отвън на улицата. Ще дойдат с вас до квартирата ви и ще ви помогнат да си опаковате багажа. Ще прекарате нощта на борда, за да не се притесняват, че ще изчезнете в провинцията.

Отчаяният поглед на Бродърик се насочи към Емили.

— Ти не можеш да му позволиш да направи това с мен, Ем!

Емили се изправи и погледна баща си.

— Имайки предвид обстоятелствата, моят съпруг бе изключително щедър. Но сега е по-склонен към благородство. Такъв

си е по природа. Желая ти приятно пътуване, татко. Не забравяй да пишеш, когато пристигнеш.

— Емили.

— Търся си добър кореспондент от тази част на света. Винаги ми е липсвала достатъчно информация от Източна Индия за сделките, които правя. Можеш да ми бъдеш от полза, татко.

— Мили Боже! — каза Бродърик, напълно сломен. — Моята собствена дъщеря се обърна срещу любящия си баща. Не мога да го понеса!

— Аз лично имах доста трудности, докато оправя дълговете ви от картите — каза Саймън, като си припомни с неприятно чувство случката на алеята.

— Вие... знаете за това? — попита неуверено Бродърик.

— Знам всичко. Аз и Емили се радваме на най-необикновената форма на общуване — обясни Саймън.

— Мили Боже! Никога не съм предполагал, че ще се стигне дотам Емили да ви помоли да ми платите дълговете! Крофтън измисли всичко това. Каза, че Емили трябва да бъде подтикната по някакъв начин.

— Ако бях на ваше място, не бих казал нито дума повече — предупреди го тихо Саймън. — Може би ще ви бъде интересно да знаете, че няма да пътувате самичък за Източна Индия. Вашият добър приятел Крофтън ще бъде с вас. Той е вече на борда и ви очаква.

Бродърик отвори уста да каже нещо, но бързо я затвори, виждайки хладната ярост, изписана по лицето на Саймън. Очевидно Бродърик най-последно осъзна, че неговият опонент знае всичко. Това, което прочете в погледа му, го убеди, че няма надежда. Бродърик се обърна към Емили с молещи очи. Тя го погледна спокойно.

— Сбогом, татко.

— Заточен в Източна Индия! Каква зловещна съдба! Бих искал майка ти да е тук. Тя щеше да знае какво да направи — Бродърик стана, тръгна бавно към вратата и излезе в коридора.

В библиотеката се възцари гробно мълчание. Девлин погледна брат си. Дватамата се отдръпнаха от перваза; изглеждаха много по-стари и опитни, отколкото преди няколко седмици.

— Време е да тръгваме — рече тихо Чарлз. — Имаме още много работа за свършване преди отпътуването ни утре — той се наведе и

целуна нежно Емили по бузата. — Ще дойдеш ли да ни изпратиш на пристанището, Ем?

Тя му се усмихна.

— Разбира се.

— Ще ти пишем, Ем — Девлин също целуна сестра си по бузата и се усмихна. — И ще ти изпрацаме всичките си пари, за да ги инвестираш.

— Внимавайте и двамата — Емили стана на крака, за да прегърне близнаците.

— Ще се оправим — засмя се чаровно Чарлз. — Следващия път, когато ни видиш, ще бъдем богати.

После той се обърна към Саймън и добави:

— Благодаря ви за всичко, сър. Сбогом.

— Да — каза Девлин и погледна Саймън. — Благодаря ви. Знаем, че оставяме сестра си в добри ръце. Грижете се за нея.

— Ще се грижа — отвърна Саймън.

Той изчака, докато вратата се затвори след близнаците, стана и отиде до бутилката с коняк. Наля две чаши и подаде едната на Емили.

— Един тост, мадам.

Тя се усмихна с очи, докато вдигаше чашата.

— За какво вдигаме тост, милорд?

— Англия се освободи от Фарингдънови. — Саймън със задоволство отпи една глътка коняк.

— Ами аз?

— Ти — рече Саймън, докато оставяше чашата си — не си повече Фарингдън. Не си от деня, в който се омъжи за мен.

— Разбирам — тя наблюдаваше всяко негово движение с пламнали очи. — Саймън, трябва да ти благодаря за всичко, което направи за моето семейство. Беше изключително щедър. Никога не съм виждала Чарлз и Девлин толкова развълнувани от нещо, колкото от заминаването им за Индия. А баща ми...

— Какво за него?

— Както казах, към него беше изключително щедър. Той не го заслужава.

— Не го заслужава.

— Толкова си мил, Саймън — рече импулсивно тя. — Толкова щедър и благороден, и...

Той я накара с ръка да млъкне.

— Това, което направих, бе да се освободя от Фарингдънови. Действах от егоистични подбуди.

— Не. Това, което направи, бе за мен — каза сериозно тя. После очите ѝ светнаха весело. — Всички знаят колко ме обичаш.

— И всички знаят, че си безумно влюбена в мен, че си моя робиня и зависиш от моите желания — той започна да развързва възела на бялата си вратовръзка.

— Споразумението ми изглежда честно.

— Без съмнение всички ще го разберат — каза Саймън и свали копринената вратовръзка от врата си. — Затова съм толкова влюбен в теб, колкото и ти в мен.

— Това тревожи ли те?

Той се спря пред нея, като си играеше с вратовръзката.

— Ни най-малко.

— Саймън, какво ще правиш с вратовръзката? — попита Емили.

Той я сложи нежно около врата ѝ.

— Същото, което направих последния път, когато се любихме в библиотеката.

Очите ѝ се разшириха от учудване.

— Наистина ли? Но сега е денем, милорд.

— Никога не е твърде рано да отидеш на златния бряг на любовта.

Той я взе в ръцете си и отиде до големите сатенени възглавници. Сложи я върху една от тях и седна до нея. Емили му се усмихна. Обичта гореше в очите ѝ.

И когато остана облечена само с една лента коприна, тя се хвърли в прегръдките му, както винаги правеше — с радостна, любяща страст, която щеше да стигне до края на живота им.

С ъгълчето на очите си Саймън видя как един от скъпоценните дракони му се засмя и постепенно смехът се превърна в драконска музика, която изпълни къщата.

Издание:

Аманда Куик. Скандал

ИК „Калпазанов“, 1993

Редактор: Николай Гъчев

Коректор: Мая Арсенова

Технически редактор: Лидия Николова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.